

1. “சந்திர சூரிதன்”

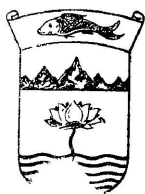
ப. ர. கிருஷ்ண ஸ்வாமி
ஜியங்காள்
ப. ப., ப. ட.,

2. “சந்திர சூரிதன்”
(வக்கிர மாதிரிச்சன்)

- ர. நாராயண சாமி ஸ்வ.

3. “சுமலபீரதாபன்”

செருஸூங்காள் எம். கிருஷ்ண
சூரித்தி ஜியங்காள்.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம், மதுரை.

பாண்டியன் நூலகம்

செந்தமிழ்க் கல்லூரி.

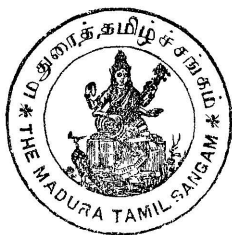
ஸ்ரீ:
சந்திராகுப்தன்.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் கௌரவகாரியதரிசியும்

வழக்கறிஞரமான ஸ்ரீமத்.

N. R. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், B.A., B.L.

எழுதியது.

செந்தமிழ்ப்பிரசுரம்—கூகூ.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கமுத்திராசாலை.

1938

விலை அரை ஆறு.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தில் விற்கப்பெறும் புத்தகங்கள்.

I. சங்கப்பிரசுரம்.

ரூ. அ. பை.

1.	ஞானமிர்த மூலமும் உரையும்	...	...	1	0	0
2.	சைவமஞ்சரி	...	...	1	8	0
3.	யாப்பணியிலக்கணங்கள்	...	...	0	10	0
4.	வைத்தியசாரசங்கிரகம்	...	...	5	0	0
5.	பன்னூற்றிரட்டு	...	...	3	0	0
6.	மகாபாரதம் அரும்பதவுரையுடன்	...	...	4	0	0
*7.	தோத்திரத்திரட்டு	...	...			
*8.	தமிழ்ச்சொல்லகராதி உயிர்வருக்கம் முடிய. முதற்பாகம்.			6	0	0
*	ஷை இரண்டாம்பாகம்	...	...	4	8	0
	ஷை மூன்றாம்பாகம்	...	...	5	0	0
*9.	அபிதானசிந்தாமணி	...	...			
10.	தொல்காப்பியம் செய்யுளியல் (நச். உரை முதலிய)	...	...	1	12	0
11.	திருவருணைக்கலம்பகம்	...	...	0	6	0
12.	அமுதாம்பிகைபின்னைத்தமிழ்	...	...	0	8	0
13.	கலைசைச்சிலேடைவெண்பா	...	...	0	6	0
14.	தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி	...	...	1	4	0
15.	திருவாரூர் நான்மணிமாலை	...	...	0	4	0
	பன்னூற்றிரட்டு (செலக்ஷன்)	...	...	0	4	0
	திருவாலவாய்த் திருநீற்றுப்பதிகம் முதலியன	...	...	0	1	0

ஸ்ரீ:

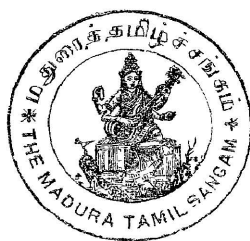
சந்திராகுப்தன்.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் கௌரவகாரியதரிசியும்

வழக்கறிஞரமான ஸ்ரீமத்.

N. R. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், B.A., B.L.

எழுதியது.

செந்தமிழ்ப்பிரசாரம்—சூ.கூ.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கமுத்திராசாலை.

1938

விலை அரை ஆறு.

ஸ்ரீ:

உரிமையுரை.

ஆழ்வாரருளிச்செயல்களில் ஈடுபட்ட பெரியார், வடமொழிவேதங்களில் விளங்காது மறைந்துகிடக்கும் பெரும்பேறுகளை அவ்வருளிச்செயல்களின்மூலம் தெளிந்துள்ளோமென்று நன்றிபாராட்டுகிறார். இத்தகைய பொருளுரைகள் மலிந்த நம் மொழியைத்—

தென்னன் தமிழாம் தெள்ளமு தூறப்

பின்னொரு மொழியும் பேசல் வேண்டா

என்றுரைப்பது மிகையாகாது. அவ் வரும்பெரு மொழியில் யானும் ஒரு நூலியற்ற ஆர்வமீந்த அன்புடைப் பெரியாரும் அடியேன்பக்கல் அநவரதம் அருண்மாரி பொழிபவரும் மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கக் கலாசாலைத் தலைமையாகிரியரும் செந்தமிழ்ப் பத்திராகிரியரும் ஆன ஸ்ரீ. உப. வே. திரு. நாராயணையங்கார் ஸ்வாமிக்கு இந்தூல் உரிமையாக ஸமர்ப்பிக்கிறேன்.

N. R. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார்,

B.A., B.L.

அட்வகேட், மதுரை.

ஸ்ரீ: சந்திரகுப்தன்.

முன்னுரை.

மாந்தர்வாழ்வு மனநிலைகளின் உயர்படிகளில் தவழ்ந்தேறி நிலையற்ற செல்வங்களில் நசைவிட்டு என்றுமழியா ஈசனடிப்படுதலில் உயர்வதேயாம் என்பது ஆன்றோர்துணிபு. அந்நெறிக்கு இடையூறுசெய்யத்தக்கனபோல் தோன்றும் அகநிலைகளையும் புறப்பொருள்களையும் அல்வழிமாற்றி நல்வழிப்படுத்த வேதமுதலாகவுள்ள நூல்கள் வழிகாட்டிகளாகின்றன. அவ்வழிகளின் முயல்வார்க்கு அல்வழிப்பட்டோர் அடைந்தனவும் அடையநினைப்பனவுமாகக் காணப்படும் உலகச்செல்வங்களைக்காட்டிலும் பன்மடங்கு அதிகமான செல்வங்கள் எங்கும் என்றும் எய்துமென்பது அந்நூல்களில் காணலாம். ஒருமனிதன் உலககதியில் தன்னை ஆராய்ந்துணராமல் மற்றை உலகப்பொருள்களைமட்டும் ஆராய்ந்துணர்தல் அவமேயென்பது அறிஞரெவரும் ஒப்பமுடிந்தது. இத்தன்னுணர்வை முற்றுவித்துச் சீல வைராக்கியங்களால் யோகத்தின்படிகளிலேறி ஞானத்தின் எல்லைகண்டார், இகபரசுகங்களை யடைதற்குத் தருமத்தின் வழுவாமல் நடக்க நமக்கு இட்ட வழிகளே நன்மார்க்கங்களாகும். தற்கால நாகரிகர்க்கு இன்னும் இவை அறியக்கிடக்கின்றன. இவைகளைத் திருத்தவென்று முயலுவோர் அவற்றின் சிறப்பறியாராவர். அவ்வாறியன்ற அரிய பெரிய இந்நாட்டு நாகரிக இயக்கங்களின் ஒரு சிறு காட்சியாக இந்த நாடகம் வரையப்பெற்றுள்ளது.

இதனோக்கும் பெரியோர் பிழைபல பொதிந்த இதன்கண் மேற்கூறியதை வற்புறுத்த ஏதேனும் ஒரு சிறுபகுதி இருப்பின் அதை ஏற்றுப் பிறவற்றைப் பொருட்படுத்தார்கள் என்பது எனது துணிவு.

N. R. கிருஷ்ணஸ்வாமி B.A., B.L.

அட்வகேட், மதுரை.

ஸ்ரீ:

நாடக பாத்திரங்கள்.

அலக்ஷ்யேந்திரன்

மேல்நாட்டுச்சக்கிரவர்த்தி.

நந்தன்

மகததேசத்தரசன்.

புருஷோத்தமன்

பஞ்சாபகதேசத்தரசன்.

சத்திருஜித்

புருஷோத்தமன் சேனாபதி.

சந்திரன்

நந்தன் காமக்கிழத்தியின்புதல்வன்.

அதிஜயன்

நந்தன் பட்டமஹிஷியின்புதல்வன்.

சாகரன்

சந்திரனின் உயிர்நண்பன்.

சுலோசனை

சாகரன் தங்கை.

யமுனை

சந்திரனுடைய செவிலித்தாய்.

தர்மசீலன்
நீர்மலகுப்தன் }

மகதநாட்டுப்பிரபுக்கள்.

சாணக்கியன்

சந்திரன் முதலியோர்க்கு ஆசிரியர்.

விகலன்

சுலோசனை ஆண்வேடம் பூண்டிருந்த
காலத்துக் கொண்டிருந்த பெயர்.

சித்திராங்கி

பஞ்சாபகதேசத்தரசனான புருஷோத்
தமன் புதல்வி.

சேனாபதிகள், தூதர்கள், சேவகர்கள், திருடர்கள்,
அந்தணர்கள், வீரர்கள் முதலியோர்.

இடம்:—மகதநாட்டின் தலைநகராகிய பாடலீபுதனமும், பஞ்சா
பகதேசத்தின் தலைநகராகிய தக்ஷாலயமும், பிறவும்.

ஸ்ரீ:

சந்திரகுப்தன் .

அங்கம் - I .

களம் - 1 .

[பாத்தியங்கள்:—சுத்திரதாரன், நடி, அதிஜயன், சந்திரன்.]

நடி:—[வணங்கிநிற்க.]

சுத்திரதாரன்:—மங்களங்களெல்லாம் உனக்கு உண்டாகுக.

நடி:—ஐயா! அடியேனை அழைத்தது எதுபற்றியோ?

சுத்திர:—[சபையைக்காட்டி] பெண்மணி! இச்சபையைப் பார்.

நடி:—[பலதரம் நோக்கி] நோக்குந்தோறும் என்மனம் குழைகிறது; செல்வம் கல்வி சீலம் கோலங்களில் மிகுந்த ஆடவரும் நங்கையரும் அளவிறந்தோர் திரண்ட இச்சபைக்கு நிகர் எச்சபையைக் கூறுவேன்.

சுத்திர:—உன் கண்கள் பூஞ்சோலையில் திகைத்தாடும் வண்டுகள்போல எங்கு நிலைபெறுவதென்றறியாமல் மயங்குவதே அதற்குச் சான்று.

நடி:—இத்தகைய சபையின்கண் ஏழையேனை அழைத்தது எதன்பொருட்டோ?

சுத்திர:—இச்சபையோர் மனங்குளிர ஒரு பாட்டுப் பாடவேண்டும்.

நடி:—பேதைமையுடைய பெண்ணாகிய என்வாக்கிற் பல சொற்சொர்வு பொருட்சொர்வுகள் இருக்குமே. இச்சபையோர்க்கு அது ஏற்குமா?

சுத்திர:—நீ பேதையென்றே அவர்கள் மன்னித்துக் களிகூருவார்கள்.

நடி:—

நல்லறம் காத்துத் தீமை நலிவுறச் செகுத்து மாந்தர்க்
கில்லறத் துதவி யேனை நிலைகளிற் சிறப்பு முற்றிப்
பல்லா சுருவ மாகிப் படிபுரத் தளிக்கும் பெற்றிச்
சொல்லுயர் சுருதித் தேவத் தூயவன் சரணம் சேர்வாம்.

சூத்திர:—இப்பாடல் யாரியற்றியது? அரசையும் தெய்வத்தையும் துதிக்கும் ஒரு பாடலாயிருக்கிறதே?

நடி:— இது, கூட்டுர்க் கருந்தேவரென்னும் என்னன்பரொருவர் இயற்றியது.

சூத்திர:—அங்ஙனமாயிற் சரி. இச்சபையோரை மகிழ்விக்க நாம் என்ன செய்யலாம்?

நடி:—என்னன்பர் எழுதிய நாடகமும் ஒன்றுளது.

சூத்திர:—அப்படியானால் அதை நடித்துக்காட்டுவோம்.

நடி:—அதை நடிக்கலாம்; ஆனால் முத்தமிழ்க் கல்வியின் முற்றிய இச்சபையோருக்குப் பிழைபல பொதிந்த என் நடிப்பு இனிக்குமோ? என்ற கவலையும், நீங்கள் பணித்ததைச் செய்யவேண்டுமென்ற ஆவலும் [ஒரு மான் துழைய அதன் இருபுறங்களிலிருந்து அநீஜயனும் சந்நிரனும் அம்பெய்கிறார்கள்; மான் ஓடிவருகிறது.] அதிஜயன் அம்பும் சந்திரன் வாளியும் அம் மாளை வருத்துவதுபோல் என் மனத்தை வருத்துகின்றனவே.

அதிஜயன்:—அரசிளங்குமரர் விளையாடும் வனத்தில் யாரடாவேடப்படல்?

சந்திரன்:—யான் வேடனல்லேன்; ஒரு நாடன்தான். இப்பொழுது நாமிருவரும் காடராதலின், யான் தூறுதண்டதூரம் துரத்தி யெய்யும் இம்மானின்மேல் நீ எங்ஙனம் வாளிதூவத் துணிந்தனை?

அதிஜயன்:—என்னெதிர்ப்படும் மாளை யான் அடிக்கத்தான் அடிப்பேன்.

சந்திரன்:—அக்குற்றத்திற்காக யான் உன்மேல் வாளிதொடுப்பேன்.

[இருவரும் பொருதல்.]

சந்திரன்:—(அதிஜயனை வீழ்த்திவிட்டு நெருங்கி உற்றுநோக்கி) ஆ! ஆ! நம் சக்கரவர்த்தியின் குமாரரல்லரோ? அப்பொழுதே அரசிளங்குமாரென்றனரே! மாணத்தூரத்திவந்தவேகத்திலும், அவர் அம்பாலடித்த கோபத்திலும், அது தப்பியோடின துயரத்திலும் அவருரைத்தது என்மனதிற்பதியாதுபோயிற்றே. பெரும் பாவத்திற்கும் அவதூறுக்கும் ஆளானேனே. நம் அரசருக்கு ஒரே புதல்வராகிய இவரைக் கொன்ற பாவத்துக்கு ஆளாவேனோ? [கிடீப்போய்த் தொட்டுப்பார்த்து] இன்னும் உயிர் இருக்கிறது. இவர் இறப்பின் இவ்வம்பே நம்மைக் காட்டிக்கொடுத்துவிடும். அதைப் பிடுங்கியெடுப்பின் உதிரவாரி பெருகி உடனே இவர் உயிர்மாய்வர். பல்கோடி பிரஜைகளில் ஒருவனாகிய யான் இறப்பினும், அரசர்மரபை அழித்தல்கூடாது. என் மனமறிய அப்பாபத்துக்கு ஆளாகேன். [உள்ளே குதிரைச்சத்தம்] ஏதோ குதிரைச்சத்தம் கேட்கிறது. நாம் ஓடியொளித்தலே உத்தமம். [பதறிக்கொண்டுசெல்லுதல்.]

அ ங் க ம் - 1 .

க ள ம் - 2 .

நந்தன் கொலுவிருக்கை.

[பாத்திரங்கள்:—அமைச்சர், சேனாபதிகள், சேவகர்.]

சேவகன்:—[தொழுது] அரசே அங்கதேசத்தரசர் ஐந்து கோடிபொன்னோடு அடிவணங்கக் காத்திருக்கிறார்.

நந்தன்:—வரவிடு.

அங்கன்:—[வந்து வணங்கிக் காணிக்கைவைத்து,] கப்பம் கடைவாயிலி லிருக்கின்றது.

நந்தன்:—[ஓர் அமைச்சனை நோக்கி] அங்கர்திறையை அரும் பொருட்சாலையிற் சேர்த்து அவருக்கு அநங்கவிலாசத்தில் விடுதியமைக்க. [அங்கனேநோக்கி] அங்கரே! உம் நாடு வளமிகுந்து வாழ்வுடையதாயிருக்கிறதா? செங்கோன்மாறாது பரிபாலிக்கப் பெறுகிறதா? பசுக்கள் பாலை மிகுத்துச்சொரிகின்றனவா? பிரஜைகள் புருஷாயுசு உயிர்வாழ்கிறார்களா? நாற்பாற்குலத்தாரும் தத்தந் தொழிலைப் பிறழாது செய்துவருகிறார்களா? மாதம் மும்மாரி பெய்கிறதா? அந்தணரை அன்புடன் ஆதரிக்கின்றீரா?

அங்கன்:—மீனினம் மிளிரும் வானிடையொளிரும் முழுமதியென எம்போன்ற சிற்றரசர் புடைசூழ விளங்கும் புண்ணியனே! மதியின் ஆழிக்குள்ள கறையுமின்றிச் சக்கரநடாத்தும் சத்தியனே! கரையற்ற செல்வக்கடலே! கடவின்விரிந்த மனத்தனே!

நின், கழற்படு முடியெக் காவலர் நாடோ
அழற்படு தீமைக் கணுகிட மாகும்!
எம், செங்கோற் சீர்த்தி செல்வநின் பணியை
மங்கா தாற்றும் மரபின தன்றோ!
மனுமுறை தவறா மாண்பினவன்றோ
வினைசெயற் குந்தும் வீரநின் பணிதாம்!
வேத மோதும் வேதியர் குரலாற்
காத நின்றே கடுவினை யகலும்!
வேள்வியின் முற்றி விரிகடற் கல்விக்
கேள்வியர் பல்லோர் கெழுமுநா டினதே!
அறத்திற னோம்பி மறத்திறன் செகுக்கும்
திறத்துறை தேர்ந்த தேவனீ யன்றோ!
பீடார் செல்வத் தேந்தல் நின்னாட்டில்
நேடா தெய்தும் நிதிக்குவை யெல்லாம்!
கங்கையின் நன்னீர் பொங்கிவந் தெய்த
மங்கள மகிழ்ச்சி மலியும்நின் னாட்டே!
ஆவிளங் கன்றுக ளகந்தொறும் துள்ளும்;
தூவி யன்னம் துறைதொறும் உலவும்;
அந்தணர் மறவர் வணிகரே முதலோர்
தந்தொழின் மாறாத் தகைமையிற் சீர்த்தார்;

வளமிகும் வயலில்; மறுகிடை வணிகம்;
 கலைபல தெருவிற் கதமமர்க் களத்தே;
 வாரிநீர் வற்றிச் சோரினும் கொண்மு
 மாரிநீர் மாறா மாண்புடைத் துன்கண்;
 கோயிலிற் பரவும் குலக்கட வுளினும்
 வாயில்வந் தெய்தும் வறிஞரே மேலென்
 றுயினும் மிக்க அளியின ராகிப்
 போயவர் இன்னல் போக்குவர் மனையோர்;
 அந்தண ரோம்ப லறங்களிற் சீர்த்ததென்
 றெந்தைநின் னாட்டில் எளியரும் தொடர்வர்;
 கோவியற் றருமம் கோடாச் செங்கோல்
 ஓவியத் துருவநின் னுள்ளக மறிந்தெம்
 ஆவியிற் பெரிதா யறத்திற னாற்றன்
 மேவினம் யாமே; வாழ்கநின் ஆழி!

நந்தன்:—அங்கரே! உம்முடைய இனிமையான மொழிகள்
 என் மனத்தை மிகவும் மகிழ்விக்கின்றன. இடனறிந்துதவிக் கட
 னறிந் திறுக்கும் உம்போன்றவருதவியுடைய எனக்கும் என்
 நாட்டுக்கும் சிறிதும் குறையுண்டோ? [சேவகன் வணக்கிநிற்க]
 சேவகா! என்ன விசேஷம்?

சேவகன்:—அரசே! யாரோ அயல்நாட்டுவேந்தன் றூதராம்.
 வாயிலிற் காத்திருக்கிறார்கள்.

நந்தன்:—உள்ளே வரட்டும்.

[அலக்ஷ்யேந்திரன் னூதர்கள் உள்ளேவருதல்.]

நூதர்தலைவன்:—‘வெற்றிவேந்தே வாழ்கநின் ஆழி’

நந்தன்:—நூதரே! உம்மை வரவிடுத்தவர் யாவர்? நீர் வந்த
 காரியமென்ன?

நூ - த:—காலையிற் கீழ்த்திசைக்கடலின் இருளைத் தொலைத்
 துப் பகலின் குருத்துச் சிறிதுசிறிதாய் மேலெழ அகன்ற வானிற்
 கார்மேகமெங்கும் செக்கர்வீசி உலகெங்கும்பரந்த இருப்பகைவன்
 முதுகு காட்டிப்போட மேலெழுந்து பணிப்பகை பருகி, இரவில்

இருட்பகைவன் கொடுங்கோலின்கீழ்த் துன்புற்றுவருந்திய தன்
 அருமைக்குடிகளை முழுதும் காண ஆவலுற்றுன்போல் வான்வழி
 யே தன் ஆழியைச் செலுத்திநடந்து, பகைவன் தீச்செயல்களைப்
 பளிச்செனவிளக்கிக்காட்டி, அன்புடனெழுந்து தன்னை ஆதரித்து
 நல்வரவுகூறும் அளவிற்ற மக்களைத் தன் ஆயிரம் கரத்தாலும்
 தைவந்து மாலையில் மேற்றிசைக்கடலிற் பொதிந்த தன் பாசறை
 யடையும் பரிதிக்கெதிராய்,

‘மேற்றிசைக் கடலில் மிகைபட விளங்கும்
 ஒலிம்பஸ் மலையில் நலம்பெற வசிக்கும்
 ஜ்யூபிட ரென்னும் வியாபகத் தெய்வம்
 அலக்ஷயேந் திரப்பே ரரசரிற் சிங்கமாய்ப்
 பார சீகப் பகையறத் தொலைத்து
 நாகரிகமெனும் நல்லிளக் கெடுத்துக்
 கீர்த்திச் செக்கர் கெழுமிமுன் செல்ல
 ஆர்த்தெ முந்துபல் லரசரை யடக்கிப்
 பொய்ம்மலி தெய்வம் போற்றலின் மயங்கி
 நைவுறு மாந்தர் நலனடைந் துய்யப்
 பூமியின் மேற்றன் புரலியை நடத்தித்
 தீமைசே ராட்சித் திறனறத் துணித்துத்
 தன்வலி தெரிந்து சரணடை மாந்தர்க்
 கின்ன லெய்தா திமையெனக் காத்துப்
 படியினிற் பாதி கடிதனில் வென்றுபின்
 இடியொலி மாறா விமய மெய்திப்
 பஞ்ச நதிக்கிறை தஞ்சர ணடையரின்
 மேற்றிசை யெல்லையில் மிகுமிளைப் பாறி
 வீற்றி ருக்குமவ் வேற்றிளஞ் சிங்கம்
 மாகத நின்னை மாய்கத னாக்கிப்
 பரமன் வலியும் சிரமமிக் கெய்தச்
 சீனன் குழுவை வானக மேற்றிச்
 சப்பன நாட்டுக் கப்புறக் கடலில்
 ஓங்கி நின்றவத் தாங்கருஞ் சீர்த்திக்
 குன்றிடை யெய்துங் குறிப்பின னாகித்
 தன்னுனை வீரர் சலிப்பிலர் முந்த

வாளும் வேலும் வலமிடந் தாங்கிக்
 கால னிகர்ப்போர் கணக்கிலர் சுற்றச்
 சுவண கிரியுந் துகளெழ லீசிக்
 கவணெறி வோர்கைக் கயிறெறிந் தேக
 வாளிக் கூட்டைத் தோளிற் றாங்கி
 யாளி யன்னவில் லாளிகள் தொடரப்
 பரிமிசை வீரர் திரைமிசைக் கலம்போற்
 பொருநசை விஞ்சிப் புகைந்துமுன் செல்ல
 உவந்துல கேத்தும் உருப்பல தாங்கி
 நிவந்தெழு கொடிநிழல் நிரைநிரை நெருங்க
 அயிலெறி பெற்றிகள் அளப்பில நகரப்
 பயில்நட மாக்கள் பாடின ராடக்
 கல்லெடு சகடம் கதித்தெரு திழுக்கப்
 பகழிபெய் பண்டிகள் பற்பல படரக்
 கள்ளொடு வண்டிகள் காவதம் இழையப்
 புள்ளும் மாவும் புசிப்பன பலவோ
 டுணவுப் பொதியெடுத் தொட்டகங் கோடியும்
 பணிசெய் மாக்கள் பற்பல கோடியும்
 வழிச்செல வுக்காய் வைத்துள பைம்பொன்
 கழுத்திற வீர்த்திழை கர்த்தபங் கோடியும்
 பம்பை பம்பும் பரிசனங் கோடியும்
 கொம்ப லப்பிக் குனிப்பவர் கோடியும்
 இம்ப ருலகெலா மெழுந்தென இயங்கக்
 காதுவோர் மகிழ ஆதுவோ ரோதையும்
 தட்டினுங் கொட்டினுந் தகைந்தெழு சும்மையும்
 பம்பையுங் கொம்பும் பரப்பொலி மிகையும்
 இருப்புச் சட்டைகள் இடித்தெழு துழனியும்
 விருப்புடன் மகிழ்வோர் சிரிப்புடன் மயங்கக்
 காவல் செய்யுங் கதநாய்க் குரலும்
 பாவ லாளர் பாட்டிசைக் குரலும்
 பரிகளை குரலும் குரைகழற் குரலும்
 விரிதிரை வேலைக் குரலென வொலிப்பப்
 படமா டங்கள் பத்துநா றுயிரம்
 இடைபல நகர மெழுப்பிமுன் னிருக்க
 வலக்கை வேலும் இடைக்கை வாளும்
 தலைமுதற் கால்வரை தகட்டிருப் பங்கியும்

இடத்தொளிர் வாளும் ஏந்தின னாகி
 கதித்த சொல்லன் கனலெழு கண்ணன்
 மதித்த நெஞ்சன் மால்வரைத் தோளன்
 ஆளியும் அரியும் அகல உதைப்பன்
 கூனியும் பேயும் குலுங்க விழிப்பன்
 கான்மேற் செல்லும் வான்பரி யேறிக்
 கடிதினி லுன்றன் நாடடை மனத்தன்
 அன்னவற் காட்செய் தின்னுயிர் காப்பாய்
 மன்னவ நிற்கே மங்கள மெய்த.

நந்தன்:—[நகைத்து] தூதரே! மிகவும் அழகாய்ச்சொன்னீர். வெகு சாமர்த்தியமாய் ஒருண்மையைக்கூட மறைத்திருக்கிறீர். பாஞ்சாலன் உங்களைச் சரணடைந்தது உண்மைதானோ! நம் நாட்டுத் தூதர்கள் வேறுவிதம் சொன்னார்கள். உங்களரசன் தனக்குள்ள யுத்தசாமர்த்தியமுமுமையுங்காட்டியும் அவனை வெல்லமுடியாமல் இரவில் அவன் படையாளரும் சேனைத்தலைவரும் தூங்கும்பொழுது முன்புறம் தாக்கவலியற்றவனாய்த் திருடன்போல் ஒருவருமறியாமல் ஆற்றைக்கடந்து பின்புறம் தாக்கினாம்! எங்கள் தேசத்தில் இத்தகைய யுத்தம் மகா பாபயுத்தமாகும். அங்ஙனம் செய்தோரை கூத்திரியஜாதியைவிட்டு விலக்கிவைப்போம். அவரோடு உணவும் அருந்தோம். இன்புறம்வாழ்வினும் எதிர்சென்றுதவோம். அவர் மரபே தீமரபாய்ச் சிதைந்தழியும். மேலும், உங்கள் அரசன் தனக்குப் போர்வலி மிகுந்துளதென்று தானே யுத்தசந்தத்த னாய்க் கிளம்பி, அமைதிபெற்று மகிழ்ச்சியோடு வாழ்ந்த அநேகம் ராஜ்யங்களை அதர்மயுத்தபரம்பரையாற் சீர்குலைத்து நிரபராதிக ளான அளவிறந்த மாந்தரையழித்துப் பயிர்களின் விளைவைக் கெடுத்து, உயிர்களின் வாழ்வைத் தொலைத்து, ஜயபேரி அடிக்கின்ற னன்போலும்! எங்கள்மரபிலோ இது மகாபாபிகளின் கருமமாகும். கப்பங்கொடாத சிற்றரசர்மேலும் நாட்டைக்கவர்ந்த மாற்றார் மேலும் பசுவைக்கவர்ந்த பகைவர்மேலும் பகையளித்துதவும் தகைமையோர்மேலும் இத்தகைய மற்றுஞ்சில குற்றஞ்செய்தோர் மேலுந்தான் நாங்கள் போர்புரியலாம். அப்போருக்குக் காலமும் கள மும் இடமும் நடுவெளியும் குறிப்பிடல்வேண்டும். படையொத்த பகைஞரே பொரற்குரியர். வில்லெடுத்த வீரர் வாளெடுத்தோர்

மேல் எய்யார். இருவரும் மல்லரைக்கொல்லார். வாகனமூர்வாரும் அங்ஙனமே. குதிரைவீரர் காலானைக் காதார்; கரியினர் பரியினரை மோதார்; தேரோர் தேரோரைத்தவிர மற்றியாரையும் பாரார்; அர்த்தரதரும் மகாரதரும் அதிரதரும் தத்தமக்கொத்த தகைமை சால் தேரினரையேள்திர்த்துப்பொருவர். மேற்படுதகைமையர் கீழ்ப் படுகிழமையர் தம்மேற் போர்தொடர்ந் தூறுசெய்யத்தொடங்கினு லன்றித் தாம் முதலில் அவர்மேற் போர்தொடங்கார். இருவர் எதிர்த்தபோரில் இளைத்தவர்க்குதவிபாகப் பொருவது கடனன்று. மறைநீதிவழுவாதுற்ற புறநாடழித்தல் மகாபாதகமாகும். இவ்விதி பிறழ்ந்துகொல்பவர் வீரசொர்க்கம்பெறுது கொலைக்குற்றத்துக்கு ஆளாவர். இத்தகையவிதிகளிற் சிறிது பிறழ்ந்து கௌரவரை வென்றதனாலன்றோ பஞ்சபாண்டவரும் படிபுரக்காதழிந்தனர்; கண்ணன்காத்த மண்ணும் கடல்கொண்டொழிந்தது. தம்முயிரி னும்பெரிதாய்த் தர்மத்தைப் பாதுகாத்து மன்னுயிரைப்பேணி உல களிக்கும் அரசனொருவன்மாட்டு உங்கள்தலைவன் பாபயுத்தன் செய்து படையழித்தமையின் அவ்வளவு கொலைக்குற்றத்துக்கும் அவன் ஆளாய்க் கூட்டியபடையும் ஈட்டியபொருளும் சிதைந்து, வலியும் வாணாளும் குறைந்து, சீரும் செருக்கும் இழப்பனென்றறி மின். மறப்போரால் வென்று கைக்கொண்ட நாடுகளைச் சற்றேனும் ஆண்டனுபவித்த மன்னரைக் கண்டிலம். அத்தகையோர் வெற்றி யோடு மீண்டவுடன் கூற்றுவன்முகத்திற்குள் விழிப்பர்; அவர், அழியாநரகிடை அநந்தகாலம் வருந்துவர். இத்தகைய போர்புரி யும் மன்னன் உங்கள் தேசத்து வியாபகத்தெய்வமென்னின் உங் கள்மதத்தின்பெருமை நன்குவிளங்குகிறது. நீவிரோ இவ்விந்து தேசத்திற்கு நாகரிகவிளக்கெடுத்துவந்தீர்! அவ்விளக்கைச் சிந்து நதிக்கரைவந்தபின் பார்த்தீரா? அந்நதிக்கரையில் வீசும் காற்றில் அஃது அவிந்துபோயிருத்தல்வேண்டும். இல்லையாயின் பரிதிமுன் மின்மினிபோல் ஒளியின்றிக் கருத்திருக்கும். இருப்புச்சட்டை யும் வில்லும் வேலும் வாளும் உடையிராதலின், கயிற்றிற்கட்டிய கல்லுண்டையராய் எதிர்ப்படுமிருகத் தெறிந்ததைக்கொன்று,

பச்சையாய்த் தின்று பசியாறிடும் உங்கள் அயல்நாட்டாரைக் காட்டிலும் நீங்கள் நாகரிகமுடையவரென்பதில் ஐயமில்லை. நீவிர் தோலுடையுடையீர், துணிகண்டறியீர். பாரதீகனுக்கு உதவியாய்ப் பாஞ்சாலன் அனுப்பின குதிரைவீரர்மாட்டன்றோ நீவிர் பட்டாடையும் பஞ்சுத்துணியும் முதலிற் கண்டீர். பரமரும் சீனரும் எங்களைப்போன்ற நாகரிகமுடையவர்களே. அவர்களிடத்தும் உங்கள் விளக்கு உதவாதுபோகும்; ஆதலின் உங்கள் தலைவனிடம் கடிதிற்கென்று நம் நாட்டெல்லையோடு திரும்பிச்செல்லும்படி நாம் உத்தரவிட்டதாகச்சொல்லுங்கள். அதனை அவன் மீறுவானேல் தர்மயுத்தத்துக்குச் சந்தத்தனாகச் சொல்லுங்கள். அதர்மமாய் யாதானுமோருயிரையும் கொல்லத்துணிவானாகில் யான், என்

சேனைத் தலைவரும் சினப்பெரு வீரரும்
செருக்களத் தெய்தா தொதுங்கி நிற்க
ஒற்றைக் குதிரையி னொருவா னேந்திப்
பற்றற நீத்த பரிசன னாகி
முற்றிய வீரர் முடியச் சாடிச்
செற்றுக் களைந்தென் சினக்கன லாற்றிப்
பிணக்குவைப் பொருப்பும் நிணப்பொதி சேறும்
குருதிக் கடலும் சொரிதரு மாறும்
வீரர் நீத்த வெறும்படைக் காடும்
சேரும் களமாம் சிற்றுல கொழிய
ஊளை யோதையி னுழைநரி யழைப்பக்
கூளியும் பேயுங் குனித்தக மகிழ்ச்
சுற்றிய கழுதே கொற்றக் குடையாக்
குற்றக் கொலைஞர் குவிபிணக் குப்பைக்
கற்றஞ் சேர வறமுடி சூடி
வெற்றித் தாரொடு மீண்டென் னகரம்
போர்த்த வுடையிற் பொலிகுரு திப்புனல்
கீர்த்திச் செக்கர் கிளர்ந்த தொப்பப்
பானிற வெள்ளைப் பரியின் மேனி
பஞ்சி யூட்டிய தென்னப் பொலிய
வஞ்சகர் வாழ்வை வதைப்ப னென்றும்
விஞ்சிய தோள்வலி வீரற் குரையின்.

தூ-த:—உங்களுடைய யுத்தத் தர்மமெல்லாம் எங்களுக்கு மிகுந்த நகைப்பையுண்டாக்குகின்றன. யுத்தத்திற்குடத் தர்மமா? தோள் வலியிருந்தவர் குறைந்தவரைத் தம் வலியால் அடக்குதல்தானே யுத்தம்? இதில் வெற்றியொழிய வேறெதிலும் கருத்துள்ளவன் வீரனாகவேமாட்டான். தோள்வலியின்றித் தோல்விபுற்றழிபவர் எந்நாளும் தர்மநியாயத்தைப்பற்றித்தான் பேசுவார்கள். வலியுடையோர் அதற்கு இணங்குதல் மனவலியின் குறைவாகும். மேலும் ஐந்துறுகாவதத்துக்கப்பாலுள்ள அயல்நாட்டுவேந்த ராகிய எம்மரசருக்கு தும்தேச யுத்தநியாயங்கள் தெரியா. அவை களை அதுசரிக்கவும் அவர் கடமைப்பட்டவரல்லர். இன்னும் ஒரு செய்தி சொல்லுகிறேன். பாதியுலகைவென்று தன் ஆஜ்ஞாசக்கரத் தைச் செலுத்திவந்திருக்கும் எம்மரசர் பாதிவான் கடந்து உச்சி யில் விளங்கும் கதிரவன்போல் உக்கிரம் மிக்குப் பொலிகிறார். இச்சமயம் அவர்கோபத்துக் காளாகும் மன்னரெவரும், காலையில் மறையாது கலந்துநின்ற பணிபோல் இருந்த இடமும் போன இட மும் தெரியாது மறைவர். ஆதலின் நீங்கள் அவரைச் சரணடை யாதமட்டில் எங்கள் தேசவழக்கப்படி நாங்கள் செய்யும் யுத்தத் திற்கு முன்னிற்கவேண்டும்.

நந்தன்:—உங்கள் தலைவன் தான் ஏதோ பாதியுலகைக் கடந்த தாக வீணெண்ணங்கொண்டு தன் சேனையையும் உயிரையும் இழக்காவண்ணம் அவனிடத்திற்போய் உடுக்க உடையும் எடுக்கப் படையுமின்றிக் காட்டிலலையும் கயவர்கள்மாட்டே அவன் உச்சியிற் றோன்றும் பரிதியாவானென்றும், சிந்துநதிதான் அவனுலகின் கீழெல்லையென்றும், அதில் அத்தமயமாய்த் திரும்பும்படிக்கும் நான்சொன்னதாகச் சொல்லுக. அந்நதி கடந்து அவன் என்னு டடைந்தால் முன்சொன்னவண்ணமே செய்வேனென்றுரைமின்.

தூ-த:—அரசே! எம்மரசரானையால் யாம் இனிக் கூறுவது சிறிதே உளது. எங்கள் வெற்றியைக்குறித்துத் தெய்வந்தொழ நாள்கள் நடத்தும் உற்சவத்திற் சிலமாதங்கள் கழியும். அதன் பிறகுதான் மறுபடி போர்புரியத் தலைப்படுவோம். அதற்குள் நீர் எம்மரசரைச் சரணடைபாவிடின் அவரது சினத்துக் காளாவீர்.

கங்கையின் நன்னீர் பொங்கிப் பாய்தலிற்
 செந்நெலும் மரனும் செழித்து வளரவும்
 சோலையும் காடும் சூழ்ந்தினி திருக்கவும்
 மக்களும் மாக்களும் மகிழ்மலி வாழ்வோ
 டெக்குடி யினரும் ஏத்துபு திரண்டு
 வானகத் தோரும் ஈனமுற் நிரங்கப்
 பல்லாற் றானும் பண்புடைத் தாகி
 எல்லாச் செல்வமும் எய்துமிந் நாட்டியல்

யாங்கூற எம்மன்னர் கேட்பின் இதனை வென்றுகொள்ளாது தந்
 தேசத்தை ஒருக்காலும் நினையார்.

நந்தன்:—இது வீரமும் கல்வியும் மிகவும் விளையும் நாடு.
 இதில் மாற்றார்வலி செல்லாது. அதன்மம் இதன் எல்லையையும்
 அணுகாது.

[ஆதர் வணங்கிச் செல்லுதல்.]

அ ங் க ம் - I .

க ள ம் - 3 .

இடம்:—பாடலீபுரத்தில் ஒரு பூஞ்சோலை.

பாத்திரங்கள்:—சுலோசனை, சந்திரன், சாகரன்.

சுலோசனை:—(சோலைபைச் சுற்றிநோக்கி) ஆ! ஆ! ப்ரும்ம
 சிருஷ்டியின் மேன்மையே மேன்மை. மனிதன் கடவுளைப்போல்
 தானும் பிரகிருதியிலுள்ள பொருள்களைப் பலவஸ்துக்களாலும்
 செய்யத்துணிகிறான்; காகிதத்தாலும் நெட்டியாலும் பூக்களும்,
 மண்ணாலும் மரத்தாலும் காய்கனி வகைகளும் செய்கிறான். இவை
 யெல்லாம் பேதைமையன்றோ? அவன்செய்யும் பூக்களில் வண்டு
 மொய்க்குமா? தேனாறுமா? வாசனையுண்டா? பழங்களில் மண
 முண்டா? சுவையுண்டா? காய்கள் எதற்கேனும் உதவுமா?
 கரைத்துப்பூசும் வர்ணங்கள் படைப்பிலுள்ள நிறங்களைச் சிறிதே
 னும் நிகர்க்குமா? இந்தத் தாமரைப்பூவில் நாளத்தின் பச்சை
 இதழடியின் வெளுப்பிலும் அவ்வெளுப்பு மேலிதழின் சிவப்பிலும்

அடங்கிமறைவது தெரிகிறதா? அவ்வவ்விடத்தில் அந்தந்தநிறம் மேம்பட்டிருப்பினும், நிறம் மயங்கும் நடுவிடங்களே மிகவும் அழகாயிருக்கின்றன. இவ்வழகும் மணமும் தேனும் இம்மலர்களுக்கு என்னபயனைத்தரும்? நாம் கண்டு மோந்து களிக்கவும் வண்டுகள் பசியாறவுமே உதவுகின்றன. மலர்களும் மதிப்படைந்து மாந்தரால் தலையில் அணியப்படுகின்றன. மணமறிந்து நிறங்கண்டு தேடிவரும் வண்டுகள் தேனுண்டு மகாரந்தத்தைக் குலைத்து விட்டுக் காய்க்கு விதையிட்டுச் செல்லுகின்றன. இந்தக் காயன்றோ பூவுக்கு முடிவையுண்டாக்குகின்றது. நம்போன்ற பெண்கள் வாழ்வும் இங்ஙனமேயன்றோ? மாதர்வனப்பே மைந்தரை அவர்பாற்படுத்தி இருவரும் வலியழிந்திறக்கக் காரணமாகின்றது. உலகத்திலுள்ள சகலஜந்துக்களிலும் ஆணுக்கே வனப்பு மிகுந்திருக்கவும், பெண்கள் அவைகளைத் தொடர்ந்துசெல்லவும் மனிதஜாதியில்மட்டும் மாதர்களே வனப்பின்மிகுந்தவராகின்றனர். பகுத்தறிவுள்ள மனிதனைப் பிணிக்க வனப்பெனுமிதுவே வலியுறு கயிரும். பெண்ணுலகன்றோ ஆணையும் பெண்ணையும் அழித்துத் தன்வயிற்றில் மறுசிருஷ்டி செய்கிறது. தானீன்ற காய் நனக்கே கூற்றமாய் அழிகிறது. உலகைப் படைத்துக் காத் தழிப்பதும் பெண்ணுலகுதானே? அதனாலன்றோ சக்தியைப் பெண்ணுருவாய்ச் சொல்லுகிறார்கள்? பிறப்பெனும் துன்பமும் மூப்புப் பிணி சாக்காடும் மாதரில்லையெனின் இல்லையாகுமே. உலகைப்படைத்தழிக்கும் பாபத்துக்கு ஆளாகாமல் பெண்கள் கன்னியராயிருந்து மாய்தல் மிக வுயர்வாகும். ஆனால் என்விஷயத்தில்மட்டும் சந்திரன்வனப்பும் அவர் புஜபலமுமன்றோ என்னை அவர்பாற்படுத்துகின்றன. என்மனத்தை எவ்வளவு திடப்படுத்திக்கொண்டாலும்,

மலரின் மணமும் மதுகாத் தொலியும்

மந்த மாருதமும் சந்திர னொளியும்

தாரகைக் கணமும் தயங்கு மிவ்விடம்

வீரரீ யின்மைபின் வெற்றிட மாகும்.

[சந்திரன் பட்டபடப்போடு வேகமாய் ஓடிவரச் சுலோசனே அவனைக் கண்டு மரத்தடியில் ஒதுங்கிவின்று,] ஆ! ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம். அமர்ந்த நடையும் குளிர்ந்தகண்ணும் சிரித்தமுகமுமுடையராய் வரும் என்னருமையன்பர் இவ்வளவு பட்டபடப்போடுவருவதற்குக் காரணமென்ன? ஏதேனும் அவர்க்குத் தீங்குநேர்ந்ததோ? [சந்திரன் அணுகக் கைகூப்பி வணங்கி,]

விற்பிடித்த கைநடுங்க வியர்த்தமுங்கத் திருமேனி
சொற்பிதற்ற மூச்செறியச் சுழன்றலையக் கண்ணினையும்
பொற்பழியப் புகுந்ததென்னென் புண்ணியனே புகன்றிடுவீர்
முற்பிறவிப் பெரும்பேராய் முன்னியுமைத் தொழுமெனக்கே.

சந்திரன்:—சுலோசனா! இப்பொழுதே நான் உன்னைவிட்டுப் பிரிந்து இம் மகததேசத்தின் எல்லைகடந்து வேற்றுநாடு செல்ல வேண்டும்.

சுலோசனே:—[பதறிப் பக்கத்திலுள்ள மரத்திற் சாய்ந்து அயர்ந்து] ஐய! என்னைவிட்டு இங்ஙனம் செல்லநேர்வானேன்?

சந்திரன்:—யானெய்த மான்மேல் அம்பெய்தவன் யாரோ வேடனென்று நினைத்து மன்னன்மகனை மார்பிலெய்து வீழ்த்தி விட்டேன். அவன் ஒருக்கால் இறக்கவுங்கூடும்.

சுலோசனே:—மதியின்மிக்க மாண்புடைச்சிங்கமே! நீர் அவனைப் பரிசனங்களால் அரசர்புதல்வனென்று அறியவில்லையோ!

சந்திரன்:—அவன் தனியேநின் றெய்தான். அவன் விழுந்த வுடன் பக்கத்திற்சென்று பார்த்தபின்னரே அரசர்புதல்வனென்றறிந்து மனம்வருந்தி அவன்காப்பாளர்வருவதன்முன் வேறுவழி யாய் வந்துவிட்டேன்.

சுலோசனே:—அங்ஙனமாயின் நீர் இத்தேசத்தைவிட்டு ஏன் ஓடவேண்டும்? அரசர்புதல்வன் இறப்பின் உம்மைச்சட்டிக் குற்றஞ்சாட்டற்குரியார் ஒருவருமில்லையே? அவன் பிழைப்பின் நீர் எய்தது தர்மவிரோதமில்லையே? அது குற்றமாகுமா? அவனும் உம்மைத்தெரிந்து ஊறுசெய்யப்போகிறானா?

சந்திரன்:—என்னை யாரும் எளிதில் தெரிந்துகொள்ளலாம். என்னம்பில் அடையாளம் இருக்கிறதே.

சுலோசனை:—அம்பை அ வ ர் மே ல் ஏன் விட்டுவிட்டுவந்தீர்? எடுத்துவரக்கூடாதா?

சந்திரன்:—அம்பைப் பிடுங்கியெடுப்பின், குருதி குமிழியிட்டுப் பெருக அவன் உடனே இறப்பன். அங்ஙனம் அவன் இறப்பதினும் யான் இறப்பதே மேலென்று வந்தேன். எப்படியும் அரசன் என்னைத் தன்புதல்வனைக் கொல்லவினைத்த பாவியாயெண்ணிப் பகைப்பன். அரசனைப் பகைத்துக்கொண்ட குடி அந்தநாட்டில் உயிர் வாழ்தல் முடியுமா? ஆதலால் யான் போகவேவேண்டும்.

சுலோசனை:—என்னன்பினுக் கரசே! நீர் இவ்விடம்விட்டுச் செல்லுவதானால் நானும் உம்முடன்வருவதில் உமக்கொன்றும் கஷ்டமில்லையே. காடோ மலையோ நாடோ தொலையோ எவ்விடத்திலும் நான் உம்பக்கத்திலிருந்து உமக்கிதமானவற்றைச் செய்துவருவேன். மனமும் உயிரும் உம்மைப் பின்னொடர்ந்துவர வெற்றுடல் இங்கே கிடந்து மிக வருந்தித் தவிக்கும். அதையும் அழைத்துக் கொண்டுபோகலாமே.

சந்திரன்:—பேதாய்! நீ ஆராயாது பேசுகிறாய். மணமாகாத நீ ஒரு புருஷனைத் தொடர்ந்துசெல்லற் குரியையல்லே. மேலும், நீ என்னோடுவரின் ஒவ்வோரிடத்திலும் நம்மைப்பற்றியார்? எவர்? என்று விசாரணைநிகழும். நான் தனியே செல்லின் யாரோ தனிவழிப்போக்கெனன்று கவனியாது விட்டுவிடுவர். நீ உன் அருமைத் தமையனும் என் உயிர்நண்பனுமான சாகரன் பாதுகாப்பில் இருந்துவா.

சுலோசனை:—நீங்கள் செல்லும் நாடு இன்னதென்று தீர்மானித்துவிட்டீர்களா? அந்தநாட்டரசன் வலியுடையனாயிருத்தல் வேண்டுமே? இல்லையெனின் உங்களைத் திருப்பித்தரும்படிக்கேட்டு அவன்மேல் மகதன் போர்தொடங்குவானே.

சந்திரன்:—யான் அடையும் நாட்டை உனக்குத் தெரிவித்தால் நீ எப்படியாவது அங்கே வரத்தலைப்படுவாயாதலின் யான் செல்லும் நாட்டிற் சீர்த்தியடையின் உனக்குத் தூதனுப்பித் தெரிவிப்பேன்.

கலோசனை:—ஆண்பிள்ளைகள் மனவுறு திபுடையோர்; தாமரையிலையில் நீர்போல் அவர்மனம் ஒன்றினும் பற்றிலாது நிற்கும். பெண்கள்மனமோ அங்கனமில்லை; நீரிற் சருக்கரையைப்போல அன்புபொருந்திய இடத்தில் தன்குணம் மாறி அப்பொருளின் குணத்தையேயடைந்து கரைந்துவிடும். நீர் உலகிலுள்ள பலரினும் மேம்பட்ட கீர்த்தியும் சீர்த்தியும் பெறமுயன்று அம்முயற்சியில் என்னை அடியோடு மறந்துவிடவுங்கடும். பெண்ணாகிய எனக்கு இரவும் பகலும் உம்மை உன்னியுன்னி அகம் கரைந்து உடல்வாடுவதைத்தவிர வேறு யாதொருவிசாரமும் இல்லையே. இளையளாகிய என்னை இங்கனம் விட்டுவிட்டு என் மனத்தையும் உயிரையும் உடன்கொண்டு நீர் வேறுதேசம் சென்றுவிட்டால், நீர்துதனுப்பி என்னை அழைத்துக்கொள்ளும்வரை நான் உயிர்வாழ முடியுமா? மேலும் பருவமடைந்த பெண்கள் வெகுநாள் மணமின்றியிருப்பிற் பலரும் ஏசுதற்கிடமாகுமே. இதையெல்லாம் சற்றும் உன்னாது, 'நீ இரு, நான் போய்வருகிறேன்' என்று மிகவும் எளிதாய்ச்சொல்லிவிட்டீர்களே.

சந்திரன்:—என் மனமறிந்தொழுகும் மாண்புடை மணியே! யான் உன்னை மறந்துவிடுவென்றும் உன்மனத்தில் தோன்ற நான் என்னபாவஞ்செய்தேனோ? மாதர்துயரம் மனத்தடங்காதெழுந்தா சிதைந்தழியும். ஆடவர்க்கோவென்றால் அடிநெஞ்சில் அழுந்திக்கிடந்து ஆறுத்துன்பஞ்செய்யும். இன்றுதொட் டிராண்டு மட்டும் என்னை எதிர்பார்த்திரு. அதற்குள் யான் செய்தியனுப்பா விடில் அதன்பின் நீ என்னைப் பார்க்கமுடியாதென்று முடிவு செய்துகொள்.

கலோசனை:—என் சித்தத்திற்கேற்ற ரத்தினமே! இரண்டாண்டுகாறும் என் உடலைப் பேணல் இயலாது. ஓராண்டுமட்டுமே உம்மைநினைந்துருகுவேன். என் வழிபடுகடவுளை இரவும் பகலும் பூவாலும் தளிராலும் பூசித்து உமக்கு வெற்றியும் நன்மையும் தரும்படி வேண்டுவேன். அவ்வோராண்டு சென்றும் உம்மைப் பற்றி அறியாதிருப்பின் உடனே உயிர்மாய்ப்பன். இது திண்ணம், [சாகரன் வர] அதோ என் தமயன் வருகிறான்.

சந்திரன்:—ஏதோ நம் நற்றவப்பயனால் உற்றவிடத்திலுதவுதற்கு என் நண்பன் வந்தனன். நண்ப! என் அவசரம் இன்ன தென்று உனக்குத் தெரியுமா?

சாகரன்:—நன்றாய்த் தெரியும். அரசினங்குமரனுக்கு இனிச் சற்றும் பயமில்லை. உன்னைப்பற்றி அரசன் மிகவும் கடுமையாய் விசாரித்தனனாம். நீ இனிச் சிறிதும் இங்குத் தாமதியாமல் தலை மறைவாயிருப்பது நன்று.

சந்திரன்:—அங்கனம் செல்லும்பொருட்டே யான் உன்னிடம் விடைபெறவந்தேன். சுலோசனையைக் கண்டு கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். [இருவரையும் நோக்கி] எனக்கு விடையளிப்பீராக.

சாகரன்:—உன்பேரும் முத்திரையும் நம்நாடுமுழுதும் அனுப்பப்பட்டுள்ளன. நீ எங்கிருந்தாலும் பிடித்துக்கொண்டுவரும்படி அரசன் கட்டளையிட்டிருக்கிறான். ஆதலின் நீ உன் அடையாளம் பதித்த வில்லையும் உன் அம்புக்கூட்டையும் என்னிடம் வைத்து என்னுடையவைகளைக் கைக்கொண்டுசெல். யான் அவைகளை ஒளித்துவைப்பேன். என் ஆருபிர நண்ப! உனக்கு எல்லாநன்மைகளும் உண்டாகுக. நீ சென்றவிடத்திற் செல்வமும் சீர்த்தியும் பெற்று எம் மனங்குளிர மாண்படைவாயாக.

சந்திரன்:—பெண்ணே! நான் போய்வருகிறேன்.

சுலோசனை:—ஆகா. என் தமையனுக்கு உம்மைப்போன்ற சிநேகிதர் இனி ஒருவரும் கிடைக்கமாட்டார்கள். அவர்தங்கையை மறந்தாலும் அவரை எந்நாளும் மறவாதிருப்பீராக.

சாகரன்:—[அழுதுகொண்டு] நண்ப! சென்றுவா. நீ வேறு நாட்டிற் போய் என்னை மறந்துவிடினும் யா'னும் இந்நகரும் உள்ளவரை நாமிருவரும் இணைபிரியாதிருந்ததை யான் மறவேன். இனி உன்னை மறுபடிகாணும் நாளே நன்னாளாகும். காலக்கழிவு செய்யாதே.

[சந்திரன் போதல்.]

சுலோசனை:—அண்ணா! உமக்கு மிகவும் அருமையான நண்பரோடு நீரும் ஏன் போகக்கூடாதோ? அவர் தனியேசென்று வருந்துவதினும் நீரும் அவருக்கு உதவியாய்ச்சென்று அவர் நம் நாட்டெல்லை தாண்டினவுடன் நீர் திரும்பிவிடலாமே?

சாகரன்:—குழந்தாய்! நம் நாட்டெல்லை நான்குதிசைகளிலும் ஐம்பதுயோசனைகள் உள்ளன. அவரை வழிவிட்டுத் திரும்பக் குறைந்தது நான்குமாதங்களாகுமே? நீ பருவமடைந்திருத்தலின் உன்னைத் தனியேவிட்டுச்செல்லல் முறையன்று.

சுலோசனை:—நானும் உடன்வருகிறேன்; நாடுகாண்செலவு (—தேசச்ஞ்சாரம்) மிகவுஞ்சிறந்ததென்று பெரியோர் கூறுவான்றோ?

சாகரன்:—ஆம். ஆயின் அதற்கு இது காலமன்று. மணந்த பிறகு கணவனோடுசெல்லுதல் முறையாகும்.

சுலோசனை:—[கண்களில் நீர்ததும்ப வாய்குழறி] எனக்கு மணமே வேண்டாம். இன்னும் சிலநாள் உயிர் உடலில் தரிக்கட்டும். பிறகு பார்த்துக்கொள்ளுவோம். [போதல்.]

சாகரன்:—ஆகா! இவள் கண்களில் நீர்ததும்பியது, நாடுகாண்செலவு (—தேசச்ஞ்சாரம்) இவளுக்கு இயையாதென்றதனாலா? இவள் மணமே வேண்டாமெனும்படிக்கும் உயிர்தரித்தலுக்கிடையூறுகவும் இப்பொழுது என்னநேர்ந்தது? இவர்களுக்குள் மிக்கிருக்கும் உள்ளன்பை யான் இதுவரை அறிந்திலேன். எல்லாவற்றிற்கும் தெய்வமொன்றிருக்கிறது. அது விட்டவழி விடுகிறது. [போதல்.]

அ ங் க ம் - I.

க ள ம் - 4.

இடம்:—பாடலீபுரத்தின் பக்கத்தில் ஒரு குடிசை.

பாத்திரங்கள்:—சாணக்கியனும் சந்திரனும்.

சாணக்கியன்:—[ஒரு காய்ந்தபுல்லைக் கையிலெடுத்து நெருப்பைக் கொளுத்தி எரித்துக் குவளைத்தண்ணீரில் கரைத்துக்கொண்டு] 'பகை கடிதல்' என்றால் நமக்கு எவ்வகைத்துன்பமும் விளைவிக்கக்கூடிய

எப்பொருளும் உலகில் இல்லாமற்செய்தலாம். படைப்பிலுள்ள பொருள்கள் ஒன்றற்கொன்று முரண்பட்டுநிற்கின்றனவா? உதவியாபிருக்கின்றனவா? இந்தத் தத்துவம் மனவுணர்ச்சியைப் பொறுத்தது. அன்புசெய்யுமிடத்துப் பகைவிளையாது. பகை விளையுமிடத்தும் அன்புசெய்யலாகாது. ஆனால் பகையென்பது ஒருபடைப்பமைதியாகுமா? அதற்கு உலகநடையிலும் ஓரிட முண்டா? எப்படி? எதற்காக? என்னும் விஷயங்கள் பல்பொருங்கலைகளிற் கண்டறியக்கிடக்கின்றன. அருள்வடிவாகிய கடவுளுக்கும் இரக்கம் குடிகொண்டிருக்கும் முனிவருக்கும் அசுரரும் அரக்கரும் பகைவராவார்களானால் படைப்பின் தத்துவத்தில் பகைக்கு மிகவும் சிறந்ததோரிடமும் பயனும் இருக்கவேண்டுமல்லவா? ஆனால் அதன் விளைவுமட்டும் பலபடியாயுள்ளது. அது தீங்கேயன்றி நன்மை விளைப்பதில்லையென்பர்; ஆனால் தீங்குக்கும் தீங்கு விளைக்குமாதலால் நன்மை எஞ்சச்செய்யும். உடன்கடிந்தழியாப் பகை தொடர்ந்தெழுந்தொறுக்குந் தகைமைத்தன்றோ? ஆதலின் அது நேர்ந்தவிடத்து நிலையழியக்கடவது. என் காலில் இடறிய புல்லைச் சுட்டுக் கரைத்துக் குடித்தலன்றி அது எனக்கியற்றிய இடர்க்கு மாறு வேறில்லை; அதை வேரோடு கெடுத்தல் விதியே யாகும்.

சந்திரன்:—[வந்து வணங்கிநின்று நமோ குரவே நமோநம:] குருநாதரே! வணங்குகிறேன்.

சாணக்கியர்:—தீர்க்காயுஷ்மான்பவ! ஜயவிஜயீபவ! சந்திர! என்ன இவ்வளவு பதற்றம்? என்ன அவஸரம்?

சந்திரன்:—யான் அயல்நாடுகாணச் செல்லுகிறேன். தங்கள் செய்ய பங்கயப்பதங்களைச் சென்னியில் தாங்கிச் செல்ல வந்தேன். விடைதந்தருளவேண்டும்.

சாணக்கியர்:—என்ன? சட்டென்று நினைத்துக்கொண்டாய். எப்பொழுதும் வீரனாகிய நீ உலகையறியச் செல்லவேண்டியது தான். ஆனாலும் இப்பொழுதே புறப்படுவானேன்?

சந்திரன்:—என் அவசரத்தைச் சாகரன் சொல்வான். எனக்குச் சென்றுவர விடையருளுங்கள். எனக்கு வில்லும் மல்லும் பயிற்றுவித்த ஆசிரியர்பெருமானாகிய நிர்மலகுப்தரவர்களிடம் விடைபெறப் பொழுதில்லையாதலின் அவருக்காகவும் தாங்கள் விடையளித்து அருள்புரியவேணும்.

சாணக்கியர்:—சென்றவிடமெல்லாம் சிறப்பெய்திச் செல்வா சிகாமணியாய் விளங்க, உனக்கு ஈசன் அருள்புரிவான். எத்துறையிலும் அறத்தைக் கைவிடாதே. அது உன்னை எப்பொழுதும் காப்பாற்றும்.

[சந்திரன் செல்லுதல்.]

அ ங் க ம் - II .

க ள ம் - 1 .

இடம்:—சாகரன் மாளிகையில் ஓரறை.

பாத்திரங்கள்:—சாகரன், சுலோசனை, யமுனை.

[சுலோசனை, வாடினமுகத்துடன் கன்னத்திலும் தலையிலும் கைவைத்துக்கொண்டிருக்க,]

சாகரன்:—தங்காய்! சென்ற ஒருமாதகாலமாக நாடோறும் உன்னுடல் வாடி முகத்தின்களை மறைய நீ வருந்துவானேன்?

சுலோசனை:—அண்ணா! ஏதோ ஒரு தலைவலியும் சுரநோயும் என்னைப்பற்றி வருத்துகின்றனவென்று மருத்துவருரைத்து மருந்து உதவுகின்றார்களே. அம்மருந்திற் சற்றுக் குணந்தான்.

சாகரன்:—மருந்திற் சற்றும் குணமென்று எனக்குத் தோற்றவில்லையே? அதிருக்கட்டும். நீ அடிக்கடி கண்ணீர்வார்த்துத் துக்கிக்கக் கண்டிருக்கிறேன். உடலில் நகையணியாமலும் நல்லுடையுடுத்தாமலும் குழலைவாரிப் பின்னிக்கொள்ளாமலும் முகத்திற் பொட்டிடாமலும் முப்பதுநாட்கள் கழித்திருக்கின்றாய். முறுவலும் நகையும் முழுதும் மறந்தனை. இதெல்லாம் எதன் பொருட்டு?

சுலோசனை:—அண்ணா! நான் உமக்குச் சொல்லவேண்டுமா? உடல் நல்லநிலைமையிலிருந்தாலன்றோ உள்ளத்திற் களிப்பும் உடலை அழகுபண்ணிக்கொள்ள ஆசையும் முகத்தில் நகையும் ஒளியும் இருக்கும். உடம்பு பிணியால் வருத்தப்பட்டால் மனமும் குழைந்து வருந்துமன்றோ?

சாகரன்:—ஆம். நீ சொல்வது உண்மைதான். ஆயினும், உன்னிடத்தில்தொடங்கும் முதலில் உள்ளத்தைப்பற்றிய பிணிதான் பின்னர் உடலைத் தாக்கி ஊறுசெய்கிறதென்று எண்ணவேண்டியதாயிருக்கிறது. உடலைப்பிடித்துப் பின் மனத்தைத் தாக்கும் பிணியை மருத்துவருதவியால் விலக்கலாம். மற்றொருபிணியோ அங்கனம் விலகாது. உன்மட்டில் மருத்துவர்காமணியான பாண்டிரங்க யோகியின்முயற்சியும் பயனற்றுப்போயிற்று. உன்முகத்திற் சற்றும் தீக்குறியின்மையால் பேய்க்குணமென்போர் பேச்சும் பொய்யாகும். ஆதலின் உன் மனநோயே உன்னை யிங்கனம் வருத்துகிறது. தெய்வவழிபாடும் துதியும் பூசையும் மிக்கியற்றலின் நீ ஏதோ ஒரு நன்முடிவைக்கருதி மனம்வருந்திக் கடவுளைவழிபடுகிறாயென்பது திண்ணம். என்மனத்திலுள்ளதை இயம்பவா?

சுலோசனை:—அண்ணா! கல்வியறிவுகளான் மிக்க தாங்கள் பேதையாகிய என்னைச் சோதிக்கலாமா? உங்கள் மனத்திலுள்ளது எதுவாயிருப்பினும் யான் அதைக் கேட்கவிரும்பவில்லை. யான் சொல்வதை நீர் நம்பாவிடின் அதுவும் என் காலக்கொடுமையே.

சாகரன்:—என் உயிர்நண்பனை சந்திரன் இவ்விடம் விட்டுச் சென்றுவிட்டது என் காலக்கொடுமையன்றோ?

[சுலோசனை மூர்ச்சித்துக் கண்ணீர்பெருக விழல்.]

யமுனை:—[உள்ளே நுழைந்து சாகரன் திகைக்க] சாகரரே! இன்று நல்லசமயத்தில் வந்தேன். உமது நண்பன் எங்கேசென்றிருக்கிறான்? இவ்வளவுநாளாக யான் அலைந்துகேட்டும் நீர் எங்கே சென்றானோ தெரியாதென்றுசொல்லிவிட்டீரே,

சாகரன்:—அம்மணீ! உம் அருமைப்புதல்வனான சந்திரன் பிரிவாற்றாது நீர் மிகவும் வருந்தி உயிர்மாய்ப்பீரென்று நான் இது காறும் உம்மிடம் உரையாதிருந்தேன். இனி ஒளிப்பது தகுதியன்று. சீக்கிரத்தில் திரும்பிவருவதாகச் சொல்லிப் போயிருக்கிறான்.

யமுனை:—என்னிடத்தில் விடைபெற்றுக் காட்டுக்கு வேட்டையாடப்போனவன் முப்பதுநாட்களாகியும் வரவில்லையே. உம்மைக்கேட்பின் போன இடம் தெரியாதென்று இவ்வளவு நாளாய்ச் சொல்லிவந்தீர். இப்பொழுது சீக்கிரம் வந்துவிடுவா னென்று சொல்லுகிறீர்! சீக்கிரம் வரும்படியான இடத்திற்குச் சென்றிருப்பின் திரும்ப இவ்வளவுநாள் ஆவானேன்? பேதையாகிய என்னை இங்ஙனம் வருத்துவது உமக்குத் தருமமாகுமா?

சாகரன்:—நீர் சந்திரனைப்பற்றிப் படுங் கவலை எனக்கு மிகவும் ஆச்சரியத்தையுண்டாக்குகிறது. இருபத்திரண்டுவயதுடைய கட்டிளைஞனாய்க் கல்விகேள்விகளிற் சிறந்து, வில் முதலிய படைகளிற் பயின்று, தேர்முதலான ஊர்திகளைச் செலுத்திப் பொருவதில் வல்லோனாய்த் தோள்வலிமிசூந்து அஞ்சாத நெஞ்சுடையனாய் அனைத்துலகுமடக்கும் ஆற்றலுடையனாய் உள்ள சந்திரனைப்பற்றி இவ்வுலகில் ஒருவருமே வருந்தவேண்டியதில்லையே. வில்லிலும் மல்லினும் அவனை வெல்லவல்லோர் இவ்வுலகில் ஒருவருமில்லை. ஆயினும், பெற்றுவளர்த்த தாயாதலின் உம்முடைய மனம் தவிப்பது இயற்கையே. அறிவின்பிக்க உமக்கு நான் அதிகம் சொல்ல வேண்டா.

யமுனை:—சந்திரனைப் பிரிந்து என்கண்களிற் காணாதிருத்தலின் மனம் வருந்துவதைத்தவிர வேறு அவன் சேஷமத்தைக் குறித்துச் சந்தேனும் என்மனத்தில் ஐயமில்லை. அரசர் அரண்மனையில் ஐம்பதுவருஷத்துக்குமேல் சேவகம்செய்து வெற்றியினும் வீரச்செயல்களினுமே களிப்புற்று ஆண்மையும் தீரமும் திரண்டோருருவாய்ப்பிறந்து ஐந்தாண்டுநிறைவதற்குமுன்னமே அம்புக் கூடும் வில்லுமாய்க் கிளம்பித் தோட்டஞ்சுற்றித் துகளெழுவோடி வேட்டந்தேடும் விறலிளங்குமார் பலரை வளர்த்தெடுத்த எனக்கு

என்புதல்வன்வலி தெரியாதா? ஸஹவாஸவாஸனையினால் நானும் மனவலியுடையேனாதலின் நீர் சற்றும் அஞ்சாது என்னிடம் உண்மையையுரையும்.

சாகரன்:—அம்மணி! நீங்கள் முதலிற் சொல்லியபடி அரசன் சினத்துக்கு அஞ்சி நம் சந்திரன் இம்மகதநாட்டின் எல்லைகடந்து வேற்றுநாடுசெல்லநினைத்து ஒடிவிட்டான்.

யமுனை:—[கண்களில் நீர்ததும்ப] எங்குச் சென்றிருப்பான்? எங்ஙனம் இனித் திரும்பிவருவான்?

சாகரன்:—நீர் மனமஞ்சேனென்று சொல்லியதை நம்பி யான் உண்மையுரைத்தது தவறாயிற்றே! நீர் இங்ஙனம் மனந்தளர்வது சரியன்று. சந்திரனைப்போல என்னப் பிள்ளையாக நினைத்திரும். நான் உம்மைத் தாயும் தந்தையுமாகக் கொண்டாடுகிறேன். இனி என்னகத்திலேயே இரும். அவன் எங்கேபோயிருப்பானென்று யாரால் ஊகிக்கமுடியும்? வடக்கிற் சீனனும், கிழக்கிற் பரமனும், தெற்கிற் கலிங்கனும், மேற்கிற் சிந்துநதிக்கப்பாற் சைந்தவனும் கார்தாரனும், இமயத்திற் பாஞ்சாலனும் காஸ்மீரனும் பேரரசர்களாய் ஆட்சிசெய்கிறார்கள். அவர்களில் எவர்மாட்டும் நம் சந்திரன் பேரும் கீர்த்தியும் பெறற்குரியன். இவன்சென்றடைய இம்மன்னர்களில் எவர் நற்றவம்புரிந்திருக்கிறாரோ?

யமுனை:—என் அருமைச் சந்திரனுடன் நகமும் சதையும் போல் இடைவிடாது பழகிவந்த உமக்கு அவன் மனதில் இம்மன்னருள் யாரிடம் மிகுந்த மதிப்பென்று தெரியாதா? இவ்விடர்ப்பாடுற்ற காலத்தில் அத்தகையோரிடந்தானே அவன் சென்றிருத்தல்கூடும்.

சாகரன்:—அங்ஙனமெண்ணின் நம் நந்தரிடத்திலேதான் அவனுக்கு அளவிறந்த மதிப்பு உண்டு. ஆயினும், அஸ்தமயகிரியிலிருந்து கிளம்பிக் கிழக்குநோக்கிப் பல அரசரைவென்று வெற்றி மாலையுடையரும் அலக்ஷயேந்திரனென்னும் மகாவீரனைப்பற்றி நாங்கள் அடிக்கடி சம்பாஷித்திருக்கிறோம். இவன் அவனிடந்தான் சென்றிருப்பானென்று எனக்குத் தோற்றுகின்றது. மற்றையோரிடம் இவன் வீரச்செயல்களாற் பேரடைந்துயர இது சமயமில்லை. கார்தாரம் பாரசீகம் முதலிய நாடுகளிலிருந்துவந்த ஒற்றரும் வணிகரும் அவ்வீரன்மேன்மையை மிக உயர்த்திப்பேசுகின்றனர். அவனை நேரில் பார்க்கவேண்டுமென்ற தன்னுசையைச் சந்திரன்

பலமுறை என்னிடம் உரைத்திருக்கிறான்; ஆதலின் அங்கேதான் சென்றிருப்பானென்று நம்புகிறேன்.

யமுனை:—சாகரரே! நீர் கல்வியின் சாகரரே. உம்முடைய ஊகம் மிகவும் நேரானதே. பலமுறை என்னிடங்கூடச் சந்திரன் அவ்வலக்ஷ்யேந்திரனைப்பற்றிக் குதூகலத்தோடு பேசியிருக்கிறான். அவன் வீரச்செயல்களைச் சொல்லும்போதெல்லாம் இவன் உடல்சிலிர்த்துக் கண்கள் மலர்ந்து வீசைதுடித்துக் கைபதறித் தானே அவைகளைச் செய்பவன்போல் நடிப்பான். இவ்வளவுகூலம் இவன் அவ்வீரனைச் சேர்ந்திருப்பானா?

சாகரன்.—அவ்வீரனைச் சேர்ந்திருப்பின் சீக்கிரம் சந்திரன் நம்நாடு வருவான். அவ்வீரன் நம்மரசன்மேற் படையெடுத்து வருவதாகத் தூதர்கள் வந்து கூறிச்சென்றனரே?

யமுனை:—நம்மரசரை யெதிர்த்துப்பொர மாற்றரசரோடு சந்திரன் வருவானென்று நம்புகிறீர். அங்ஙனம் செய்வதைக்காட்டிலும் அவன் உயிர்மாய்தல் மேல். அவனை மாற்றார்படையிற் போர்க் குரிய அங்கங்களோடு காணின் அவன் என்முதல்வனென்று பாராமல் யானே அவனைக் குத்திக் கொலைபுரிவேன். அங்ஙனம் அவன் வரவேமாட்டானென்று நீர் உறுதியாய்நம்பும்.

சாகரன்:—நீர் பெண். அரண்மனைச் செல்வத்தில் அளவிறந்த காலம் பழகி, மாறினமனத்தின் கூறறியாதீர். சந்திரனுக்குக் கல்விகேள்விகளின்மேன்மையால், தன்னரசன்மேற் படையெடுத்தவரோடுசேர்ந்து பொருதல் அடாதென்று தெரியும். ஆயினும், கோபம் பாபத்துக்கஞ்சுமா? சந்திரன்கோபமோ தன்னை நந்தர் வருத்துவாரென்னும் பயத்தால் உண்டானது. அவர்க்கு அரசரிமையுள்ளவரை இப்பயம் சந்திரனைவிட்டு மாறாது. ஆதலின் இவன் மாற்றருடன்சேர்ந்து பொருது நம் மன்னரசரிமையைக் குலைக்கத்தலைப்படுவது இயற்கையே.

யமுனை:—என்புகல்வன் எங்கிருப்பினும் ஈசன் அவனுக்கு நல்ல மதியைக்கொடுத்துப் பாதுகாப்பானாக. சாகரரே! நான் போய்வருகிறேன் நீர் சுகமாயிரும்.

சாகரன்:—அம்மா! அப்படியே.

[போதல்]

அங்கம் - II.

களம் - 2.

இடம்:—தக்ஷாலயத்தில் ஓர் அரண்மனை.

பாத்திரம்:—சேனாதிபதி சத்ருஜித்.

சத்ருஜித்:—[தன்னறையில் உட்கார்ந்துகொண்டு] யானா பரமசிங்கத்தின்பிள்ளை? பாரசீகரைப் பலமுறை தோற்றோடவிரட்டிப் பரதகண்டமுழுதையும் பாதுகாத்தவார்மரபில் யான் தோன்றியது உண்மைதானா? அலக்ஷ்யேந்திரனென்னும் மிலேச்சவீரன்கையில் என்னரசன் தோல்வியுறவும் யான் உயிர்வாழ்தல் என்குலத்துக்கும் வீரத்துக்கும் அழகா? ஆகா! என்னதுக்கத்துக்காளானேன்? அக்கரையில் இருந்த சேனை ஆற்றைத்தாண்டி நேரேவருமென்றெண்ணியன்றோ யான் மகரவியூகம் வகுத்தேன். அவர் அங்கனம் வந்திருப்பின் அவரோடு எதிர்க்காமல் மகரத்தின் வாய்வழியே அவரை உள்ளே அனுப்பிச் சங்கினொலியாற் சக்கரவியூகமமைத்து அவ்வளவுவீரரையும் கொல்லாமற் சிறைபிடித் தடிமைப்படுத்தி யிருப்பேன். மீறிப்பொருதோர் கூறுபட்டிறப்பர். தொகுதிகள் பலவினும் திகிரியிற் பட்டோர் தப்பமுடியுமா? அழியாவாற்றலபி மன்னியும் திகிரித்தொகுதியிலன்றோ திறனழிந்திறந்தனன். உறங்குங்காற் பின்புறம் போர்தொடர்ந்த இச் சண்டாளர்வெற்றி எத்தனைநாள் நிலைக்கும். கள்வரும் கொலைஞரும் போகும் கதியில் அவன் போவானென்பது பொய்யா? ‘யதோ தர்மஸ்ததோ ஜபஃ’ என்ற வியாஸர்வாக்கும் பொய்யாகுமா? நல்லது இருக்கட்டும். [ஒருசேவகன் தொழுது ஓர் ஓலையைக் கொடுக்க வாங்கி] இது, நம்மிறை வன் கைப்பொறியன்றோ? அவராணையை ஆற்றுவதும்; இன்றெனின் இறத்தும். [ஓலையைப் பிரித்து] “பகைகடிவீர! நின் நிருபம் பெற்றோம். நீறிற்பொதிந்த நிறைதனைற்றுண்டை ஆறின சாம்பலென்றணுகிடுவார்போல் மாற்றார் வெற்றியின் மாழ்கிய நம்மை வலியிலரென்றெண்ணித் திறைகொடாது மறுத்த மிலேச்சமன்னரைச் சிறைபிடித்துவரவும்” [என்று படித்து] மிகுந்த சந்தோஷம். பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்தது. அவரை அடக்குதலேயன்றி அழிந்த சேனைக்கும் ஆளமைத்துவரலாம். [சேவகன் தொழுதுநிற்க.]

சத்ருஜித்:—சேவகா ! என்ன ?

சேவகன்:—வெற்றித்தெய்வமாகிய முருகக்கடவுளே மாணவ வடிவுபூண்டதுபோல் ஓரிளங்குமார் சமுகத்தின் சமயத்தை நோக்கிக் காத்திருக்கிறார்.

சத்ருஜித்:—அவரை உள்ளே அழைத்துவா.

சேவகன்:—[சந்திரனை உள்ளே அழைத்துவந்து விட்டுப்போதல்.]

சந்திரன்:—[தொழுது] வெற்றிவீர ! மல்கதின் வலிமை.

சத்ருஜித்:—பிள்ளாய் ! நீ நீடுழி வாழ்க. நீ யார் ? எங்கிருந்து எதன்பொருட்டு வந்தனை ?

சந்திரன்:—ஆரியர்க்காமணியே ! உம்முடைய வயிற்றிற் பிறக்க யான் தவம்புரியாவிடினும் நீர் அன்புடன் அழைத்ததே என் பெரும்பேறாகும். மகதநாட்டின் தலைநகரான பாடலீபுரத்தில் ஓர் அரண்மனைத் தாதியின் அரும்புதல்வன் யான். அரசிளங்குமரரன்புடையேனாதலின் அவருடன் வித்தைகள் பல பயின்றேன்; பாலடைநீர்போல் அவர்வழிப்பட்டேன். தங்கனையும் புருஷோத்தமரையுங்கூடச் சமரில் வெல்லவல்ல வீரன் ஒருவன் உளனென்று கேள்வியுற்றேன். அவன் வலிகாணவந்தேன். என்னுடலில் உயிருள்ளவரை உம்முடன் நிழல்போல் தொடர்ந்து அவ்வீரன் வலியை எதிர்த்துக்காண்பேன்.

சத்ருஜித்:—எழுதோள்வீர ! இச்சிறுபிராயத்தில் இவ்வளவு மனவெழுச்சியமைந்த உன்னைப்பெற்ற தாய்தந்தையர்செய்த புண்ணியம் யான் செய்திலேன். எங்களைவென்ற அலகூயேந்திரனை நீ சாதாரணமாய் நினையாதே. அவனடைந்த வெற்றி அவனுக்கு முழுதும் தகும். மலர்ந்தகண்ணும், எழுந்ததோளும், புகர்ந்து பல்லொளிபரவிய வாயும், நட்டுவைத்தன்ன நாசியும், காதும், பொட்டின்கட்டும், பொறிசிதர் மூச்சும், நீண்டகல் கவுளும், நெற்றிமுன்செறிவும் ஆண்டகையருவே அவனுருவாகும். அவனுடலை நோக்கின் கட்டியதசையும் கயிறன நரம்புமாய்ப் பிரமனே பிரதாபமென்னும் உலையில் வீரமென்னும், இரும்பைக்காய்ச்சிப்

போரென்னும் சம்மட்டியாலடித்து உருட்டித்திரட்டி உருவங்க ளமைத்து வலிமைபென்னும் சங்கிலியால் அவற்றைப் பிணைத்து ஈர்த்துக்கட்டி, அஞ்சாதநெஞ்சென்னும் உட்பொறியமைத்து இவ் வுலகில் அலையவிட்ட ஓர் உருவம்போல் தோன்றும். அவன் தலையெடுத்துயர்ந்து தடக்கைவீசி இடக்கையின் ஈர்த்தடக்கலின் ஏறியகுதிரை துள்ளவும், கால்கள் அங்கவடியோடு மடிந்து பின் செல்லவும் சிவன்கைப்பட்ட மேருவைப்போற் சற்றுவளைந்து இடக் கையை வாருடன் குதிரையின் பிடரியினுமுந்த இருத்தித் தன் உடல்வலியெல்லாம் வலக்கையில் திரட்டி வான்கொடுகொல்லும் கோளினைநோக்கின் ஊழிக்காலத்துருத்திரனும் வளைந்தெரித்துண் ணும் வடவைக்கனலும் கடையுக்க காற்றும் ஒருருவாய்த்திரண்டு உலகழிதொழிலில் ஊக்கமொடு வினைசெய்வதொக்கும். அவன் கொல்லும் உயிரெலாம் கள்ளெனப்பருகித் தன்னுடல் மறந்து வர வர வலிமிகுந்து அடர்ந்தபோர்முனை யிடந்தரக்காதி இருளழித் தேகும் பரிதிக்கடவுளென இளைப்பென்பதே அறியாது மேற்செல் வன். அங்ஙனம் அவன்செல்லும்வழிப்பட்ட கரியும் பரியும் காலும் தேரும் இரியும்; திரியும்; பிரியும்; பேரும். இன்றேற் கரியும் மறியும் நெரியும் சரியும். ஆ! ஆ! அவன் வலிமையை என்னென்று சொல்வேன். போர்மிகுந்தாற்றும் வீரர்பலரை நேரெதிர்த்தறி யாச் சிறுவனாதலின் நீ அவனை மதித்தாயில்லை. ஆயினும், உன் உடற்றிறத்தை உற்றநோக்கின் போர்முனைவெல்லும் சீரமைந்தது தான். உந்திய வானியின் முந்துறு மிருப்புத் தலையெனத் தான் முற் பட்டுத் தன்சேனைபுக வாள்கொண்டு வழினிலக்கி மாற்றார்மாட்டே கும் அலகூயேந்திரனையும் நீ ஒருநாட்கண்டுகளிப்பாய். என்பக்கல் நீ பிரியாதிருப்பின் வெற்றித்திருவும் நம்மைவிட டகலாதிருப்பன்.

சந்திரன்:—பெருந்தகாய்! அவ்வீரன்வலியை அநேகராற் கேள்வியுற்ற எனக்குச் சுத்தவீரரிற் சிங்கம்போல் விளங்கும் உம் வாயாற் கேட்டபின்பு அவனைப் போர்முகத்திற் காணவேண்டு மென்ற ஊக்கம் விரைவில் மேம்படுகிறது. உம்முடன் இடைவிடா திருக்கும் பெரும்பேறடைந்த எனக்கு இது தவறாது வாய்க்கும். அப்பொழுது கங்கைநாட்டின் ஊற்றமும் எம் ஆசிரியரனுக்கிரக மும் பொய்க்காது காப்பேன். இலையாயின் உயிர்நீப்பேன்.

சத்ருஜித்:—ஏற்றிளஞ்சிங்கமே! உன் மனவுறுதியை மிகவும் மெச்சுகிறேன். உன் தோள்வலியும் இங்ஙனமே மிகுந்து நீ நீடு வாழ்ந்து இப்பரதகண்டத்திற் பகையனுகாது காத்துப் பெருங்கீர்த்திபெறக்கடவை.

சந்திரன்:—[வணங்கி] வீரர்பெருமானே! தங்கள் அறுக்கிரகப் பாயனிருக்க எனக்கு அக்கீர்த்தி அமைவது அரிதன்று.

சத்ருஜித்:—நல்லது; பிள்ளாய்! நீ சுத்தவீரன்தானென்று யான் நிதானிக்க நீ வந்த சமயமே தக்கசான்று. அரசனானையிற் போர்வந்ததென்று மகிழ்ந்து யான் பூரித்துச் சந்தோஷித்திருந்த வேளையில் நீ அப்போரேயென்னத் தோன்றினே. ஆதலின் அப்போர்க்கு நீ வரல்வேண்டும்.

சந்திரன்:—எப்போராயினும் உம்மைவிட்டகலேன்.

சத்ருஜித்:—நல்லது போவோம்.

அ ங் க ம் - II .

க ள ம் - 3 .

இடம்:—பாடலீபுரத்தில் ஒருகுடிசை.

யமுனை:—[வாயிற்படியில் உட்கார்ந்து பாக்கு நறுக்கிக்கொண்டு] என்னருமைச்சந்திரனைக்காணாமல் யான் எவ்வளவுநாள் இருப்பது. தானிருந்துபழகிய இடத்தையெல்லாம் வெற்றிடமாக்கி, அவனைக் கண்டுகுளிரும் என் கண்கள் ஓயாது நீரைச் சொரிந் தழவிட்டு என் அருமைக்கண்மணி எங்கு சென்றனனோ? கதவென அகன்ற மார்பும், திரண்டு பருத்த கழுத்தும் ஏற்றியிலன்னதோளும் சுற்றிச் சுழன்ற கண்ணும் என் கண்ணே! உன்னை எப்பொழுது காணப் போகிறேன். [அழுதல்.]

சுலோசனை:—[வந்து] அம்மா! ஏன் அழுகிறீர்கள்? உங்கள் குமாரரைப்பற்றிச் சொல்லக்கூடாதென்று என் தமயனார்

தீர்மானமாயிருந்தார். நாங்கள் ஏதோ உரையாடிக்கொண்டிருந்தசமயத்தில் நீங்கள் வந்தீர்கள். அதுவும் நல்ல சமயமாயிருந்து நீங்கள் விஷயத்தை முழுதும் தெரிந்துகொள்ள நேர்ந்தது. அத்தகைய மைந்தரைப்பெற்ற நீர் அவர் பிரிவாற்றாமை யான் வருந்துவது இயல்பே. ஆயினும், அவர் புத்தியையும் வீரத்தையும் நோக்கின் நீர் வருந்தவேண்டாம்.

யமுனை:—‘பெற்றவருக்குத் தெரியும் பிள்ளையருமை’. நீ சிறுபெண். ஒரேபிள்ளையாக நான் வளர்த்துவந்த சந்திரனைக்காட்டிலும், என் அன்புக்கடைபொருள் வேறொன்றுண்டோ? அவனில்லாத வீடு காடாகும். அவனைக் காணாது வாழ்தலிற் சாதலே மேல்.

சுலோசனை:—உங்கள் முதிர்ந்தவயதில் லோகாநுபவத்தால் மனத்தைத் தேற்றிக்கொள்ளாமல் நீங்கள் மனத்தளரக்கூடாது. அறுபதினாயிரவருஷம் தவம்புரிந்து புத்திரகாமேஷ்டிசெய்து பெற்ற பிள்ளையைக் காட்டகத்தே விட்டுக் கோசலை பதினான்குவருஷம் காலங்கழிக்கவில்லையா? அங்ஙனமே நீங்களும் பொறுமையுடனிருத்தல் நன்று. வீணே துக்கிப்பதாற்பயனில்லை. பெருக்காற்றிடை நாணல்போல விதிவழிப்படுங்கால் மனவமையோடும் உறுதியோடும் தாழ்ந்துபோதலே மேலான அறிவாளிகளின் இயல்பு. விதியின்செயலை வெல்ல யாராவியலும்? ஆதலின் நீர் மனதைத்தேற்றிக்கொண்டு உயிர்வாழ்ந்துவருவீராயின் உம்முடையகுமாரரை நல்லநிலைமையில் விரைவிற் கண்டுகளிப்பீர்.

யமுனை:—குழந்தாய்! உன்சிறுவயதுக்குநீ அறிவுமிசுந்தவளே. ஆயினும், சிலகாலமாய் நீ உடல்வாடி வருந்துதலேனோ? மேலும், ஒருசமயம் உன்னை யான்கண்ட கோலத்தின்பொருளை அறியவிரும்புகிறேன்.

சுலோசனை:—அம்மா! என் உடலினைத்திருக்கட்டும். உங்களுக்கு என்மேலுள்ள அன்பினால் யான் தினந்தோறும் பருக்கவேண்டுமென்று நினைத்துக்கொள்ளுகிறீர்கள். அப்படிப் பருக்காதது இளைத்திருத்தல்போல் தோன்றுகிறது. மந்தைப்படி என்னை என்னகோலத்திற் கண்டீர்கள்.

யமுனை:—ஒன்றுமில்லை; அன்று சாகரன்வாயில்வெளிப்பட்டு என்மனத்தை ஊறுபடுத்தின உண்மை உன்னையும் மூர்ச்சித்து விழச்செய்வானேன்?

சுலோசனை:—[வெட்கி இடக்கையாற் கன்னத்தைப் பொத்தி மறைத்து] அது எனக்குத் தெரிந்த விஷயந்தானே! அது என்னை ஒன்றும் செய்திருக்க நியாயமில்லையே.

யமுனை:—நீ சொல்வது மிகவும் சரிதான். ஆனால் இப் பொழுது வெட்கித் திரும்பி மறுமொழிகூறியதற்கு உன்னால் நியாயம் சொல்லமுடியுமா?

சுலோசனை:—[வெட்கித் தலைகுனிந்து] ஒன்றுமில்லை. அன்று நான் மனந்தடுமாறினது, நீங்கள் வருவதை அறியாது என் அண்ணன் சொன்னது உங்களுக்காதில் விழுந்துவிட்டதே; நீங்கள் மிகவும் வருந்துவீர்களே! என்கிற மனவருத்தத்தினாலேயொழிய வேறில்லை.

யமுனை:—ஆமாம். அதைச்சொல்லும்பொழுது வெட்கித் தலைகுனிந்துகொண்டு சொல்வானேன்.

சுலோசனை:—முதிர்ந்த வயதுடைய நீங்கள் கிறுமியாகிய என்னைப் பரீக்ஷிக்கலாமா?

யமுனை:—யான் மகவிழந்துறும் துன்பத்தினும் மேலான துன்பத்தை நீ மனமிழந்துறுகின்றதனால் நம்மிருவர்துயரும் தீர்க்கமுயலவேண்டும்.

சுலோசனை:—என் உயிர்த்தோழர்பொருட்டு நீர் என்னசெய்யச் சொல்லினும் யான் பின்வாங்கேன்.

யமுனை:—[சுலோசனையைத் தழுவிக்கொண்டு] கற்பகக்கொடியே! யான் உலகினிற் பற்றின்றிப் பரலோகசாதனத்தைத் தேடும்பொருட்டுக் கங்கைக்கரைவழியே மேற்குநோக்கி யாத்திரைசெய்து காலங்கழிக்க நிச்சயித்தேன். இனிச் சந்திரன்வந்து என்னைத் தேடின நீயே அவனுக்குத் தாயென அன்புவாய்ந்திருக்கக்கடவை.

என்னை நினைந்து அவன் வருந்தாது காத்தலும் உன்கடமைதான். அகத்துறு துன்புக் கமிழ்தெனு மருந்தாய்த் துயரோட்டி நலனுட்டுவதே காதலியின் கடமையன்றோ?

சுலோசனை:—நீங்கள் செல்லும் கங்காயாத்திரைக்கு யானும் வருவேன்.

யமுனை:—சந்திரன் இங்குவரின் நம்மிருவரையும் காணாது மனந்தளர்வனே.

சுலோசனை:—உங்கள் குமாரரும் மேற்குநோக்கித்தான் சென்றிருப்பார். நாம் எதிரில் சந்திக்கலாம்.

யமுனை:—அது என்ன நிச்சயம்?

சுலோசனை:—சந்தேகமில்லை.

யமுனை:—சிறுமியாகிய நீ என்னுடன் வருதல் தகுதியன்று. பொதுவிடம் பலவற்றினும் தங்கிச்செல்லும் தனியாத்திரையில் பருவப்பெண்ணை நீ உடன்வரல் தகாது.

சுலோசனை:—ஒரு சிறுவன் உம்மைத் தொடர்ந்துவரின் உமக்கு உதவியாயிருப்பானன்றோ?

யமுனை:—உன் அழகின்மிகுதியாலும் அங்கங்களின் மென்மையாலும் யாரும் எளிதில் உன்னைப் பெண்ணென்று தெரிந்துகொள்ளல்கூடும்.

சுலோசனை:—உம்மைவிட்டகலாது உமக்குப் பணிவிடைசெய்திருப்பின் என்னை யார் நெருங்கியறியப்போகிறார்கள்?

யமுனை:—உன் தமயன் மிக்க துயரத்தை யடைந்து வருந்துவனே. உடன்பிறப்பின் மேம்பட்ட நண்பனும் இன்றித் தன் அருமைத் தங்கையையும் பிரிந்து அவன் எங்ஙனம் உயிர்வாழ்வன்?

சுலோசனை:—யான் இரண்டு மூன்றுமாதத்தில் திரும்பிவிடுவதாக அவருக்கு ஒரு கடிதத்தை எழுதிவைத்துவிட்டுவந்துவிடுகிறேன். அக்காலம்வரை நீங்களும் இல்லாமையால் அவர் சந்திரன் வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்படிக்கும் எழுதிவைக்கிறேன். அவர் அங்ஙனம் இருப்பார்.

யமுனை:—நீ சொல்வதை மறுக்க என்னாலாகாது. உன்விருப்பப்படி செய்.

சுலோசனை:—இன்றிரவே புறப்பட்டுவிடுவோம்.

யமுனை:—நீ குழந்தைத்தனமாய் என்னுடன் புறப்படுவது சரியன்றென்று என்மனத்தில் தோன்றுகின்றது.

சுலோசனை:—உமக்கு இன்னொருமகனிருப்பின் அவனை அழைத்துச்செல்லமாட்டீரா? அப்படி நினைத்துக்கொள்ளும். யான் இரவில் வருகிறேன். சன்னத்தமாயிரும். [விடைபெற்றுச் செல்லுதல்.]

அங்கம் - III.

களம் - 1.

இடம்:—சிந்துநதிக்கரையில் அலக்ஷயேந்திரன் படமாடம்.

பாத்திரங்கள்:—அலக்ஷயேந்திரன், புருஷோத்தமன், சேனாபதிகள், சேவகர்கள் முதலியோர்.

அலக்ஷயேந்திரன்:—புருஷோத்தமரே! நம் தூதர்கள் சொல்லியதைக் கேட்டிருந்தீரா? மகதராஜன்சொற்கள் என்மனத்தை யீட்டிப்போற் குத்துகின்றன. நான் செய்யும் யுத்தத்தைப் பழித்து எனக்குத் திங்குநேருமென்று சொல்லக்கூடிய முடிமன்னனொருவன் படிமிசை உயிர்வாழ்வனோ? அவன் திறத்தை இன்றே அறிவேன்.

சேனாபதி:—பாரசீகராஜ்யமுழுவதையும் ஒருகணத்தில் வென்று கைக்கொண்ட உங்களுக்கு இது ஒரு பெரிதா?

புருஷோத்தமன்:—மகதன்பெருமையை நீங்கள் அறியீர். அவன் தேசத்தின் செழிப்பும் குடிகளின் ஊற்றமும் படைகளின் வலியும் செல்வத்தின் மிகுதியும் யாரால் அளவிடமுடியும்? அவனே ஒரு பெரிய போர்வீரன், அவன் சேனைத்தலைவரும்

நேபாளம் காந்தாரம் முதலிய மிலேச்சர்களும் முரடர்களும் வசிக்கும் தேசங்களில் நெடுநாள் போர்புரிந்து தேர்ந்தவர்கள்.

சேனாபதி:—அரசே! அவர்கள் படைவலியை நம் தூதர்கள் கணக்கிட்டுவந்திருக்கிறார்கள். ஐம்பதாயிரம் தேர்களும் லக்ஷம் யானைகளும் 2 லக்ஷம் குதிரைகளும் ஐந்து லக்ஷம் காலாட்களும் இவரறிந்தமட்டில் மகதனுக்கு இருக்கின்றனவாம். இவைதவிர எல்லைக்காப்புச் சேனைகளும், கோட்டைதாக்கும்படைகளும் சிற்றரசர்படைகளும் மிகுந்திருக்கின்றனவாம். தூதர்தலைவரே! நான் சொன்னது சரிதானே?

தூதர்தலைவன்:—ஆம். அது மட்டுமேயன்றி அவன் நாட்டு வில்லாளிகளின் திறம் மிகவும் மெச்சத்தக்கது. புடைத்தெழுதோளும் துடித்தெழு வீசையும் உடையராய் அவர்கள் தம்மினும் உயர்ந்தவில்லைத் தரையில் ஊன்றி அடியை இடக்காற்பெருவிரலால் மிதித்துத் தலையை இடக்கையால் இழுத்து வளைத்து நாணினை இறுகச்சுற்றி அயின்முகக்கணைகளும் அரைமதிவாளிகளும் கோத்து, மரங்கள் கிழியவும் கற்கள் பிளக்கவும் எய்யும் வல்லமையுடையவர். இருப்புக்கவசங்களைத் தகர்த்தும் தேர்களை உடைத்தும் வீரர்களைத் தலைதுணித்தும் அவர்களம்புகள் தடையின்றி மேற்செல்லும். கதையெடுத்துப் பொருவோர்கையாற் சிதைபடாதபொருள் பிரமன்படைப்பில் ஒன்றுமில்லை. கோட்டைகளைத் தகர்க்கவும் மதில்களை யிடிக்கவும் பூமியில் சுரங்கங்கள் வைக்கவும் அளவிற்றந்த பொறிகள் அவர்கள் நாட்டில் உள. பகைவரை மறைந்திருந்தாவது பொறிகள்வைத்தாவது கொல்லும் வழக்கமே அவர்நாட்டில் இல்லையாதலின், அவைகளுக்கு உதவக்கூடிய ஆயுதங்களொன்றும் அவர் அறியார். துன்புற்றோர்க்குதவலும் இரந்தோர்க்களித்தலும் எளியோரை ஆதரித்தலும் ஆகிய இவற்றை உடன்பிறந்த குணங்களாக்கொண்டு அறமும் ஆண்மையும் சேர்ந்திருக்கப்பெற்றுளர். அவர் நடுவில் நான் வதிந்தநாள்களை என் ஆயுள் உள்ளவளவும் மறவேன்.

சேவகன்:—[தொழுது] அரசே! நம் படமாடவாயிலில் மகதன் தூதர்கள் காத்திருக்கிறார்கள்.

அலக்ஷ்யேந்திரன்:—அவர்களை உடனே உள்ளே அழைத்து வா.

தூதர்கள்:—[வணங்குதல்.]

தூதர்தலைவன்:—ஆண்டகாய் ! எம்மரசன் வாழ்த்தையும் எம் வந்தனத்தையும் ஏற்பிராக.

அலக்ஷ்யேந்திரன்:—தூதர்களே ! நல்லசமயத்தில் வந்தீர்கள். நாங்கள் உங்கள் நாட்டைப்பற்றித்தான் உரையாடிக்கொண்டிருக்கிறோம்.

தூதர்தலைவன்:—அதுவும் எங்கள் பாக்கியந்தான். எங்கள் மன்னர் கட்டளையின்படி நாங்கள் இன்றைக்கு முப்பதாம்நாள் உங்கள் மறுமொழிபெற்று எங்கள் ஊர்போய்ச் சேரவேண்டும்.

அலக்ஷ்யேந்திரன்:—உங்களுக்கு யான் சொல்லவேண்டிய மறுமொழி என் தூதர்களால் உம்மரசர்பக்கல் சொல்லப்பட்டதுதான்.

தூதர்தலைவன்:—அரசே ! சினங்கொள்ளாதீர். தர்மத்தைச் செகுத்துப் பாபம் மேம்படாதென்பது உமக்குத் தெரியாதா? தாமரைகள் மலர்ந்து மணம் வீசவும், வண்டுகள் பாடவும், அன்னங்கள் சஞ்சரிக்கவும், மீன்கள் மிளிர்வும் பக்கத்தில் மயில்கள் ஆடவும் அழகுடன் விளங்கும் பொய்கையில் ஆசையுடன் இறங்கி அதைக் கலக்கி அழகழித்துத் தானும் அங்குள்ள முதலைவாய்ப்பட்டழியும் மதயானைபோல் அறநினைந்தொழுகுமான்றோர் பலர் வதியும் எங்கள் நாட்டையும் ஊறுசெய்து நீரும் சீரழிதல் மேன்மையாகாது.

தெய்வமே பரவி மெய்வழி தெரிந்தாங்

சூய்யுமா றுன்னியெக் காஹம்

கைதவ மகற்றிக் களிப்புறு மனத்தோ

டைவகைப் புலன்வலி யறுத்துப்

பெய்வளைக் கையர் பெட்பினின் மயங்கா

தெய்தக விதிமுறை யாற்றி

நைவுறு முடலால் ஞானமிக் குயர்ந்தோர்

நளிபல ருறையுநா டதுவே.

இத்தகையோர் உயிரிலும் உடலிலும் பற்றற்றமனத்தராய் வதியும்நாட்டில் நீர் வீண்போர்செய்து குற்றமற்றவர்களான எம் மரசர்குடிகளுக்குத் திங்குவிளைக்க முயலவேண்டாவென்றும், அப்படி நீங்கள் முயன்றால் உங்களுக்கு மிகுந்த கேடுவருமென்றும் எம்மன்னர் சொல்லினர்.

அலக்ஷ்யேந்திரன்:—எனக்குக் கேடுவிளைக்க உங்களரசரால் ஆகாது. இவ்வாறுதான் பாரசீகனும் சொல்லி என்கையால் மாண்டனன். உங்கள் உபதேசம் எனக்கேன்.

சூதர்தலைவன்:—தர்மத்தைப் பாபம் வெல்லாதென்று நாங்கள் கூறவந்தது உபதேசமாகுமோ? எங்கள் நாட்டில் தர்மம் மலிந்திருப்பதோடு படைவலியும் மிகுந்துளது.

தூயவெண் முந்தூல் பூண்டு சுருதியின் கரைகள் கண்டு
தீயுடு வேள்வி முற்றித் திரலியப் பற்று நீத்துக்
காய்சின மகற்றிக் கல்வித் துறைகடந் தறிவு முற்றி
யாயென வளிசெய் நெஞ்சத் தந்தணர்க் கரச நெந்தை.

இத்தகைய பிராமணோத்தமரின்வடிவமாய்த் தருமமே எங்கும் திரிதரும் எம் நாட்டை மாற்றரசர் வெல்லல் முடியாது. மேலும் எம்மரசன்படையினர்க் கெதிர்திறக் உம்மாங்களால் முடியுமா?

நிழலினச் சேறிக் கந்தை நெறித்தொடித் தீர்த்துத் தூணைக்
கழையெனச் செகுத்துக் காந்திக் கையெடுத் தலறி போடி
மழைமத வருவி சோர வண்டினம் தொடர்ந்து செல்லப்
பொழிலிறுத் தடங்கிப் பாசின் புடைதொடர் கரிகள் சுற்ற.

எம்மன்னர் போர்க்கெழுந்து களங்கொள்ளின் உம்மவர் அ வர் மாட்டுச்செல்லாது புறங்காட்டியோடுவர்.

அலக்ஷ்யேந்திரன்:—உங்கள் யானைப்படையின் திறத்தை நாம் புருஷோத்தமனுடன் செய்த போரில் அறிந்துகொண்டோம்.

சூதர்தலைவன்:—வங்காளத்தில் விலைப்படாமற் கழிபட்ட யானைகளை நீர் வெல்வதற்குப் பட்டபாடு எங்கள் நாடுமுழுதும் நகைக்கிடமாயிற்று. இன்னும் எம்முடைய மற்றைப்படைகளின் வலியையும் கேட்பீராக.

தூணியும் வில்லும் ஏந்தித் தூணிவுடை மனத்த ராகி
ஆணையை யாற்றித் தத்தம் ஆருயிர் மதியர், ராகி
ஆணவம் அரசர் தெய்வம் அன்புடை நாடென் றின்ன
பேணுதல் பெரிதாய் முந்தும் பெட்டினர் பெயர்ந்து செல்ல.

பால்புரை புரவி பூண்டு பகழிபெய் வீர, ரேந்தி
மேலுயர் கொடியின் சீரை மாற்றல் ராற்றல் துற்றக்
கால்வழிக் கால்கள் மாளப் பால்படு படைகள் சிந்தக்
கோல்கொளும் சூதன் உந்தக் கொதித்தெழும் கொடித்தேர் சுற்ற.
விரைதரு பரியின் வீரர் வேலொடு வாங்கும் ஏந்தித்
தரைதரு துகள் கிளப்பித் தாரகைக் கணமறைத்து
தரைதர மோதிச் சிந்தி தூறிடும் போதில் நீலிர்
திரைதரு கடல்வாய்ப் பட்ட செய்மணற் குன்றே யாவீர்.

புருஷோத்தமன் எங்கள் சிற்றரசர்க்குக் கப்பங்கட்டும் ஒரு
நாட்டுத்தலைவருக் கிடாகான். எங்கள் வில்லாளிகளின் கணைகள்
உங்கள் இருப்புச் சட்டைகளைக் கிழித்துப் பாயும் வலியுள்ளன.
எங்கள் தேர்வீரர் பொருதுசெல்லும் வேகத்தில் உங்களுக்குப்
போர்முகந்தெரியாது தலைதடுமாறிப்போகும். எங்கள் குதிரை
வீரர்க் கெதிரில் உங்கள்படைஞர், பொங்கியெழும் கடலின் அலை
களின்கீழ் நெய்தற்பயிரென இருந்தவிடந்தெரியாது மறைந்
தழிவர். இதுகாறும் வெற்றியும் கீர்த்தியும் பெற்றுவந்தநீர் இனி
மேற்செல்லத் தூணிவீராயின் வெற்றியும் கீர்த்தியும் மகதனுக்கு
விட்டுவிட்டுப் பாவமும் பழியும் மாத்திரம் சுமந்து திரும்புவீர்.
குறுநாட்டுவேந்தனாகிய பாஞ்சாலனையும் நாகரிகமற்ற காட்டுமக்க
ளையும் வென்றதை வெற்றியாகக்கொண்டு மகதன்மாட்டுச் சீரழி
யாதீர்.

காணுறை கள்வர் தம்மைக் கடிந்ததோர் வலியைக் கொண்டு
மானிடர் ஏத்தும் மன்னன் மகதனை வெல்ல லாமோ
கூணுகிர்ச் சிங்கம் கொல்லும் குருளைமா னெனினு மற்றை
வானுயர் சரபத் தின்பால் வலியழிந் திறக்கு மன்றே.

அலக்ஷயேந்திரன்:—[சற்றுக் கலங்கி] சரி. நீங்கள் போய்வுரலாம்.

தூதர்தலைவன்:—எங்கள் சக்கரவர்த்திக்கு நாங்கள் என்ன
சொல்லுவது?

சேவகன்:—[தொழுது ஒரு ஓலையைக் கொடுக்க.]

அலக்ஷ்யேந்திரன் : — [அதைவாசித்துவிட்டுப் புருஷோத்தமரை நோக்கி] பாஞ்சாலரே! உம்முடைய சேனாதிபதி சத்ருஜித் நமக்கு ஒரு வீரரை அனுப்பியுள்ளார். [சேவகனைநோக்கி] சேவகா! இவ் வோலைகொணர்ந்தவரை உள்ளே வரவிடு.

சந்திரன்:—[பல சிற்றரசர்கள் பின்வரப் புகுந்து சற்றுத் தலைவணங் கிக் கைகுவித்து] அரசர்பெருமானே! என் அஞ்சலி ஏற்பிராக. என் தலைவர் சத்ருஜித்தின் ஆணைப்படி இந்நாட்டுத் தலைவர்களைப் புரு ஷோத்தமர்பால் சேர்ப்பிக்க வந்தேன். அது காரணமாக உம்மைக் கண்டது என் பெரும்பேதே. [புருஷோத்தமனிடம் ஒரு ஓலையைக் கொடுத்து] எம்மரசே! கப்பங்கொடாது காலந்தள்ளிவந்த இவர்க ளைப் பிணித்துவரும்படி தாங்கள் சேனைத்தலைவருக்கு உத்தரவு செய்திருந்தபடி இவர்களை உம்மடியிற் சேர்க்கிறேன்.

புருஷோத்தமன்:—[சிற்றரசர் தொழ ஓலையைவாசித்து] சந்திரரே! நீர் உம்முடையபெயருக்கு மாறாக இவர்களிடத்தில் சூரியனைக் காட்டிலும் வெம்மைவிளைத்ததாக உம்முடைய போர்வலியை மிக வும் மெச்சி எம் சேனைத்தலைவர் எழுதியிருக்கிறார். யானறிந்தமட் டில் அவர் ஒருவர் போர்வலியையும் மெச்சுகிற வழக்கமில்லை. அவரே இவ்வளவு புகழ்ந்துபேசத்தக்க உம்முடைய போர்வலி மிகவும் மேம்பட்டதாகவே யிருக்கவேண்டும்.

சந்திரன்:—அரசே! எம் தலைவர் என்னைப்பற்றிப் புகழ்ந்திருப் பின் அது என்னிடத்தில் அவர்வைத்திருக்கும்மிகுந்த அன்புபற்றித் தானிருக்கவேண்டும். அவருடன்சென்று அவர்பணித்ததைச் செய் ததுதவிர வே நெந்தவிதமும் யான் இர்தப்போரில் முயலவில்லை.

அலக்ஷ்யேந்திரன்:—தலைவன் பணித்ததையாற்றாதலே போர் வல்லார்க்கரிதென்பதும், அங்ஙனம் செய்துமுடித்தல்தான் மிகுந்தபோர்வலியென்பதும் உமக்குத் தெரியாதா! கடலின்விரிந்து உலகெலாம் வெல்லவல்ல என் சேனையில் அங்ஙனம் செய்யவல் லோர்சிலர்தாம் உளர். அவரே மேற்பதவிகளுக்குரியராய் என்பக்க லிருந்துதவ்வார். ஆதலின் நீர் ஒரு பெரிய போர்வீரரே. மேலும், இவ்விளமைப்பருவத்தில் இவ்வளவுதிறம்வாய்தல் மிக அரிது. நீர் மகதநாட்டவரோ?

சந்திரன்:—ஆம். அரசே! எம் நாட்டில் அந்தணர் மறையும் வைசியர் வணிகமும் கற்பதுபோல் கூத்திரியராகிய நாங்களும் இளம்பருவத்திலேயே தகுந்த ஆசிரியரிடம் தேகப்பயிற்சிசெய்து கொண்டு, பின் வில் வேல் வாள் என்னும் சிறந்த படைக்கல வகைகளிற் பயின்று, அதன்பின் யானை குதிரைகளை நடாத்தவும் தேரூரவும் தெரிந்துகொள்வோம். எம்மூரில் பிழைப்பற்றுவந்த என்னைக் கண்டு தாங்கள் மகிழ்கிறீர்கள். என்னினும் இளமையிலேயே தாம் தனிநின்றுபொருது பெரும்படையழிக்கும்வலியுள்ள வீரர் அளவிறந்தோர் அங்கு உளர்.

அலக்ஷ்யேந்திரன்:—[தூதர்தலைவனைநோக்கி] இவர்கள் அரசன் தான் தனியே பொருவதாய்ச் சொன்னானன்றோ?

தூதர்தலைவன்:—ஆம் அரசே!

சந்திரன்:—அவர் அங்குனம் செய்யவல்லவரே. இதினும் மிகப்பெரிய சேனையையும் அங்குனம் பொருதழிப்பர். உங்கள் இருப்புச்சட்டைகள் அவர் வாளின்முன் மின்னலின்முன் இருள் போற் பிளவுபடும். உங்கள் ஆயுதங்களெல்லாம் அவர் வயிரகவசத்திற்பட்டுக் கல்லின்மேல் விழும் மழைத் துளிகள்போற் சிதறுண்டு பயன்படாதுபோம். அவரேயன்றி இன்னும் அளவிறந்தோர் அவரினும் தேகப்பயிற்சியினும் படைப்பயிற்சியினும் மிகுந்தோர் எங்கள்நாட்டில் இருக்கின்றனர்.

அலக்ஷ்யேந்திரன்:—அப்படியாயின் அவர்வலியை நான் காணவேண்டும்.

சந்திரன்:—போர்முனையிற் காணவேண்டுமென்று நீர் ஆவல் கொண்டால் அது நஞ்சின் சுவையறிவதுபோல் கண்டபின் நீர் உயிருடனிருக்கமுடியாது. எம்மரசரோடு நேசஞ்செய்துகொண்டால் வீரர்புயிலும் சாலைகளிற் காணலாம்.

அலக்ஷ்யேந்திரன்:—நீர் அச்சாலையிற் பயின்றவர்தாமோ?

சந்திரன்:—ஆம். சிலகாலம்.

அலக்ஷ்யேந்திரன்:—உம்மைப் பரீகூழிப்போம். [தூதர்களை நோக்கி] தூதர்களே! நீங்களும் நாளை இதைப் பார்த்துவிட்டுச் செல்லலாம்.

அங்கம் - III .

களம் - 2 .

இடம்:—ரவிநதிக்கரையில் ஒரு சத்திரம்.

காலம்:— மாலை.

பாத்திரங்கள்:—யமுனை, விகலன், சந்திரன்தூதர் முதலியோர்.

விகலன்:—அம்மா! வெகுகாலமாய் நாம் ஒன்றும் நிச்சயமில்லாமல் பிரயாணஞ்செய்துகொண்டிருந்தால் நாம் எங்கே செல்வது?

யமுனை:—நாம் செல்லும்வழிச் சென்றுகொண்டிருந்தால் தெய்வம் விட்டவழி விடுகிறது.

விகலன்:—தெய்வம் விடும்வழியையே முழுதும் நம்பியிருந்தால் நாம் ஊரிலேயே இருந்திருக்கலாமே?

யமுனை:—அப்படிச்செய்திருந்தால் நலந்தானென்று எனக்கு இப்பொழுதுதான் தோற்றுகிறது. உன்னையாவது இவ்வளவு வருத்தத்துக்குள்ளாக்காமலிருந்திருக்கலாம்.

விகலன்:—எனக்கென்ன வருத்தம்? உங்களை உபசரிப்பது எனக்கு மேன்மேலும் உள்ளக்கிளர்ச்சியைக் கொடுக்கிறதேயொழிய வேறில்லை.

யமுனை:—உனக்கு மகிழ்ச்சியாய்த்தானிருக்கும். ஆனால் அவைகளை யேற்றுக்கொள்ள எனக்கு மனம்வரவில்லை. இவ்வளவு வருத்தத்துக்கும் பயன் எப்பொழுதுகாண்போம்?

விகலன்:—பயனைக்கண்டால் வருத்தமே மறந்துவிடும். அப்பயனையடைய நாம் இங்ஙனம் போய்க்கொண்டிருப்பது சரிதானா?

யமுனை:—நான் தினந்தோறும் நடந்து என் அருமைக்குமாரனைப் பின்விட்டுவருகிறேனோ என்னவோ? எல்லாம்வல்ல ஈசனருள் எங்ஙனம் இருக்குமோ? நாம் இவ்வளவுகாலம் விசாரித்துவந்தவரை இவ்வழியில் அவன் சென்றதாகத் தெரியவில்லை.

விகலன்:—அவர் போனதை நாமறியக்கூடுமானால் வேறு யாரேனும் அறிந்து சொல்லியிருக்கமாட்டார்களா? அதனால்தான் நாம் ஒன்றும் அறியமுடியவில்லை.

யமுனை:—நீ சொல்வது சரி. ஆனால், நாம் ஆதியில் உத்தேசித்த இடம்வரை போய்த் திரும்பி நேரே ஊர்சென்றுவிட வேண்டியதுதான்.

விகலன்:—[தனக்குள்] என் அன்பர், “என்னைப்பற்றி மூன்று மாதகாலத்தில் உனக்குத் தெரிவிப்பேன். நீ சற்றும், கவலையுற வேண்டாம்” என்று சொல்லிப்போனார். அதில் பாதிக்குமேலாய் விட்டது. இனி நான் பாஞ்சாலநாட்டின் எல்லைகண்டுதிரும்பி ஊர்சேர்வதற்குள் அவர்தூதன் என்னைக் காணாது திரும்பிவிடுவன். அவனையாவது நான் கண்டால் அவரைப்பற்றி நேரே அறியலாம். ஒருவேளை அவர் என்னை மறந்திருப்பாரோ? அல்லது அவர்தூதன் இதற்குள் ஊர்வந்து திரும்பியிருப்பானோ? எதற்கும் சிக்கிரம் ஊர்போய்ச்சேர்தலே நல்லது. சாகரனும் எங்கேயிருக்கிறானோ? [யமுனையைநோக்கி] அம்மா! எல்லாவற்றையும் யோசித்துப் பார்த்தால் நாம் இப்பொழுதே திரும்பிவிடுதல் நல்லதாகும். உம் அருமைக்குமாரர் உம்மை மறந்துவிடார். யாரையாவது அவர் உம்மை அழைத்துவரும்படி ஊருக்கனுப்பினும் அனுப்புவார். நாம் இருக்குமிடமும் அவருக்குத் தெரியாமல் நாம் இப்படியிருப்பது சரியல்ல. எதற்கும் திரும்பிவிடுவோம்.

யமுனை:—ஆனால் அப்படியே செய்யலாம். ஆயினும், எனக்கேதோ நாம் நினைத்த இடத்திற்குப் போய்த்தான் திரும்பவேண்டுமென்று மனதில் பிடிவாதமாய்த் தோன்றிக்கொண்டிருக்கிறது.

விகலன்:—[தனக்குள்] இந்தக் கிழவிகள்பிடிவாதம் பொல்லாது. இவளைப் பின்பற்றி நானும் இங்கேவந்தது தவறாய்முடிந்தது. என் ஓலையை நிராகரித்துவிட்டுச் சாகரன் ஊரைவிட்டுப் போயிருக்க மாட்டான். இந்தக் கிழவிக்குதவியாய் இவ்வளவுதூரம் வந்து விட்டு, இவளை எங்ஙனம் விட்டுச்செல்வது? இவளோ நாம் எவ்வளவுசொன்னாலும் தன் பிடிவாதத்தை நிறைவேற்றுவாள்போலத் தோன்றுகிறாள். இப்பொழுது ஒன்றும் தோன்றவில்லை.

[இரண்டு குதிரைவீரர்கள் சத்திரத்தில்வந்திறங்கி யமுனையை அணுகுதல்.]

உத்தரன்:—பாட்டியம்மா! இங்கே ஏதேனும் சாப்பாட்டுக்கு இடமுண்டோ?

யமுனை:—இது வழிப்போக்கர்கள் தங்கும் சத்திரம். இங்கே சாப்பாட்டுக்கு ஒன்றும் ஏற்பாட்டைக் காணோம். நீங்கள் வந்ததும் மிகவும் அகாலமாயிருக்கிறதே?

உத்தரன்:—எங்கள் காரியத்தில் ஒரிடத்திலும் தாமதியாமல் போகவேண்டியது அவசியமாயிருக்கிறபடியாலும் சிலர் இந்தச் சத்திரம் சமீபத்திலிருக்கிறதென்று சொன்னதாலும் நாங்கள் அகாலத்தில் இங்கு வந்தோம். இந்தச் சத்திரத்தில் ஒருவருமில்லையோ?

யமுனை:—இங்கே ஒரு துர்முகிக்கிழவர் இருக்கிறார். அவரை 'எது கேட்டாலும் 'எனக்குத் தெரியாது' என்றும், இல்லையென்றும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார். அவர் சிடுசிடுப்பும் கோபமும் மனிதர்கள் சஹிக்கமாட்டார்கள்.

உத்தரன்:—இந்தச் சத்திரத்தில் யாருக்காவது சாப்பாடுண்டா?

யமுனை:—அந்த விஷயங்கள் அவரைத்தான் கேட்கவேண்டும். நாங்கள் இன்றுதான் வந்தோம். சமையல்செய்து சாப்பிட்டோம்.

உத்தரன்:—கட்டிடம் இவ்வளவு பெரியதாயிருக்கிறதே? இங்கே சாப்பாடில்லாமற்போகுமா?

சித்திரன்:—திட்டத்திலிருக்கும். வழக்கத்தில் இராது.

உத்தரன்:—உனக்கென்ன வேலை? உள்ளேபோவோம். [வாயிற் படியடைதலும்.]

காவலன்:—[கைதொழுது] சாமி எசமான்! கும்பிடரேன்.

உத்தரன்:—யாரடா! காவற்காரனா?

காவலன்:—ஆமாம்; எசமாங்களே!

உத்தரன்:—இங்கே உள்ளே யாராவது இருக்கிறார்களா?

காவலன்:—தர்மகர்த்தா எஜமான் இருக்கிறாங்க. அவக பொஞ் சாதி புள்ளே குட்டிகள் எல்லாம் அடைஞ்சுகிடக்குது.

உத்தரன்:—தர்மகர்த்தாவிடத்தில் இரண்டு வழிப்போக்கர்கள் வந்திருக்கிறார்களென்று சொல்.

காவலன்:—நீங்களே போய்ச் சொல்லலாம்.

[உத்தரனும் சித்திரனும் உள்ளே செல்லல்.]

தர்மகர்த்தா:—யாரங்கே ? [என்று கேட்டுக்கொண்டு வெளியேவரல்]

உத்தரன்:—நாங்களிருவர் வழிப்போக்கர்கள்.

தர்மகர்த்தா:—வழியோடுபோகிறவர்களானால் உள்ளே உங்களுக் கென்னவேலை ?

உத்தரன்:—வேலையாய்த்தான் வந்தோம்.

தர்மகர்த்தா:—அடே ! சொல்லுமே ?

உத்தரன்:—இங்கே சாப்பாடு கிடைக்கக்கூடுமானால் அதற்குப் பணம் கொடுத்துவிடுகிறோம்.

தர்மகர்த்தா:—இதென்ன ? சோற்றுக்கடையென்று பார்த்தீர்களோ ?

உத்தரன்:—இது தர்மசத்திரந்தானையா. இது நீர் எனக்குச் சொல்லவேண்டாம். அகாலத்தில் வந்தோமே என்று சொன்னேன்.

தர்மகர்த்தா:—அகாலத்தில் வந்தால் படுத்துக்கிடங்கள். இடமிருக்கிறது.

சித்திரன்:—இந்த அதர்மகர்த்தாவைத்தானா தர்மகர்த்தாவென்று வாயில்காவலன் சொன்னான் ?

தர்மகர்த்தா:—[முகம் சிவந்து கோபங்கொண்டு] யாரடா ! தாறு மாறாய்ப் பேசுகிறது ?

உத்தரன்:—அவன் கிடக்கிறான், சிறுபயல்.

தர்மகர்த்தா:—சாப்பாடெல்லாம் மத்தியானமே ஆய்விட்டதே !

உத்தரன்:—இங்கே சாப்பாட்டுத்திட்டமுண்டோ ?

சித்திரன்:—இவர்களுக்கில்லாமலா இருக்கும் ?

தர்மகர்த்தா:—ஏய் ! கண்டபடி பேசாதே. [உத்தரனை நோக்கி] உங்களுக்குச் சாப்பாடு கிடையாது. சாயங்காலம்வரை பொங்கி வைத்துக்கொண்டு நீங்கள்வரும்வரை - கரத்திருப்பார்களோ ? இங்கே பணத்துக்கும் சாப்பாடு கிடையாது; போங்கள்.

சித்திரன்:—சமையல்செய்ய இடமிருக்கிறதா?

தர்மகர்த்தா:—நீ அதிகப்பிரசங்கி; என்னோடு பேசாதே.

சித்திரன்:—இல்லை; அதர்மகர்த்தாவான உங்களால்தான் இந்தச்சத்திரம் நடந்துவரவேணும்.

தர்மகர்த்தா:—நடந்துதான் வருகிறது.

சித்திரன்:—சத்திரத்துத் திட்டத்திலுள்ளதை நீங்களே சமைத்துச் சாப்பிட்டுவிட்டுப் பிராமணபோஜனமாக்கிவிடுகிறீர்களாக்கும்.

தர்மகர்த்தா:—அதெல்லாம் உமக்கென்ன? கிடக்கிறதென்றால் என்ன மேலேமேலே பேசுகிறீர்?

சித்திரன்:—ஒன்றுமில்லை. அதர்மத்தைப் பரிபாலித்தல் மிகவும் கஷ்டமையா!

தர்மகர்த்தா:—சும்மாபோகிறீரா என்ன?

சித்திரன்:—சத்திரத்தில் வந்தவர்கள் சும்மாபோவார்களா? அதர்மருத்தாவை வைதுவிட்டுத்தான் போவார்கள்.

[உத்தரனும் சித்திரனும் வெளியில் வரல்]

விகலன்:—என்தாயார் சமையல்செய்துபோடுவதாகச் சொன்னாள். சற்றுப் பொறுங்கள்.

உத்தரன்:—அவள் மிகவும் கிழவியாயிற்றே!

விகலன்:—சூற்றமில்லை. நான் ஜலமுதலானவை கொண்டு வந்து கொடுத்துவிட்டேன். உண்டுபோகலாம்.

சித்திரன்:—(உத்தரனோடு) இந்தச்சத்திரத்திலும் சமைத்துப்போட ஒருவரிருக்கிறார் பார்த்தாயா!

உத்தரன்:—நீங்கள் எவ்விடம்?

விகலன்:—நாங்கள் யாத்திரைக்காரர்கள்; பாடலீபுரத்திலிருந்து வருகிறோம்.

உத்தரன்:—நாங்கள் பாடலீ புரத்துக்குத்தான் போய்க்கொண்டிருக்கிறோம்.

விகலன்:—எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்?

உத்தரன்:—பாஞ்சாலநாட்டிலிருந்து வருகிறோம்.

விகலன்:—உங்களைப்பார்த்தால் அரண்மனையுத்தியோகஸ்தர்கள் போல்தோன்றுகிறதே!

உத்தரன்:—ஆம். நாங்கள் அரண்மனைச் சேவகர்களே.

சித்திரன்:—அரண்மனையுத்தியோகஸ்தர்சேவகர்கள்; அவர்காரியமாய்ப்போகிறோம்.

விகலன்:—பாஞ்சாலநாட்டு அரண்மனையுத்தியோகஸ்தருக்குப் பாடலீ புரத்தில் என்னகாரியம்?

உத்தரன்:—அவன் கிறுக்குப்பயல். அவன்சொல்வதை நம்பாதீர்கள்.

சித்திரன்:—இவர்கள் பாடலீ புரமென்றுசொல்வதால் நாம் போகுங்காரியமாய் ஏதேனும் விசாரணை இங்கேயே செய்துகொள்வது நல்லதென்று சொன்னேன்.

உத்தரன்:—நீங்கள் பாடலீ புரத்தில் எங்கே வசிப்பது?

விகலன்:—நாங்கள் இருப்பது நேபாளஞ்செகுத்த நிருமலகுப்தர் அரண்மனைக்கு அடுத்த ஒரு சந்தில்.

சித்திரன்:—கோபாலமெடுத்த குப்பையபாகவதர் வீடோ?

உத்தரன்:—நீ சற்று வாயைமூடிக்கொண்டிருக்கமாட்டாயா?

சித்திரன்:—நான் வாயைமூடிக்கொண்டிருந்தால் நீ ஒரு விசாரணையும் செய்யமாட்டாய்; சும்மா இருப்பாய்.

உத்தரன்:—அந்தச் சந்தில் யார்வீடு?

விகலன்:—அங்கே என் தமயன் சாகரர் இருக்கிறார். நாங்களிருவருந்தான் இருக்கிறோம்.

சித்திரன்:—பார்த்தாயா? நாம்போகிற வீடு இங்கேயே வந்து விட்டது.

உத்தரன்:—சாகாரிடம் மிகுந்த அன்புடையவர் எம் தலைவர். அவர் ஒரு ஓலைகொடுத்து அதைச் சாகாரிடம் சேர்க்கும்படி எங்களுக்குக் கட்டளையிட்டுள்ளார்.

விகலன்:—ஓலையில் என்ன எழுதியிருக்கிறதோ?

சித்திரன்:—அதிற்கண்டிருப்பதை யார்கண்டார்கள்? ஓலை இதோ சட்டையிலிருக்கிறது.

விகலன்:—சரிதான். தாயார் கூப்பிடுகிறாள். சாப்பிடவாருங்கள். [என்று அவர்களை உள்ளேயழைத்துக்கொண்டுபோய்விட்டுத் தான் மாத்திரம் வெளியில்வந்து சட்டையிலிருந்து ஓலையெடுத்து வாசித்தல்.]

“என் அன்புள்ள சாகரனுக்கு, ஈசன்செயலை எவரால் அறியமுடியும்? பாடலீபுரத்தைவிட்டு வரும்வழியில் மிகவும் எச்சரிக்கையாய்க் காலக்கழித்துத் தக்ஷசைல மடைந்தேன். அங்கே சேனைத்தலைவரான சத்துருஜித்தின் பால் வேலையில் அமர்ந்தேன். அவர் என்னிடத்தில் அதிக அன்புபாராட்டி வருகிறார். குறுநாட்டுப்போரில் என்னை ஒரு மகாரதனுக்கி, மெய்காவற் சேனைக்கு இரண்டு அர்த்தரதரையும் அனுப்பிவைத்தனர். என்ஈழிருக்கும் வீரர்களெல்லாம் என்னிடம் மிகுந்த வாஞ்சையுடையவரும் என்னுணையே மறந்து ஆற்றுவோருமாயிருக்கிறார்கள். நான் போரில்வென்று சிறைப்படுத்திய சிற்றரசர்களை அலக்ஷயேந்திரன்படைவீட்டிலிருக்கும் புருஷோத்தம ராஜரிடம் சேர்ப்பிக்க நாளை அழைத்துப்போகிறேன். இக்கடிதம் கண்டவுடன் நீயும் உன்தங்கையும் தாயார் யமுனையும் இதுகொண்டுவரும் சேவகர்களோடு தக்ஷசைலம் வந்துசேரவேண்டும். இன்னும் பதினைந்துநாளில் நான் தக்ஷசைலத்துக்குத் திரும்பிவிடுவேன்”.

இப்படிக்கு உனது அன்புள்ள

‘சந்திரன்’

[என்று படித்து, ஓலையைச்சுருட்டிப் பையிற் போட்டுவிட்டு ஆரந்த மிகுந்து நகைத்துநின்று கண்களில் ஆரந்தபாவப்பம் பெருகத் தனக்குள்] என்னன்புக்கரசர் உயர்பதவியடைந்தார். அடைந்தும் என்னை மறவாமலிருக்கிறார். ஆதலின் யான் அவரைச் சென்றடைய

வேண்டியது முறைமை. [என்று நினைந்து, காவற்காரனைக் கூப்பிட்டு ஒரு ஓலையும் எழுத்தாணியும் வாங்கி, ஒரு ஓலையெழுதிச் சுருட்டி ஒட்டி, உத்தரனும் சித்திரனும் வர அவர்களைநோக்கி,] நீங்கள் போஜனம் செய்தாய்விட்டதா? நான் ஏதோ சிறுபிள்ளைத்தனமாய் யோசனைசெய்து கொண்டிருந்தேன். உங்களைத் தனியே உண்ணும்படி விட்டு விட்டேனென்று வருந்தாதீர்கள்.

சித்திரன்:—ஒருவரும் பேச்சுக்கொடுத்துத் தொந்தரவுசெய்யாமல் சாப்பாடே ஞாபகமாய் நன்றாய்ச் சாப்பிட்டோம்.

உத்தரன்:—[சித்திரனைக் கோபித்துநோக்கி விலைபார்த்து] அதனால் குற்றமில்லை.

[உத்தரனும் சித்திரனும் சட்டைகள்போட்டுத் தயார்செய்துகொள்ளல்.]

விலைன்:—உங்களுக்குக் கொஞ்சம் சிரமம் கொடுக்கிறேன். நீங்கள் சாகரரிடத்தில் உங்கள் தலைவர்கொடுத்த ஓலையைக்கொடுக்கும்போது இந்த ஓலையையும் கொடுக்கவேண்டும்.

உத்தரன்:—ஆகா. அப்படியே செய்கிறேன்.

அ ங் க ம் - III .

க ள ம் - 3 .

[அலக்ஷ்யேந்திரன் படமாடத்தினருகில் ஒரு கருடக்கூடத்திற் சுற்றிலும் ஜனங்கள் சூழ நடுவிற் கச்சைகட்டிக்கொண்டு சந்திரன் நிற்கல்]

அலக்ஷ்யேந்திரன்:—(உட்புகுந்து) சந்திரரே ! இந்தக்கூட்டத்திலுள்ள என் சேனைத்தலைவர்பலரில் யாரோடு பொருவீர். அல்லது என்னோடு மற்போர் புரிவீரா?

சந்திரன்:—யாரையனுப்பினாலும் சரி. அது உங்கள் நோக்கப் படியென்று நேற்றே தெரிவித்துக்கொண்டேனன்றோ?

அலக்ஷயேந்திரன்:—எனக்கு உம்மோடு மற்போர்புரியவேண்டுமென்று ஊற்றமுண்டாகிறது. ஆதலின் நாமிருவருமே விளையாடுவோம்.

புருஷோத்தமன்:—[அலக்ஷயேந்திரனைக்கிட்டி] அரசே! சந்திரன் சிறுபிள்ளை. மேலும் உங்கள் சக்கரவர்த்திப்பதவிக்கும் அவன் பதவிக்கும் வெகுதூரம். உங்கள் வல்லமையை இந்தச் சிறுபையனிடம் காட்டுதல் தகுமா?

அலக்ஷயேந்திரன்:—இருந்தாலும் இந்தச் சிறுவன்திறத்தைப் பார்க்கவேண்டும்.

புருஷோத்தமன்:—சந்திரன் உறுதியைக்கண்டு யாரும் சிறிது அஞ்சவேண்டியதுதான். நீங்கள் ஐயம்பெறுவீர்களென்று நாங்களெல்லாம் பூரணமாய்நம்பினாலும், காரியமுடிவில் எப்படியாகுமோ? உங்களைத் தவிர வேறு யாராயிருந்தாலும் சந்திரன் கையால் தோல்வியடைவதற் குற்றமில்லை.

அலக்ஷயேந்திரன்:—யானே தோல்வியடைவதாகவைத்துக் கொள்வோமே? அதிலென்ன குற்றம்?

புருஷோத்தமன்:—தங்கள் சித்தத்தில் அங்ஙனம்பட்டால் இனியான் சொல்லக்கூடியது ஒன்றுமில்லை.

அலக்ஷயேந்திரன்:—சந்திரனே! உஷார். மற்போர்தொடங்குவோமா?

[இருவரும் மல்யுத்தஞ்செய்ய, யழையும் விகலனும் தம்முள் உரையாடுதல்.]

விகலன்:—அம்மா! அங்கே நடக்கும் போர் மிகவும் அநியாயமானது.

யமுனை:—ஏன்?

விகலன்:—தன்னினும் பத்துவயது இளையவனோடு எந்தச் சுத்தவீரனாவது மல்யுத்தம் செய்வானா? அந்த அயல்நாட்டு வீரன் ராக்ஷஸசொருபியாகவும், முரட்டுத்தனமாகவும், சாஸ்திரவிரோதமாகவும் கண்டவிடங்களிலெல்லாம் தாக்கிப் பொருகிறான்.

இச்சிறுபிள்ளையோ அப்படியின்றிச் சாஸ்திரப்படி அடிகள், பிடிகள், குத்துக்கள், உறுப்புக்கள் முதலியவற்றைத் தெரிந்து நிதானமாகப் பாய்கிறான். தன்னைக் காத்தலையே முதன்மையாகக்கொண்டு பின் எதிராளியை வீழ்த்துவதற்கு முயல்கிறான்.

யமுனை:—அப்படிச்செய்வதுதான் சாஸ்திரீயமோ ?

விகலன்:—ஆம். ஏனெனில் எதிராளியை வெல்லாவிட்டாலும் தான் தோல்வியடையாமலிருக்கவேண்டியது முக்கியமன்றோ ?

யமுனை:—ஆகா ! அந்தப்பெரியவன் கெலித்துவிடுவான். சிறியவனுடைய இருகால்களையும் கட்டிப்பிடித்துவிட்டான்; இனி இழுத்துப் புரட்டவேண்டியதுதான்.

விகலன்:—சிறியவன் சாமர்த்தியத்தைப் பார்த்தீர்களா ! நாகப் பாம்பு வாலைப்பிடித்துத் தூக்கினால் இரட்டையாய் மடித்துக் கொண்டு உயர்வதுபோல் வளைந்துயர்ந்து பெரியவன் தோளிற் குத்திக் கால்களை விடுவித்துக்கொண்டான்.

யமுனை:—உண்மைதான். இவன் குத்துக்காற்றமாட்டாமல் கைவலியற்ற பெரியவன் தரையிற் குப்புறப்படுத்துக்கொண்டான். சிறியவன் எப்படி அவனைக் கிளப்புவான் ? பார்ப்போம்.

விகலன்:—கிளப்பமுடியாதென்றுதான் எனக்கும் தோன்றுகிறது.

யமுனை:—அவசரப்படாதே. பார்ப்போம்.

விகலன்:—இச்சிறுவன் சாமர்த்தியம் வியக்கத்தக்கதே ! இவன் மனவலியும் மேம்பட்டது. இவன் சாமர்த்தியம் பலிக்காது போலிருக்கிறது.

யமுனை:—பார்த்தாயா ! புரட்டிவிடுவான். இன்னும் சற்றுப் பொறு.

விகலன்:—ஆகா ! புரட்டிவிட்டான். [கரகோஷம்]

அலக்ஷ்யேந்திரன்:—[உடனே எழுந்து உடைவாளையுருவிக்கொண்டு சந்திரனையணுகி] மல்லில் வென்ற மைந்தரே ! வாளால் விளையாடுவோம் வருக,

[புருஷோத்தமன் முதலியோர் சொட்டடியுள் வரல்]

புருஷோத்தமன்:—அரசே! இனி வேண்டாம். இத் தூடன் நிறுத்திவிடுங்கள். இச்சிறுவன் செயல்களால் நீங்கள் சந்தோஷமடைந்து அவனை ஆசீர்வதிக்கவேண்டும். [சந்திரன் தலையைத் தடவி] பிள்ளாய்! சத்தவீரனென்னும் பெயர் உனக்குத் தரும்.

அலக்ஷ்யேந்திரன்:—சந்திரா! உலகெலாம் வென்ற என்னை ஒரு நொடியில் வென்றனை. அதனால் மகிழ்ந்தேன். என்னுலியன்ற தெதை நீ கேட்டாலும் தருவேன்.

சந்திரன்:—[தலைவணங்கி] “அரசே! தாங்கள் எங்கள் தேசத்தின்மேற் படையெடுத்துச் செல்லாமல் திரும்பிப்போகவேண்டும்.”

அலக்ஷ்யேந்திரன்:—[சேனாபதிகளை நோக்கி] இச்சந்திரர் சொல்லுகிறபடி நடக்கலாமா? உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?

பிரதமசேனாபதி:—இறைவ! என்கிற்றறிவுக் கெட்டினமட்டில் அப்படியே செய்யலாம். நம் படைஞரும் அவரவர் வீடுவாசல்களை விட்டுவந்து வெகுநாளானபடியால் ஊருக்குத் திரும்பிச்செல்லுவதில் மிகுந்த ஆவலுடையவராயிருக்கிறார்கள். மகதனோடு யுத்தம் செய்தாலும் சாதாரணத்தில் முடியாது.

2-ஆம்சேனாபதி:—அரசே! அவர்சொல்வது சரிதான். நாங்களெல்லாரும் ஊரையும் உறவினரையும் விட்டுவந்து வெகுநாள் மாயிற்று. உலகில் ஒரு பாதிக்குமேல் வென்ற உங்களுக்கு மற்றதை வெல்வது பெரிதல்ல. இச்சமயம் நம் தேசத்துக்குத் திரும்பிப் போய்விட்டு மறுபடியும் புதிய படைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு வருவதுதான் உசிதமென்று தோன்றுகிறது. பின்பு, அவ்விடத்துச்சித்தம்போல் நடக்கக்காத்திருக்கிறோம்.

அலக்ஷ்யேந்திரன்:—நம்படைகளின் அபிப்பிராயமும் இவ்விஷயத்தில் அறியவேண்டும். [படையினர் கரகோஷம்.] இவர்கள் கரகோஷத்தால் நாம் திரும்பிவிடுவதையே அபேக்ஷிக்கிறார்கள். [சந்திரனைநோக்கி] சந்திரரே! நீர் கேட்டவரத்தைத் தந்தேன்.

சந்திரன்:—அரசே! இந்தவரத்தை எந்தநாளும் மறவேன். உங்கள் பெருந்தன்மை வியக்கத்தக்கது.

அலக்ஷ்யேந்திரன்:—[நந்தன் தூதரை நோக்கி] தூதர்களே! உங்களரசன் இன்றுதான் நற்றவப்பயன் பெற்றான். நாம் ஊருக்குத் திரும்பிப்போய்வருவோமென்று சொல்லுங்கள்.

தூதர்தலைவன்:—அப்படியே.

[கூட்டம் முழுதும் கலைந்து எல்லோரும் போய்விட,
புருஷோத்தமன் சந்திரன் யமுனை விகலன்: இவர்கள் மட்டும் இருத்தல்.]
யமுனை:—[சந்திரனைக் கிட்டிக்கட்டி முத்தமிட்டுக்கொண்டு] பிள்ளாய்!
பெரியோர்தவப்பேற்றால் உன்னைத் திரும்பக் கண்டுகொண்டேன்.

சந்திரன்:—[தரையில் விழுந்து தாயை வணங்கிக் கண்களில் நீர்ததும்ப]
தாயே! உம்மிடம் நான் மிகவும் அபராதி யானேன். சொல்லாதுவந்ததுமன்றி நீங்கள் என்னைத் தேடி இடர்ப்படுத்தற்கும் காரணமாயினேன். [புருஷோத்தமனை நோக்கி] எம்மரசே! இவர் என் அன்னை!

புருஷோத்தமன்:—தெரிந்தது; நீர் இவ்வளவு அறிவுடையவராயிருந்தும் தாயாரிடம் சொல்லாமல் எங்ஙனம் ஊரை விட்டு வந்தீர்?

விகலன்:—தம்பி விகலனையும் கைவிட்டு வந்தார்.

சந்திரன்:—[தனக்குள், ஓகோ! சலோசனையே இவ்வாறு ஆண்டேவடம் பூண்டு மாறுபெயர் தரித்திருக்கிறான் என்று நினைந்து விகலனையடுத்து] அப்பா! விகல! நான் உன்னிடத்தும் அண்ணனைப்போல் நடந்து கொள்ளவில்லை. [என்று கையால் வாரியெடுத்து முத்தமிட்டு உச்சிமுகந்து, பின் இருவரையும் நோக்கி,] இருந்தாலும் ஈசன்செயலால் நீங்கள் சுகமாயிருந்தது என்பாக்கியந்தான்.

புருஷோத்தமன்:—சந்திரரே! இன்று நம் படமாடத்தில் நாமெல்லாம் உண்போம், வருக. பாரதமாதாவின் உண்மையான புத்திர சிகாமணிகளில் நீர் ஒருவர். மகதநாட்டில் வீசக்கிளம்பிய பெரும் புயலை உம்முடைய தோள்வலியால் தடுத்தீர். நீர் சத்துருஜித்தும் மெச்சக்கூடிய வீரரே!

[எல்லோரும் செல்லுதல்.]

அங்கம் - III .

களம் - 4 .

இடம்:—தர்மசீலரரண்மனை மேன்மாடத்து நடுக்கூடம்.

பாத்திரங்கள்:—தர்மசீலர், சாணக்யர், பிரபுக்கள், சேவகர்கள்.

தர்மசீலர்:—ஆரடா! சேவகன்.

சேவகன்:—எஜமான் !

தர்மசீலர்:—வாயில்காப்போனிடம் ஒருவரையும் உள்ளே விடக் கூடாதென்று சொல். எச்சரிக்கையாயிருக்கச்சொல். தடுக்கக் கூடாதவர் யாரேனும் வந்தால் ஓடிவந்து முதலில் தெரியப் படுத்தச்சொல்.

சேவகன்:—அப்படியே. எஜமான் ! (செல்லல்)

முதற்பிரபு:—தர்மசீலரே! நராதிரபதிகளில் நந்தரைப்போன்றவர் யாரேனும் உண்டா?

இரண்டாம்பிரபு:—சந்திரனுக்கும் அதிஜயனுக்கும் அடிதடி நேர்ந்தால், பாவம், சும்மா இருந்த சாகரனென்னும் சிறுவன் என் செய்வான்? அவனைச் சிறைச்சாலையிலடைத்துவைத்து அநேக கஷ்டங்களுக்கு உள்ளாக்கக்கூடாதென்று உங்களைப்போன்ற பெரியோர்கள் எடுத்துச்சொல்லக்கூடாதா?

தர்மசீலர்:—தர்மத்தைச்சொன்னால் கேட்கக்கூடிய அரசர்கள் காலம் முன்னமேயே போய்விட்டது.

முதற்பிரபு:—அந்தக் காலங்களெல்லாம் போய் இந்தக்காலம் ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. என் இளவயதில் எந்தகப்பனாச்சொல்லக் கேட்டும் நான் நேரில் கண்டும் இருக்கிறேன். அரசனென்றால் மது நெறிபிறழலாமா? தன்னுயிரைக் கொடுத்தும் மன்னுயிரைக் காப்பார்களே! இப்பொழுதெல்லாம் வலிமையுள்ளவன் வலிமையற்றவர்களை வருத்துதலும், அதனால் பேரும் கீர்த்தியும் அடைவதுமாயல்லவோ இருக்கிறது. அரசன்செய்வதைத்தான் இந்தக் கிரமத்தில் குடிகளும் அநுசரிக்கிறார்கள். நேபாளஞ்செகுத்த நிர்மலகுப்தருக்கு இவர் பாட்டனார்காலத்தில் விட்டிருந்த மான்யம் முழுவதையும் பிடுங்கிக்கொண்டு அவரை ராஜ்பத்திலிருக்கக்கூடாதென்று விரட்டிவிட்டாராம்.

தர்மசீலர்:—ஆ! அப்படியா! எதற்காக?

இரண்டாம்பிரபு:—சாகரனென்பவனை அநியாயமாய்ச் சிறையில் அடைத்துவைக்கக்கூடாதென்று அவர் சபையில் நேற்றுச் சொன்னாராம். இன்றுகாலை ராஜாஜ்ஞை பறக்கிறது.

முதற்பிரபு:—அவருடைய சகல ஜங்கமசொத்துக்களுங்கூட அட்டவணையெழுதப்பெற்று அரண்மனைக்குப் போய்ச்சேர்ந்து விட்டனவாமே?

தர்மசீலர்:—ஏனையா! நாமும் நாளைக்கு ஒரு நியாயத்தைச் சொன்னால் இப்படித்தானே.

முதற்பிரபு:—ஆனால் இதைச் செய்தது நந்தன் நலத்துக்கன்று. நிர்மலகுப்தர்பெயர்கேட்டால் யாரும் நடுங்குவார்கள். அவரிடத்துப் போர்த்தொழில்பயிலாத சிற்றரசர் இந்த மகதநாட்டில் இல்லை. படைத்தலைவரனைவரும் அவரைத் தெய்வமாகவன்றோ பாவித்திருக்கிறார்கள். அவரிடத்தில் அரசனுக்கு இவ்விதம் புத்தி வந்தது அவன் நாசத்துக்குத்தான்.

தர்மசீலர்:—இந்தச் சந்திரன்தான் எங்கேபோயிருப்பான்? இவ்விடத்தில் அவனுக்கு உறவாயிருந்தார் யாருமில்லையோ?

சேவகன்:—வாயிலில் இரண்டு சேவகர்கள் எஜமானவர்கள் சமயத்தை எதிர்பார்த்துநிற்கிறார்கள்.

தர்மசீலர்:—அவர்கள் யாரென்று கேட்டனையா?

முதற்பிரபு:—நாம் பலவாறு பிரிந்துவிடுவது நலம். நாம் இங்குப் பேசிக்கொண்டிருக்கும்விஷயம் அரசன்காதுக்கு எட்டியிருக்கக் கூடும். அளவிற்றத ஒற்றர்களால் நாம் உண்ணும் உணவுமுதல் எண்ணும் எண்ணம்வரை யாவும் அரசனுக்கு அப்போதைக்கப் போது தெரிந்துகொண்டிருக்கின்றன.

சேவகன்:—அவர்கள் பாஞ்சாலதேசமாம். அவர்களுடைய தலைவரான சந்திரரென்பவர் அனுப்ப வந்தவர்களாம்.

தர்மசீலர்:—நண்பரே! இது நீர்சொல்லியவண்ணமின்றி நல்லதுபோல இருக்கிறது. [சேவகனைநோக்கி] அவர்களை இங்கே அழைத்துவா.

முதற்பிரபு:—சந்திரரென்பது நம் சந்திரனாயிருக்குமோ?

[சேவகன் இரண்டு வீரருடன்வர இருவீரரும் கைகூப்பித் தொழுதல்]

உத்தரன்:—[தர்மசீலரைநோக்கி] தர்மசீலரென்னும் எஜமான் தாங்கள் தானோ?

தர்மசீலர்—ஆம். நீங்கள் யார்?

உத்தரன்:—பாஞ்சாலர்படைத்தலைவர் சந்திரருடைய சேவகர்கள். அவரன்பர் சாகரருக்கு இவ்வோலைகொணர்ந்தோம். [ஓலைகளைக் கொடுத்து] அவர் சிறைப்பட்டிருப்பதால் பெரியோராகிய தங்க ளிடத்திற் கொடுத்துவிடலாமென்று பக்கத்துவீட்டிற் சொன்னார்கள். இக்கடிதத்தில் உள்ள விஷயத்தை அவருக்குத் தெரி வித்து எங்களுக்குப் பதில்வாங்கித்தரும்படி தங்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தர்மசீலர்:—இரண்டு ஓலைகள் இருக்கின்றனவே.

சித்திரன்:—ஒன்று எங்கள் தலைவர்கொடுத்தது. மற்றொன்று நாங்கள் வரும்வழியில் எங்களைச் சந்தித்த சாகரருடைய தம்பியார் அவர் தமபனருக்குக்கொடுத்தார்.

தர்மசீலர்:—சாகரனுக்கு ஒரு தம்பியுண்டோ?

முதற்பிரபு:—எதோ? தம்பியோ? தங்கையோ? இனையது ஒன்று உண்டென்றுதான் கேள்வி.

தர்மசீலர்:—இவைகளை நாம் பார்ப்பது தகுதியன்று. ஆயினும், [சேவகர்களைநோக்கி] உங்கள் தலைவர் பாஞ்சாலனிடத்தில் என்ன வேலையிவிருக்கிறார்?

சித்திரன்:—அவர்தான் எங்கள்நாட்டுச் சேனைத்தலைமை வகித்திருக்கிறார். குறுநாடுவென்ற கோளரியென்றும், அலக்ஷியற்செற்ற விலக்ஷணரென்றும், வேற்றரசறுத்த கூற்றுவரென்றும் யாவரும் புகழும்படி பலவித விருதுகளுடன் எங்கள் சைநியத்தின் நாயக மணியாய் விளங்குகிறார். அவரால் நடத்தப்பட்டு நாங்கள் சென்ற களமெல்லாம் வென்றியொடு மீண்டினோம். பொருதிகளமெல்லாம் விருதுகொண்டெழுமோம்,

முதற்பிரபு:—[தர்மசீலரிடத்தில் தனித்து] சரி. இவர்கள் நல்ல வேளையில் இங்கு வந்துசேர்ந்தார்கள். இவர்களை இனி நாம் கேள்வி கேட்டுக்கொண்டிருத்தல்கூடாது. இந்தச்சமயத்தில் உண்மையை இவர்களிடத்திற்சொல்லிச் சங்கதிகளைச் சந்திரனுக்குத் தெரிவித்து விட்டால் பிறகு தெய்வச்செயல்போல் ஆகிறது.

தர்மசீலர்:—அப்படியே; இவர்களுக்குச் சொல்லலாம்.

முதற்பிரபு:—சேவகர்களே! உங்கள்வரவால் நாங்கள் மிகவும் மகிழ்ந்தோம். உங்கள் தலைவராகிய சந்திரர் எங்கள் சக்கரவர்த்திக்கு மிக விரோதி. அதனால்தான் சாகரனும் சிறையிலிருக்கிறான். அவருடைய மேன்மையையும் கீர்த்தியையும் நீங்கள் இந்நகரத்திற் பிரஸ்தாபித்தல் தகுதியன்று. நீங்கள் உடுப்புக்களை மாற்றிக் கொண்டு எங்களைப்போன்றநடையுடைகளுடன் இன்றோரிரவுகழியு மட்டும் சும்மா இருந்தால் இன்றிரவில் இக்கடிதங்களைச் சாகரருக்குக் காட்டி நாளைக்காலை உங்களுக்குப் பதில்வாங்கித்தருவோம்.

சித்திரன்:—அப்படியே ஆகட்டும்.

தர்மசீலர்:—[சேவகனையழைத்துச்] சேவகா! இவர்களைக் கீழே அழைத்துப்போய் நம் சேவகர்களைப்போல் உடைமுதலானவையுதவி உணவளித்துவைத்திரு.

[சேவகன் அழைத்துக்கொண்டுபோதல்]

முதற்பிரபு:—தர்மசீலரே! காலத்தைப் பார்த்தீரா? நம் அரசருக்குக் கேடுகாலம் கிட்டிவிட்டது.

தர்மசீலர்:—இல்லாவிட்டால் இவர்கள் வருவானேன்? இருக்கட்டும். நீர் எவ்விதம் இவைகளைச் சாகரருக்கு அனுப்புவீர்?

முதற்பிரபு:—அதை நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன். இனி மேலே ஆகவேண்டியதைப் பார்க்கவேண்டியதுதான். போய்வருகிறேன்.

தர்மசீலர்:—நீங்கள் உங்களைப்பற்றினமட்டில் ஜாக்கிரதையாயிருங்கள்.

[எல்லாரும் விடைபெற்றுப் போதல்.]

அங்கம் - III .

களம் - 5 .

இடம்:—சாணக்கியர்குடிசை.

பாத்திரங்கள்:—மாணவர்கள், வித்துவான்கள்.

[நியாயவகுப்புப்பாடங்கள் நடக்கின்றன.]

ஆசிரியர்:—

சுடிணயாநு ஸுணயநு ராஜா ஸுணயாஹுவாஸுடிணயநு ।

சுயஸாஸிஹஸாஸாதி நாகுஹுவமஸுதி ॥

இது ராஜதர்மத்தில் முக்கியமானது. குற்றஞ்செய்தவர்களைத் தண்டிக்கவேண்டியது மிகவும் அவசியம். அவ்விதம் தண்டியா விட்டால் உலகத்திற் குற்றம் மலிந்து பொல்லார் மிகுந்து நல்லோர் நலிவடைவர். ஆனால் அபராதம் செய்யாதவர்களை எவ்விதத்திலும் ஒறுத்தல் மஹாபாபமாகும். ஆதலால், குற்றத்தைத் தீரவிசாரித்து அதன் உண்மை நிரூபிக்கப்பெற்றபிறகுதான் தண்டிக்க வேண்டும். அரசனுக்கு இம்மையிற் பழியும் மறுமையில் நரகமும் நிரபராதிகளைத் தண்டித்தலால் உண்டாகும்,—என்றுசொல்லி, அபராதிகளைத் தண்டியாமல்விட்டாலுங்கூட இவைகள் உண்டாம் என்று “ச”காரத்தாற் சூசிப்பித்தார்.

[தர்க்கவகுப்பு ஆசிரியர் வெளியே சென்றிருக்க
மாணவர்களுக்குள் பேச்சு.]

முதல்மாணவன்:—அப்பாக்குட்டிரயம் ஸாது:

2-ஆவது மாணவன்:—அதெப்படி?

முதல்மாணவன்:—குட்டித்வாத்; பூனைக்குட்டிவத்.

3-ஆவது மாணவன்:—பாம்புக்குட்டி ஸாதுவோ?

முதல்மாணவன்:—பாம்புக்குட்டியில் அதிவ்யாப்தி. தத்பின்னத்வம் விசேஷணம்.

ஆசிரியர்:—அடே! என்னடா அரட்டை. [என்று சொல்லிக் கொண்டுவருதல்.]

[தர்மசீலர் வருதல்.]

வாயிலிலிருக்கும் ஒரு வித்வான்:—மங்களாணிபவந்து, வர வேணும்.

தர்மசீலர்:—குரு இருக்கிறாரோ?

வித்வான்:—உள்ளே க்ரந்தம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்; போகலாமே.

[தர்மசீலர் உள்ளே மற்றொருபுறம் சென்று சாணக்கியரை வணங்கல்]

சாணக்கியர்:—தர்மசீலரே! வரவேணும். உமக்கு ஸகல மங்களமும் உண்டாகுக.

தர்மசீலர்:—குருநாதா! எங்கள் இடர்ப்பாட்டைத் தங்கள் அருளால் தீர்த்துக்கொள்ள நினைத்தோம். அதன்பொருட்டு வந்தேன்.

சாணக்கியர்:—நிர்மலகுப்தர் இந்நிலனிற்ந்துசென்றதும் மற்றவையும் தெரிந்தேன். சாமம் சாதுக்கள்பாற் செல்லும். தானம் பொருள்வேட்கையுள்ளவிடத்துச் செல்லும். பேதம் சற்றேறக் குறைய ஒரே தகுதியுடைய இருவரிடத்தன்றிச் செல்லாது. தண்டம் வலிமைமிகுதியாலன்றி நடவாது. நம் மன்னர்செருக்கு நாளடைவிலேதான் திருந்தவேணும்.

தர்மசீலர்:—ப்ருஹ்மசிரோஷ்டரே! காத்தற்றொழிலைக் கடைப்பிடித்துநில்லா மன்னவன் தன்னிலையின் இழிந்தவனன்றோ? அரசரிமை அன்பின்பாற்பட்டதன்றோ? வீரமும் படைகளும் அறங்காத்தற்பொருட்டேயன்றோ? தன்னை மறக்கினும் தருமத்தை மறக்கலாகாதே. மறந்து தொடினும் சுடும் தீப்போல வழுவியவரை ஒறுக்குந்தன்மைத்தன்றோ அறம்? 'கொடுங்கோன்மன்னன் வாழு நாட்டிற் கடும்புலிவாழுங் காடுநன்'றென்று கருதி நிர்மலகுப்தர் நாடிற்றது காடடைந்தார். அடக்கியாளுதலாவது: தீயோரையடக்கி நல்லோரை ஆளுதலாம். இப்பொழுதோ நல்லோர் அறத்தைச் சொல்லாமற் போக்கித் தீமையையாள்வதாயிற்றே!

சாணக்கியர்:—தர்மசீலரே! அரசன் அறந் திறம்பினால், குடிகள் கோல்கடிதலும் உண்டு. அதற்கும் சாஸ்த்ரப்ரமாணமும் சாது சரித்திரங்களும் உள. ஆனால் அதற்கு ஒற்றுமையுணர்ச்சியும் தன்னலம்வெறுத்துத் தாய்நாட்டின் நலனுணர்தலும் வேண்டுமே.

தர்மசீலர்:—தங்களிடமும் தங்களைப்போன்ற பெரிய குருக்களிடமும் பயின்ற நம் தேசத்துமக்களுக்குப் பொதுஜனன்மையே போற்றும்பொருளன்றோ. பெருங்கோவின் திறம்பற்றி நிற்கும் மன்னர்களுக்கும் பிரபுக்களுக்குங்கூட அவரவர்கிலை எப்பொழுது என்னவாகுமோ என்று அறியமுடியாதநிலைமை வந்திருக்கிறது. அவர்களும் நீதியுள்ள ஒருவரால் இதற்கு விமோசனம்வரவேண்டுமென்று நினைக்கிறார்கள்.

சாணக்கியர்:—அப்படியா! ஸர்வேசுவரன் எல்லாவற்றிற்கும் வழிவிடுவான். அவன், ‘மிகைசெய்வார் வினைகட்கெல்லாம் மேற்செயும் வினயம்வல்லா’ னன்றோ? இப்பொழுது உங்களுக்கு என்னபலமிருக்கிறது?

தர்மசீலர்:—சாகரணச் சிறையிலிட்டதில் வாலிபர்குழாம் கறுப்புற்றிருக்கிறது. நிர்மலகுப்தரை நாட்டைவிட்டோட்டியதில் பண்பாளரும் படையாளரும் மன்னருக்குப் பகையாளராகியுள்ளார்கள். இங்கிருந்தேகிய தங்கள் அடியான் சந்திரன் பாஞ்சாலர்சேனையில் பெரும்படைத்தலைவனாய் விளங்குகிறானாம்! அவன்வீரம் அளவிடற்கரிதென்று அவனிடமிருந்து சாகரனுக்குக் கடிதங் கொண்டு வந்திருக்கும் இரண்டுசேவகர்களும் சொல்லுகிறார்கள். கடிதங்களைச் சாகரனிடம் சேர்ப்பித்து விடைபெறவேண்டிய ஏற்பாடு செய்துள்ளேன்.

சாணக்கியர்:—சாரணர்தொகுதி எங்ஙனமுள்ளது?

தர்மசீலர்:—அவர்களுக்கு நிர்மலகுப்தர் தலைவரல்லரா? அவரைப்பிரிந்ததுமுதல் அப்படையினரெல்லோரும் அரசனை யொழிக்க வழிதேடுகிறார்களே.

சாணக்கியர்:—அப்படியாயின், சந்திரனைப் படைத்துணையோடு இங்கு வருவித்து, அவன் வரும்வழியிலுள்ளவர்களை அவனுக்கு உதவியாயிருக்கச்செய்து பட்டணத்தைக் கைப்பற்றி அவன்வசமாக்கி முடிசூட்டுவதே நலம்.

தர்மசீலர்:—அப்படியாயின் இவ்விடத்து எல்லாவிவரங்களையும் சந்திரனுக்குத் தெரிவிக்கவேணும். அது தங்கள் கட்டளையாக விருந்தால் அவன் உடனே உடன்படுவான்.

சாணக்கியர்:—[ஒரு கடிதமெழுதி] “சிரஞ்சீவி சந்திரனுக்குச் சகல சௌபாக்கியமும் உண்டாவதாக. இவ்விடம் அரசு குலைந்து அன்பர்கள் உன்னை நாடியுள்ளார்கள். சரியான படைத் துணையுடன்வரின் அரசுபெறலாம். மற்றெல்லாம் உனக்கு உதவியாயிருக்க ஆண்டவன் அருள்புரிவான்” சாணக்கியர். [என்று வாசித்தல்]

தர்மசீலர்:—போதும்; எல்லாம் இதில் அடங்கியிருக்கிறது. அவனும் புத்திமானாதலால் எஞ்சியவற்றை ஊகித்துக்கொள்வான். மற்றவைகளை நான் பார்த்துக்கொள்ளுகிறேன்.

[குனிந்து வணங்கி விடைபெற்றுக் கடிதத்துடன் போதல்.]

அ ந க ம் - IV

க ள ம் - 1.

இடம்:—தக்ஷசைலத்தில் ஒரு தோட்டம்.

பாத்திரங்கள்:—விகலன், சித்திராங்கி.

விகலன்:—[கையில் ஓர் ஓலையுடன் தனக்குள்] என்னைப்போல் ஒரு பைத்தியக்காரி உலகில் இன்னொருத்தி இருக்கிறாளா? என்னிலும் பைத்தியமென்றாலும் தகும்; நானாவது ஓர் உண்மையான புருஷனிடம் என் மனத்தைவைத்து ஆசைப்பட்டேன். இவள் புருஷவுடுப்பிலன்றோ ஆசைவைத்துவிட்டாள்! ஜகத்தைப் பிரும்மம்

சிருஷ்டியென்பதுகூட யோசித்துப்பார்த்தால் சரியின்றென்று தோன்றுகிறது. ஜகத்துமுழுதும் அது பிரதிபலிக்கும் ஒவ்வொரு மனத்தின் சிருஷ்டியே. இல்லாவிடில் என்மேல் ஒருபெண் காதல் கொண்டு என்னை மணஞ்செய்துகொள்ளவேண்டுமென்று நினைக்க நியாயமுண்டா! அதிருக்கட்டும். இந்தப்பெண்கள் பேதைமை நகைக்கத்தக்கது. இந்த ஓலையை இன்னொருதரம் வாசிப்போம். [என்று ஓலையைப் பிரித்து]

‘என் மனதேற்ற மன்னவருக்கு: உங்களைத் தரிசித்தநான்முதல் நான் உங்களநினைவாகவே இருக்கிறேன். என்னுள் முழுதும் தங்களைத் தவிர மற்றொருபுருஷரை நினைவேன். உங்களோடு உரையாட வேண்டுமென்று நான் பலசமயங்களில் நெருங்கியும் நீங்கள் என்னை எப்படியாவது ஒதுக்கிக்கொண்டேவந்துவிட்டீர்கள். அவ் விதம் நீங்கள் செய்ததனால் என்னுடைய காதல் வளர்கிறதேயொழியக் குறைகிறதாயில்லை. இன்று உங்களை எப்படியும் நேரில் கண்டுபேசத் துணிந்துவிட்டேன். பெண்கள்மனம் புண்படச்செய்தல் ஆடவருக்கு அழகல்லவே. ஆதலால் இன்றும் என்னைத் தட்டிக் கழித்துவிடாமல் எனக்கு அருள்புரிவீர்களென்று நம்பும் சித்திராங்கி’

[என்று வாசித்து] பெண்கள் தங்கள்மனத்தைத் தாங்களே புண்ணாக்கிக்கொண்டால் ஆடவர்கள் அதற்கு என்னசெய்வார்கள்? என்னைப் புருஷனை அடையவேண்டுமென்று இவள் தானே தன்மனத்தைப் புண்ணாக்கிக்கொண்டால் அதற்கு யார்தான் என்னசெய்யமுடியும்? எல்லாம்வல்ல ஈசனுக்கும் இது சாத்திய மென்று தோன்றவில்லை; ஆனால் அவன் ஒரு வழிவிடாமல் இப்படிச் செய்யமாட்டான். தோற்றமெல்லாம் சத்தியமென்றெண்ணி மனம் சலிப்பதனால்ன்றோ பல கேடுகளும் உண்டாகின்றன. உள்ளே ஓர் உண்மை இருக்க, வெளியில் தோன்றும் வேற்றுமையால் திரிபுணர்ச்சியேற்பட்டன்றோ மனிதர் துன்பந்தருவனவற்றில் ஆசையும் இன்பந்தருவனவற்றில் வெறுப்பும் வைத்துக் கெட்டுப் போகிறார்கள். விட்டில்கள் விளக்கைப் பழமெனக்கருதி அதை உண்ணவிழுந்து உயிர்மாய்கின்றன. மனிதர்கள் தெய்வமார்க்கத் தைவிட்டு உலகமார்க்கத்திற் பற்றுக்கொண்டு உழல்கின்றனர்;

மருந்துண்ணிற்கு அழும் மதலைகளைப்போல் மற்றையோர்சொல்லி
னும் மனங்கொள்ளாதிருக்கிறார்கள். அது இருக்கட்டும். இவளுக்
கென்ன இப்படிப் பயித்தியம்! என் காதலரைக்கண்டு ஆசைகொள்
ளாமல் இம்மட்டில் நோர்ந்ததும் என்பாக்கியந்தான்! சத்ருஜித்தின்
ஒரே மகனும் அவருடைய சகல செல்வத்தையும் அடைய
வேண்டியவனும் ஆன இவள் என்பேரில் ஆசைகொள்ள என்ன
காரணம்? நாற்புறமும் உற்றநோக்கி அதோ சித்திராங்கி வருகி
றாள். நம் சங்கதி அவளுக்குத் தெரிந்துவிடப்போகிறது. நாம்
முற்றிலும் புருஷனைப்போலவே நடிப்போம்.

[சித்திராங்கி வருதல்.]

விகலன்:—இந்த ஓலை நீங்கள் அனுப்பினதுதானோ?

சித்திராங்கி:—நீங்கள் என்னைக் கௌரவித்துப் பேசலாமா?
ஓலையை இன்னும் வாசிக்கவில்லைப்போலிருக்கிறது?

விகலன்:—வாசித்துவிட்டேன்; இருந்தாலும் உங்கள் நிலைமைக்
கும் என் நிலைமைக்கும் அதிக ஏற்றத்தாழ்விருப்பதால் மரியாதை
தவறுதல் சரியல்லவென்று நினைத்தேன்.

சித்திராங்கி:—என்கடிதத்தில் நான் பெண்புத்தியால் என்
னுள்ளம் முழுவதையும் வெளியிட்டுவிட்டேன். நீங்கள் புருஷரான
படியால் என்னை இன்னும் பரீக்ஷிக்கிறீர்கள்போலிருக்கிறது.

விகலன்:—நான் இங்கேயிருப்பது உனக்கு எப்படித்தெரிந்தது?

சித்திராங்கி:—அரண்மனையில் நீங்கள் முதன்முதல் விருந்
துண்ணவந்தவன்று உங்களைப்பார்த்ததிலிருந்து இந்த நிமிஷம்
வரை நீங்களிருக்குமிடங்களையும் செய்யுங் காரியங்களையும் அப்
போதைக்கப்போது நான் தெரிந்துகொண்டுதான் வருகிறேன்.
உங்களை உத்தேசித்தே நான் இதுவரை செல்லாதவீடுகளுக்குச்
சென்றும், வராத இடங்களுக்கு வந்துமிருக்கிறேன்.

விகலன்:—சித்திராங்கி! நீ செய்யுங்காரியம் தவற்றதாக என்
மனத்தில் தோற்றவில்லை.

சித்திராங்கி:—ஏன்?

விகலன்:—உன் தாய்தந்தையர் பார்த்து உன்னை யாருக்கு விவாகஞ்செய்துகொடுக்கிறார்களோ அவரிடம் அன்புவைத்து நேசிப்பதுதான் நெறி. நீயாக என்னை நேசிப்பது நெறியன்று.

சித்திராங்கி:—நீங்கள்சொல்லுவது இனி மனம்வைத்து நேசிக்கவேண்டியவர்களுக்குப் பொருந்தும்; ஆனால் நீங்கள் சொல்லும் புத்தியைக்கொண்டு என்மனத்தைத் திருத்திக்கொள்ளக் கூடியகாலம் வெகுநாளேக்குமுன்பே போய்விட்டது.

விகலன்:—நீ என்பேரில் அன்புபூண்டிருப்பது உன் தாய்தந்தையருக்குத் தெரியுமா?

சித்திராங்கி:—அவர்களுக்கு எப்படித்தெரியும்?

விகலன்:—அவர்களுக்குத் தெரிந்தால் நான் இங்கே இருக்கக் கூட முடியாமற்செய்துவிடுவார்கள்.

சித்திராங்கி:—அவர்கள் அப்படிச்செய்யும்வரை நாம் இங்கே இருப்பானேன்?

விகலன்:—(தனக்குள்) ஆ! பெண்களுக்கு இந்த நெஞ்சுத் துணிச்சல் கூடாது. (வெளிப்படையாக) என் அன்பரான சந்திரருக்குக்கூடக் கெடுதிவிளைவிக்கும் காரியத்தை உத்தேசம் செய்திருக்கிறாற்போலிருக்கிறதே!

சித்திராங்கி:—நான் நதியில்விழுந்திறந்துவிட, நீங்கள் விடைபெற்று ஊர்போய்ச்சேர்ந்தால் நம் இருவரினையும் நிறைவேறும், யாருக்கும் யாதொருகெடுதலும் வராது.

விகலன்:—நான் விடைபெற்று ஊருக்குப்போகுங்காலம் இன்னும் வரவில்லை. நீ நதியில்விழுந்திறந்ததும் நிலைநிற்காது. உண்மை எப்படியும் வெளியாய்விடும். ஆதலால் அதை விட்டுவிடு. அது இருக்கட்டும்; நம்மனதென்று உன்மனத்தோடு என்மனத்தையும் சேர்த்துக்கொண்டது என்ன துணிவு?

சித்திராங்கி:—இவ்வளவுநேரமாவது இப்போது நீங்கள் என்னைப் பொருட்டாய் எண்ணிப் பேசினது போதாதா?

விகலன்:—என்னை விவாகஞ்செய்துகொள்ளமுடியாமல்நேர்ந்து விட்டால் என்னசெய்வாய்?

சித்திராங்கி:—போகாதஊருக்கு வழிதேடுவதில் யாரேனும் பொழுதுபோக்குவார்களா? அவ்விதம் ஒருநாளும் நேராதே!

விகலன்:—நான் வேறொருவரை மணந்துகொள்ளும்படிநேர்ந்து விட்டால்?

சித்திராங்கி:—என்னையும் ஒரு மனைவியாக ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள். புருஷர்கள் சித்தந்தான் ஸ்திரமில்லையே! அதன் சலனங்களில் என்னிடத்திலும் ஒருநாள் சலிக்காமலாபோகிறது. பார்த்துக்கொள்வோம். எனக்கு உங்களை மணுளராக அடைந்த மகிழ்ச்சி ஒன்றே போதுமானதாகும்.

விகலன்:—என்னை விவாகஞ்செய்துகொண்டும், மற்றொருவருக்கு நான் படிந்துநடக்கும்படிநேர்கிறதென்றுவைத்துக்கொள்; அப்பொழுது என்னசெய்வது?

சித்திராங்கி:—அப்பொழுதும் உங்கள் மனம்போல் நடக்கச் சித்தமாயிருக்கிறேன். அவனைப்போல் நானும் ஒரு மனைவியானதால் நீங்கள் எனக்கும் படிந்துநடந்தாலும் சரி. அல்லது உங்கள் உத்தரவின்படி அவளுக்குப் படிந்துநடக்கச் சொன்னாலும் சரி.

விகலன்:—நான் ஒரு பெண்பிள்ளையென்றுவைத்துக்கொள். அப்பொழுது என்னசெய்வாய்?

சித்திராங்கி:—நான்தான் ஆண்பிள்ளையாய்ப்போய்விடுவேனே?

விகலன்:—சித்திராங்கி! உன் செல்வத்துக்கும் பிறப்புக்கும் தகுந்தபுருஷனைத் தேடிக்கொள்வதுதான் உனக்கு அழகு.

சித்திராங்கி:—எனக்கு நீங்கள்தான் அழகு. இளமையும் வனப்புமே பெண்கள்கண்ணுக்குச் செல்வம். உங்கள்பிறப்பு முகத்தில் எழுதியிருக்கிறது. ஆதலின் என்னை நீங்கள் விசேஷமாய்ப் பரீக்ஷிப்பதில் என் பேதைமைதான் வெளிவருமேதவிர வேறில்லை.

விகலன்:—அவ்வாறாயின் நீ உன்கருத்தை வெளியிடாமல் மனத்தில் வைத்திரு. உன் விருப்பம் நிறைவேறுங்காலம்வரும் பொழுது சொல்லுகிறேன். உன் தாய்தந்தையரிடத்தில் இதை வெளியிட்டு அவர்கள் சம்மதத்தின்மேல் நாம் மணஞ்செய்து கொள்வோம். உன்னைப் பலரும் தேடக்கூடும். அதிகநேரம் தாமதித்துவிட்டாய். உடனே போய்வா.

சித்திராங்கி:—இதுவும் தட்டிக்கழிக்கிறவழியில் ஒன்றுதானே?

விகலன்:—என்னை நீ புருஷனாக அடையும்படி தெய்வசங்கற்பம் இருந்தால் அதை யாரும் மாற்றமுடியாது.

சித்திராங்கி:—இந்த வேதாந்தங்கேட்கவா நான் உங்களைத் தேடிக்கொண்டு இங்கேவந்தது?

விகலன்:—நமக்குப் பிராப்தமில்லாவிட்டால் நாம் எவ்வளவு முயன்றும் பயன்படாது.

சித்திராங்கி:—நம்மால் இயன்றவரை நாம் முயன்றுவிட்டு அதன் பிறகுதான் பிராப்தமுண்டா? இல்லையா? என்பதைச் சோதிக்க வேண்டும். பறிக்கமுயலாமலே மாங்காயும் தேங்காயும் உடைத்துத் தின்னமுடியுமா?

விகலன்:—தோட்டத்தின்கதவு ஓசைப்படுகிறது.

சித்திராங்கி:—என்மனத்தை உங்களிடம் விட்டுவிட்டு வெற்றுடலைச் சுமந்துகொண்டுபோகிறேன். அது இருக்க உங்களருகே சற்றிடங்கொடுங்கள். [போதல்.]

விகலன்:—[தனக்குள்] இவள் மனவுறுதி வியக்கத்தக்கது. தன் தாய்தந்தையர்க்கு என்ன துக்கம்விளையினும், என்னையே கணவனாக அடைவதாய்த் தீர்மானித்துவிட்டாளே! மகா சுத்த வீரர்களுக்கும் அருமையான மனவுறுதியை இவள்போன்ற சிறுமியருக்கும் கொடுக்கும்படியான மன்மதனைக் கரும்பால் வில்லும் சுரும்பால் நாணும் அரும்பால் அம்பும் உடையவனென்பது அறியாமையோ? இல்லை. அவைகள் மனத்தை வசீகரிக்கும் கருவிகளின் இயல்பான மென்மையைக் காட்டுகின்றனவோ!

அங்கம் - IV .

களம் - 2.

இடம்:—காடு.

பாத்திரங்கள்:—கருப்பன், சப்பாணி, வீரன், இருளன் என்னும் திருடர் நால்வர்.

கருப்பன்:—[பாடுதல்.]

- 1 இமயமலைச் சாரவிலே எங்களுடை ஊரு
எங்கள் குலம் பரம்பரையாய்க் கள்ளரென்று பேரு.
- 2 கழியெடுத்துச் சுற்றிவரக் கற்றிடுவோம் நன்றாய்
விழியெடுத்துப் பார்ப்பவர்க்கு வேற்றுருவாய்க் காண்போம்.
- 3 கல்லினைக் கவணில்வைத்துக் காதவழி யெறிவோம்
மல்வலியால் மடக்கிடுவோம் மாறிவரு பவரை.
- 4 கத்தியிரு கையெடுத்துச் சுத்திவரும் போது
எத்தனைபேர் வந்தாலும் சத்தியமாய்க் கொல்வோம்.
- 5 சரக்குப்பழங் கள்வைத்தெம் சாமிதனைத் தொழுவோம்
இறக்கும்பொழு தேஎனினும் எண்ணிடுவோம் அவரை.
- 6 கன்னக் களவிடுவோம் காட்டுக்கொள்ளை யடிப்போம்
சின்னத் திருட்டுக்களிற் சேராமல் இருப்போம்.

சப்பாணி:—அதெல்லாம் ரொம்ப ஒளுங்குதான். நம்ம வீரஞ் செஞ்சவேலை எதிலே சேந்ததுரா?

கருப்பன்:—அதென்னடா மனிசஞ் செய்யர வேலையா? அவுக வீட்டுச் சோத்தைத் தின்னுட்டுப் புள்ளைமாதிரி பளகிட்டு அவுக நம்பிக்கையாய்ப் போயிருக்கச்சையா அம்பிட்டையும் தூக்கிக்கிட்டு வருவாக.

சப்பாணி:—அந்தப்பய செஞ்சது நம்ம சாதிக்கி எளப்பமின்னு இந்த இருளன்கிட்டச் சொன்னேண்டா! அந்தப்பய அடிக்க வர்ரான்.

இருளன்:—நீங்க அடித்த கொள்ளை ரொம்ப ஒளுங்காக்கும்.

கருப்பன்:—மனுசனை எதிர வெச்சுக்கிட்டுத் தீவட்டிபோட்டு எடுத்துக்கிட்டுவாரது எப்படி? பொறத்தாண்டை தூக்கிக்கிட்டுப் பயந்து ஓடிவாரது எப்படி? அது களவாணிப்பயலுக செய்யர வேலையல்ல? சாதிக்கள்ளப்பயலுக்குப் பொறந்தபய செய்யர வேலையா?

வீரன்:—‘கன்னக்களவிடுவோம்’ என்று பாடினையே. எதிர வெச்சுக்கிட்டுத்தான் எடுத்துக்கிட்டுவாரியோ?

கருப்பன்:—அடே! சொத்துக்காரன் வீட்டுலே இருக்கச்சே தானே எடுத்தாரம். அவென்தூங்கினு அவனை வேறெ எளுப்பச் சொல்லியோ?

இருளன்:—முளிச்சிக்கிட்டாத்தான் ஒடுகிறீர்களே! அப்போ?

கருப்பன்:—அவன் நமக்குப் பயந்து வெச்சிருக்கரத்தைத் தானேடா தைரியமாய்ப் போய் எடுத்தாரம்? இந்தப்பயமாதிரி நம்பினவுகளையா மோசஞ்செய்யரம்?

வீரன்:—காட்டிலே வர்ரவங்களைக் கொள்ளையடிக்கிறீர்களே! அதுமாத்திரம் ஒளுங்கோ.

கருப்பன்:—சொத்தெவெச்சுக் காப்பாத்தமுடியாதவன் அதை வெச்சிருக்கப்படாது. அதானேடா நம்ம கச்சி? காப்பாத்தமுடியாதபய காட்டுக்கேன் கொண்டுவாரான்?

வீரன்:—எங்கிட்டக் கொடுத்தபய ரொம்பக் காப்பாத்தத் தெரிஞ்சபயலாக்கும்.

கருப்பன்:—உன்னை வீரன் இன்னு தெரிஞ்சிருந்தா அவன் வீட்டுக்குள்ளேயே விடுவானா? [சத்தங்கேட்டு] ஏய்! என்னமோ சத்தம் கேக்குதுடா! ஒளிஞ்சிருப்போம் வாடா.

அங்கம் - IV .

களம் - 3 .

இடம்:—காட்டின் மற்றொருபுறம்.

பாத்திரங்கள்:—உத்தரனும் சித்திரனும்.

உத்தரன்:—ராஜாங்கத்திற் புகுந்துவிட்டால் அரசர்களுக்குத் தலையெழுத்துப்போகுமோ?

சித்திரன்:—அப்படியில்லை; பிரஜைகளின் நன்மையைக் கருதுவதை மறந்து தம்முடைய அதிகாரத்தைச் செலுத்துவதிலேயே நோக்கமுண்டாய்விடும்போலிருக்கிறது.

உத்தரன்:—இவர்களுக்கு அதிகாரம் எதற்காக? இவர்கள் அக்கிரமத்தில் தங்கள் சாமர்த்தியத்தைக் காட்டவா? அல்லது பிரஜைகளின் நன்மைக்கா?

சித்திரன்:—பருத்திக்காய்களிற் பஞ்சு எதற்காக ஏற்பட்டிருக்கிறது?

உத்தரன்:—மனிதன் உடைகள்செய்துகொள்ள.

சித்திரன்:—மனிதனை உடைகள் தரித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்றே தெய்வம் படைத்ததோ?

உத்தரன்:—இல்லை அதனால் உடைசெய்கிறார்களே! அதனால் தான் சொல்லுகிறேன்.

சித்திரன்:—அப்பொழுது மனிதனையும் புலி முதலான மிருகங்கள் தின்று ஜீவித்திருப்பதற்கு ஆகாரமாகத்தான் கடவுள் படைத்திருக்கவேண்டும்.

உத்தரன்:—இல்லாவிடில் பஞ்சை ஏன் படைத்தானென்கிறாய்?

சித்திரன்:—பருத்திவிதைகள் காற்றால் பல இடங்களுக்கும் அடித்துக்கொண்டுபோகப்பட்டு விழுந்த இடங்களில் முளைத்து விருத்தியாகவேண்டி.

உத்தரன்:—அந்தப் பஞ்சைப் பிச்செடுக்கிற பாவத்துக்காகத் தான் இவனும் ஊரூராய்த்தேடி நல்லவிதை வாங்கிக்கொண்டுவந்து போட்டுத் தண்ணீர்விட்டு வளர்த்துச் சாகுபடிசெய்கிறான்.

சித்திரன்:—இவனை அடித்துத் தின்னுக்கிற பாவம் தீரத்தான் புலிகளையும் மனிதன் கொல்லுகிறான்.

உத்தரன்:—அந்தமாதிரி அவர்களுக்கும் உண்டோ? இல்லையோ? அதிருக்கட்டும். தன் மனமறியத் தன்கண்ணெதிரே தனக்குத் திங்கு யாரேனும் தேடிக்கொள்வார்களோ?

சித்திரன்:—மனதில் மதமேறிவிட்டால்தான் நன்மை தீமைகளைப் பகுத்தறியும் விவேகம் கெட்டுப்போகிறதே.

உத்தரன்:—அதன்று. இந்த அரசன் தன்னுடைய சைந்யத்திலிருந்த மகாவீரர்களான தளகர்த்தர்களையும் சுத்தவீரர்களையும் தேசத்தைவிட்டோடும்படியும் மந்திரிகள் இவனை வெறுத்து யோசனைசொல்ல மறுத்துவிடும்படியும் பிரபுக்களெல்லாரும் நாட்டைவிட்டுக் காடடையும்படியும் செய்திருக்கிறானே! இதனால் இவனுக்குக் கேதமமுண்டாகமுடியுமா?

சித்திரன்:—அகம்பாவம் அதிகரித்து அக்கிரமத்தை ஆரம்பிப்பவர்கள் எந்தவிதத்திலும் தாம் பிடித்ததையே கொண்டு செலுத்துவார்கள். அதனால் என்னநேரிடினும் மதியார்கள்.

உத்தரன்:—அப்பொழுது அகம்பாவம் ஒரு பைத்தியமோ?

சித்திரன்:—அதற்குச் சமானந்தான். பகுத்தறிவிழந்து மனிதன் நடந்துகொள்ளும் மனோநிலைமைகளில் அது ஒன்று.

உத்தரன்:—பாடலீபுரத்தைவிட்டுவந்த நிர்மலகுப்தர் முதலான வீரர்களும் பிரபுக்களும் இந்த வழிதான் போயிருப்பார்களோ?

சித்திரன்:—அவர்கள் பலவழிகளால் இந்தத்தேசத்தைவிட்டே வெளியேறிவிட்டனரென்று தெரிகிறது. சற்றிரு; ஏதோ ஓசை கேட்கிறதே! கவனிப்போம். கள்வர்கள் கூச்சலோ?

அங்கம் - IV.

களம் - 4.

இடம்:—காட்டின் மற்றொருபுறம்.

நிர்மலகுப்தர்:—[தனக்குள்] நான் போர்முகத்தெறியும் புன் மதிச்சடமாம். இவர் யோஜனையில் வல்லவராம்! அப்படியானால் இவர் விதித்த வரிகளையும் சிற்றரசர் பெளருஷங்களைக் குறைத்ததையும் மந்திரிகள் ஒப்புக்கொள்ளட்டுமே! அவர்களும் என் போன்ற ஜடங்கள்தானோ! பரம்பரையாய் உயர்பதனியிலிருந்த உத்தமர்களைப்பெல்லாம் ஒழித்து இழிபிறப்பாளர்களையும் வித்தை செல்வம் செயல் யாதொன்றுமில்லாதவர்களையும் உன்னதநிலைமைகளில் ஏற்றினால் நாயைக் குளிப்பாட்டி நட்டுள்ளில்லைத்தது போல்தான். அவர்கள்புத்திரானே அவர்களுக்கிருக்கும். நியாயங்களும் ராஜாங்கமும் தலைகீழாகத்தான் நடக்கும். சிம்மங்கள் இருந்தஇடத்தில் நாயைப்போல் இவன் அரசுபுரிகிறானே. ஆனால் அவன் என்னசெய்வான். மனிதன் மனம் கெட்டால் மற்றெல்லாம் கெடுமன்றோ? இவன் சஹவாஸதோஷம் இவனை இப்படிச்செய்தது. நல்லது; இருக்கட்டும். இந்தப் புண்ணியபூமியில் இவன் ராஜ்யபாரம் எவ்வளவுநாள் நடக்கிறதென்று பார்ப்போமே!

அங்கம் - IV.

களம் - 5.

இடம்:—காட்டின் ஒருபுறம்.

பாத்திரங்கள்:—

கருப்பன் } , சப்பாணி } வீரன் } இருளன் }
(தடியன்) } , (குடியன்) } (மடையன்) } , (வெறியன்) } ,
உத்தரன், சித்திரன், நிர்மலகுப்தர் என்போர்.

கருப்பன்:—ஏலே! குடியா! ஓடியாடா.

சப்பாணி:—ஏலே! மடையா! வெறியா! ஓடியாடா, தடியங்குப்பிடரான். #

[திருடர் நால்வரும் காட்டினுட் புதரில் ஒளிந்துகொள்ளுதல்.

உத்தரனும் சித்திரனும் வருதல்.]

உத்தரன்:—நாம் இன்று திருடர்கள்கையில் அகப்பட்டப் போகிறோம். அங்கே அவர்கள் கூப்பிட்டுக்கொண்டதைப் பார்த்தால் திருடர்கள் என்பதிற் சந்தேகமேயில்லை.

சித்திரன்:—அப்படி அகப்பட்டுக்கொள்ளப் பிராப்தமிருந்தால் விட்டுவிடுமா?

உத்தரன்:—ஏண்டா! தப்பித்துக்கொள்ள ஏதேனும் வழி பார்க்கிறதா? விதியை நினைத்துக்கொண்டு அவர்கள்கையிற்போய் மாட்டிக்கொள்கிறதா?

சித்திரன்:—இப்படி எங்கேயானும் வழிபாரேன். நானும் வருகிறேன்; என்னால் ஆகேகூபணையா?

உத்தரன்:—பக்கங்களில் மிகவும் அடர்ந்த காடாயிருக்கிறதே.

சித்திரன்:—பின்னை வெட்டவெளியில் ஓடிப்போக நாலுபுறமும் வழியிருக்குமிடத்தில்தான் திருடர்கள் வந்து பிடிப்பார்களாக்கும். அவர்களுக்குப் புத்தியில்லையென்று நினைத்துக்கொண்டையோ?

[திருடர்கள் காட்டிலிருந்து திடீரென்று கிளம்பி முன்னால் இரண்டுபேரும் பின்னால் இரண்டுபேருமாய் நிற்கல்.]

கருப்பன்:—தில்லுங்கள். கையிலுள்ளதைக் கொடுத்துவிடுங்கள் முதலில்.

[பின்னாலுள்ள இருவரும் உத்தரன்கையிலும் சித்திரன்கையிலுமிருந்த கழிகளைப் பிடுங்கிக்கொள்ளுதல்.]

வீரன்:—தோளில் என்ன மூட்டை? எடுங்கள்.

உத்தரன்:—நாங்கள் வழிப்போக்கர்கள். எங்களிடத்தில் ஒன்று மில்லை.

இருளன்:—ஒண்ணுமில்லாமே வழியோடே போவாங்களாக்கும்? அப்போ நாங்க என்னுத்துக்குக் காத் திருக்கம்? வெட்டிக்கா?

[என்று சொல்லிக்கொண்டே அவைகளைப் பிடுங்குதல்]

சித்திரன்:—எங்கள் கையிலுள்ளதைக் கொடுத்துவிடுகிறோம். எங்களைத் தொந்தரவுசெய்யாமலிருங்கள்.

கருப்பன்:—இனி நீங்களென்ன கொடுக்கிறது?

[எல்லோரும் மூட்டையை அலிழ்த்தல்.]

[நீர்மலகுப்தர் வருதல்.]

நிர்மலகுப்தர்:—ஏண்டா பயல்களா வழிப்போக்கர்களைக் கொள்ளையிடுகிறீர்கள்? அவர்கள் மூட்டையைக் கொடுத்துவிடுங்கள்.

இருளன்:—ஒங்க மூட்டையை எங்கே வெச்சுட்டு வந்திங்க? அதையும் கொண்டாருங்களேன்.

[நிர்மலகுப்தர்:—திருடர்களில் ஒருவன் தடியைப் பிடுங்கிக்கொண்டு திருடர் நால்வரையும் அடிக்கத்தொடங்கத் திருடர்கள் சற்றுச் சண்டை செய்து இருவர் கீழேவிழ, மற்றிருவரும் ஓடிவிடுதல்]

உத்தரனும் சித்திரனும்:—[நிர்மலகுப்தரைத் தொழுது] இன்று எங்களை இவர்கள் கையினின்றும் ரக்ஷித்த உங்கள் வயிற்றில் நாங்கள் மறுபிறப்புப் பிறந்தோம்.

நிர்மலகுப்தர்:—நீங்கள் யார்? எங்கே போகிறீர்கள்?

உத்தரன்:—பாஞ்சாலதேசத்திற் சேனைத்தலைவராயிருக்கும் சந்திரர் என்பவருடைய சேவகர்கள். அவர் நண்பர் யாரோ சாகராம். அவருக்கு ஒரு ஒலைகொண்டு பாடலீபுரத்திற்குப் போய் விட்டுத் திரும்புகிறோம்.

நிர்மலகுப்தர்:—எந்தச் சாகரன்?

சித்திரன்:—நேபாளஞ்செகுத்த நிர்மலகுப்தர் என்று ஒரு பெரிய தளகர்த்தராமே! அவர் அரண்மனைக்கடுத்த சந்தில்.

நிர்மலகுப்தர்:—[தனக்குள்] நம் சந்திரனா இப்பொழுது பாஞ்சாலதேசத்துக்குச் சேனாபதியாயிருக்கிறான்! நம்தேசத்துக்கு நல்ல காலந்தான்.

சித்திரன்:—நீங்கள் இவ்விதம் எங்களை ரக்ஷித்ததைக்கேட்டு எங்கள் தலைவர் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைவார். நீங்கள் இந்தக்காட்டில் தனியாயிருக்கிறீர்களோ?

நிர்மலகுப்தர்:—ஆம்.

உத்தரன்:—நீங்களும் எங்களுடன் வாருங்களேன்? எங்கள் தேசத்தைப் பார்த்துவிட்டுவரலாம்.

நிர்மலகுப்தர்—உங்கள்தேசத்தில் என்ன விசேஷம்?

சித்திரன்:—இந்தமாதிரியாய்த் திருடர்முதலானோர் எங்கள் தேசத்தில் உண்டா? எந்த வழியில் எப்பொழுதுவேண்டுமானாலும் சிறுகுழந்தைகூட நிர்ப்பயமாய்ப் போகலாம். எங்களரசர் பிரஜைகளுக்கு இந்த விருத்தியே தெரியாது.

நிர்மலகுப்தர்:—இந்தராஜ்யம் அதற்குமேல் இருந்ததாக்கும். இப்பொழுது சொற்பகாலமாய்த்தான் ராஜரீகத்தின் கெடுதலால் இவ்விதம் ஆய்விட்டது.

சித்திரன்:—அது முந்தின சங்கதியல்லவா? இப்பொழுது அப்படியிருக்கும் ராஜ்யத்தைப் பார்த்துவிட்டுவரலாம் வாருங்களேன்.

நிர்மலகுப்தர்:—அதென்ன ஆச்சரியம்? சிலவருஷங்களுக்கு முன் இங்கேயிருந்ததுபோலத் திருடர்களைப் பிடிக்கவும் தண்டிக்கவும் சொத்துக்களை வாங்கி ராஜாங்கத்துக்கனுப்பவும் கிராமப்பஞ்சாயத்தாருக்கும் நாட்டுத்தலைவர்களுக்கும் அதிகாரம் இருந்தால் திருட்டேன் நடக்கிறது? அதைப்பார்க்க அவ்வளவுதூரம் வர வேண்டியதில்லை. இந்த அரசன் தன்னைச் சூழ்ந்துகொண்டு தனக்கு இழிதொழில்களசெய்யும் கவைக்குதவாதவர்களுக்கெல்லாம் பெரியபதவிகளைக் கொடுத்திருப்பதனால்லவா ராஜ்யம் இப்படிக்கெட்டுப்போயிருக்கிறது?

உத்தரன்:—அதைப்பற்றி எங்களுக்காகவேண்டியதில்லை. நாங்கள் இந்தத்தேசமா? நீங்கள் எங்களோடு வாருங்கள். போவோம்.

நிர்மலகுப்தர்:—(தனக்குள்) சந்திரனைப் பார்த்துவிட்டுவருவோம். (உத்தரனைநோக்கி வெளிப்படையாய்) அப்படியே செய்வோம்.

[எல்லோரும் போதல்.]

அங்கம் - V .

களம் - 1.

இடம்:—தக்ஷசைலத்திற் புருஷோத்தமன் அரண்மனையில் கொலுவிருக்கமண்டபம்.

பாத்திரங்கள்:—சத்ருஜித், சந்திரன், பிரபுக்கள், சேவகர்கள் முதலியோர்.

[புருஷோத்தமன் பிரவேசிக்க எல்லாரும் எழுந்து தொழுதல்.]

அந்தணர்:—[*பஞ்சாதி சொல்லி அக்ஷதை தூவல்.]

புருஷோத்தமன்:—[வணங்கி அதைத் தலையிலேந்திச் சிங்காஸநமேறி வீற்றிருந்து] மந்திரப்பெரியாரே! உங்கள் மறையருண் மலிய நம் கவலைகளெல்லாம் ஒழிந்து அவைகளைக் கைதுடைத்துவந்தோம்.

அந்தணர்பெருமான்:—அரசே! நீதிநெறிவழாத தங்களுக்கு எப்பொழுதும் யாதொருகுறையும் வாராது. ப்ரஜைகளாகிய எங்கள் குற்றங்களிற் பாகமுடையார் அரசராதலின் அவைகள் சிறிது இடர்ப்படுத்தலாம். குடிகளிடம் குற்றங்கடிந்து அவர்களையும் நல்லொழுக்கமுடையராகச்செய்து காத்தல், அரசர் தம்நலங்கருதியேனும் செய்யவேண்டிய கடமையென்று பெரியோர் கூறுவர். மேல்நாட்டுமன்னர் மிகுபடையோடேறிச் சிறிது நம் நாட்டை யொறுத்ததும் நமக்கு நன்மையே பயந்துளது.

புருஷோத்தமன்:—[சத்ருஜித்தைநோக்கி] வீரர்சிங்கமே! இனி நம் நாடு அமைதியடைந்து அருள்பெற்றுவாழுமன்றோ?

சத்ருஜித்:—ஆம். மன்னர்பெருமானே! மகதநாட்டின் மன்னர் செருக்குக் கணிகலமாகி நேபாளஞ்செகுத்து நிலைநின்ற கீர்த்தியினராகிய நிர்மலகுப்தர் தம் சீடராகிய சந்திரரைப் பார்க்கவந்தார். தங்கள் தரிசனத்துக்குக் காத்திருக்கிறார்.

* பஞ்சாதி எழுதாக்கிளவியாதலின் இங்கே வரையப்பெற்றிலது. அந்தணர் அரசராசியாயுள்ளதைச் சொல்லக்கடவர்.

புருஷோத்தமன்:—அழையுங்கள்.

[நிர்மலகுப்தர் வந்து புருஷோத்தமனை வணங்கச்
சந்திரன் நிர்மலகுப்தரை வணங்குதல்.]

புருஷோத்தமன்:—குப்தர்சிகாமணியே! நீர் இன்று தான் இவண்வரினும், உம்முடைய கீர்த்தியும் சீர்த்தியும் வெகுகாலத் துக்குமுன்னமே இந்நாட்டிற் பரவியுள்ளன. உம்மைப்போன்ற பெருந்தகையாளர் வரவால் இந்நாடு பெரும்பேறுடையதாயிற்று. நீரும் மற்ற வீரசிகாமணிகளும் நிறைந்து காக்கும் மகதத்தை நினைத்ததும் அலக்ஷியேந்திரனும் திகைத்தேகினனன்றோ.

நிர்மலகுப்தர்:—அரசர்பெருமானே! என்றும் நின்னுநிலவும் ஒளியுடைக்க திரவனையும் ஒருசிறிதுபொழுது மேகமும் நிழலும் மறைக்கவில்லையா? அதனால் அவனொளி மழுங்குவதும் இல்லை. எவ்விதத்தினும் பாதிக்கப்படுவதும் இல்லை. ஆனால் அதன்பயனை நுகர்வார்க்குமட்டில் சிறிது தடை உண்டு. நற்காலம் வந்தவாறே அத்தடைநீங்கி அவர் நலனுகர்வர். தங்களைப்போன்ற அரசர்பெரு மக்களின் ஆட்சியாகிய செல்வமும் குடிகளுக்கு அவ்வண்ணமே அமைந்துளது. அவர்கள் பாக்கியக்குறையால் சிறிதுகாலம் கவலை நோர்ந்தது. எல்லோருக்கும் நற்காலம் பிறக்க அது ஒழிந்தது.

புருஷோத்தமன்:—உம்முடைய சீடனாகிய சந்திரனும் உதித் துத்தான் அவ்விருள் விலகிற்று.

சத்ருஜித்:—அவர்களுடையநாட்டிலும் ஏதோ கோல்கோடி இருள் பார்திருக்கிறதாம். சந்திரன் மறுபடி அங்கு உதயமாக வேண்டுமாம். அழைத்துச்செல்ல வந்திருக்கிறார்.

புருஷோத்தமன்:—நம்நாட்டில் உண்டான பரபரப்புக்கள் நீங்கி அமைதிமுற்றும்வரை யார்தான் எவ்விதம் அவரவர் ஸ்தானத்தை விடமுடியும்?

நிர்மலகுப்தர்:—அரசர்சின்கமே! இந்நாட்டில் எப்பொழுதும் பரபரப்பேயிருக்க நியாயமில்லையே. அடுத்துக் கொடும்போர்நடக்க அதை நாடகமெனக் கண்டுகொண்டு உழவர் வயலில் தொழில் நடத்திவருகின்றநாடன்றோ இது! இங்கே நீதியும் தருமமும் நெறி தவறாதுநடக்கின்றனவே. பாதியுலகை வென்று வந்த மேல்நாட்டு மன்னனும் இம்மண்ணை மிதித்ததும் கர்வமடங்கியும் ஆசை யொடுங்கியும் நன்மனமுடையவனாகித் தன்தேசம்நோக்கித் திரும்பினான். இங்குள்ள பெரியார் ஸந்நிதானமும் அவன்மனத்தையும் செய்கையையும் தூய்மையடையச்செய்தது. ஸத்யமும் தர்மமும் யாரால் எவ்வளவு அலைக்கப்பட்டனும் தம் நிலை கெடா. அவைகட்குத் தீங்கிழைக்கப்படுவனவெல்லாம் தம் தீமையினால் தம்மைத் தாமே கொன்று சாவன. எப்பொழுதும் ஒன்றுபோலிருத்தல் அவைகளின் முக்கியத்தன்மையாகும். அவை இந்நாட்டில் மலிந்து கிடத்தலின் அவைகளையுடைய தங்களையும் தங்கள் நாட்டையும் யாரும் அசைக்கமுடியவில்லை. எங்கள் நாட்டில் அம்மரபு சிறிது காலமாகத் தவறிக்கிடக்கிறது. அதை ஒழுங்குபடுத்தப் புருஷோத்தமனருள் வேண்டுகிறோம்.

புருஷோத்தமன்:—மந்திரீ! இதுவிஷயத்தில் நாம் ஏதேனும் செய்யத்தகுந்ததுண்டோ?

மந்திரி:—ஆம் அரசே! அடுத்துள்ள நாடுகளில் அறம் செவ்வனே நடந்துவரவேண்டியது நம் நாட்டுக்கும் மிகவும் முக்கியமானது. அண்டைநாட்டில் அறம் தவறினால் நம்முடைய பிரஜைகளுக்கும் நலிவுகள் வரும். ஆதலின் இவர்களுக்கு வேண்டிய உதவிசெய்ய நாமும் கடப்பட்டுள்ளோம்.

புருஷோத்தமன்:—சேனைத்தலைவரே! நாம் செய்யத்தக்க உதவி என்ன?

சத்ருஜித்:—மன்னவரே! சந்திரனும் அவன்கீழுள்ள படைகளும் நம்நாடு கடந்து மகதநாட்டுக்கு வரவேண்டுமாம். அங்குள்ள

சகல சிற்றரசர்களும் திசைகாவலர்களும் அவர்களை நன்கு வரவேற்றுத் தலைகருக்கு அழைத்துப்போவார்களாம். சில கையாள்களைத் தவிர மற்று யாரும் அரசன்பக்கத்தில் இல்லைபாம். எத்தகைய போரும் நடவாமல் அரசபடியுமென்று சொல்லுகிறார்கள்.

புருஷோத்தமன்:—நம் சேனையில் எந்தப்பாகமும் நம்நாட்டெல்லைகடந்து பிறநாடு புகுந்தால் அது யுத்தத்தொடக்கமாகுமன்றோ?

சத்ருஜித்:—அவ்வாறு எண்ணவே இடமில்லாமல் நிர்மலகுப்தர் ஏற்பாடுசெய்திருக்கிறார். அவர் முன்னால்போய்த் திசைகாவல்தளகர்த்தரோடிணங்கி அவர்கள் அரசகுமாரர் சந்திரர் தங்கள் நாட்டில் சீரும் சிறப்பும் பெற்றுவருவதால் அவருக்கு எல்லைப்புறத்தில் வரவேற்புவிழா நடத்த ஏற்பாடு செய்துவைப்பார்; அவ்வாறு அவர்கள் வரவேற்கப் படை ஒரு அங்கமாகக்கொண்டு சந்திரன் செல்வான்; மேலுள்ளவற்றை அவர்கள் பார்த்துக்கொள்வார்கள்.

நிர்மலகுப்தர்:—தங்கள் படைத்தலைவராகிய சத்ருஜித்தும் அவருடைய படைபங்கத்தோடு எங்களுடன் வரவேண்டுமென்று கோரியுள்ளோம். சமூகம் உத்தரவை எல்லோரும் எதிர்பார்க்கிறோம்.

புருஷோத்தமன்:—அவ்விதமானால் இவர்கள் என்ன யுக்தி செய்தாலும் இது நிச்சயமாக யுத்தமென்றுதானே கருதப்படும்?

நிர்மலகுப்தர்:—மகாராஜே! அங்குள்ளவர்களெல்லாரும் நம் கட்சியினர். ஆதலின் எவ்வகைப்போர்க்கும் இடமில்லை.

மந்திரி:—ஒருக்கால் நேர்ந்தபோதிலும் இந்த மூன்று சிம்மங்களும் சேர்ந்தவிடத்து வானுளோரும் மண்ணுளோரும் முற்றும் திரண்டுவந்தாலும் வெற்றி இவர்கள்பக்கந்தான் அரசே!

புருஷோத்தமன்:—அப்படியாயின் நல்லது. போய்வாருங்கள்.

சந்திரன்:—[வணங்கிநிற்றல்.]

புருஷோத்தமன்:—சந்திரரே! நம்நாட்டுப் படையை உமக்குப் பரிசாகக் கொடுத்தோம். அதை என்றும் நன்கு பரிபாலித்துப் பேரும் பெருமையும் உடையதாகச்செய்ம்மின்!

நிர்மலகுப்தர்:—[வணங்கிநிற்கல்.]

புருஷோத்தமன்:—குப்தரே! உங்கள்நாடு அறம்முற்றி நீதி முறையில் நிற்க ஆண்டவன் அருள்புரிவான்.

சத்ருஜித்:—[வணங்கிநிற்கல்.]

புருஷோத்தமன்:—சேனைத்தலைவரே! ஐந்து புண்ணியநதிகளின் புனல்வளமுள்ள இந்நாட்டிற் பிறந்து வளர்ந்தார் யாரும் மிதித்த இடமெல்லாம் சத்யமும் தர்மமும் வளர்ந்தோங்கவேண்டும். அறவோர் அன்புவைக்குமாறும், மறவோர் மனமழியுமாறும் சீலமும் வீரமும் சிறந்துவிளங்கும் சேனைத்தலைவர் நீராதலின், அறமுயர் நெறியி லாற்றலைநிறுவி மறம்படுத்தொழித்து மதுமுறைவளர்த்துச் சீலம் பெருக்கிச் சினமொழித்தகற்றிக் கோலந்தவிர்த்துக் குடிமை கைக்கொண்டு காலந் தருவதே கையடையாகச் சீக்கிரத்தில் திரும்பிவருவீரென்று நம்புகிறேன்.

[எல்லோரும் தொழல்]

புருஷோத்தமன்:—போய்வாருங்கள். உங்களெல்லோருக்கும் மங்களமுண்டாகுக.

அ ங் க ம் - V .

க ள ம் - 2 .

இடம்:—சத்ருஜித்தின் அரண்மனையில் ஓர் அறை.

பாத்திரங்கள்:—சத்ருஜித், சித்திராங்கி.

சித்திராங்கி:—[தொழுது] அப்பா! நாணும் வரத்தான் வருவேன். என்னை நீங்கள் அழைத்துக்கொண்டுபோகத்தான்வேண்டும்.

சத்ருஜித்.—குழந்தாய்! பருவமடைந்த இளம்பெண்ணாகிய நீ யுத்தஸந்தந்தனாகப்போகும் என்னோடு வருதல் தகுதியா? போர் முனையில் நடப்பவற்றை நீ கண்டால் உன்மனங் கலங்காதா?

சித்திராங்கி.—தங்கள் வயிற்றிற் பிறந்த என் மனம் எதற்கும் கலங்குமா? வினையாட்டுக்குழந்தையாகவே அரிய பெரிய பல போர்களையும் உடனிருந்து பார்த்திருக்கிறேனே!

சத்ருஜித்.—அப்பொழுதெல்லாம் உனக்கு நினைவுதெரியுமா? அச்சமுண்டா? குழந்தை. இப்பொழுது அப்படியா? நினைவு தெரிந்துவிட்டால் ஸ்திரீகள் கொடியகாரியங்களைப்பார்த்தல் தகுதியன்று.

சித்திராங்கி.—ஏனப்பா! நேற்று நீங்கள் அம்மாவோடு பேசிக் கொண்டிருந்தபோது நிர்மலகுப்தர் முன்னால் போய்க்கொண்டிருப்பார். சந்திரர் பின்னால் போவார். அவர்கள் அத்தியாகத் தாங்கள் கூடப்போவதைத்தவிர வேறு யாதொரு விசேஷமும் இல்லையென்றீர்களே. அப்படியானால் தானும் கூடவருவதாகத் தானுபதிகளோடு அம்மாகூடப் பேசிக்கொண்டிருந்தாளே.

சத்ருஜித்.—அது உண்மைதான். ஆனால் நாங்கள் எதிர்பாராத் படி எங்கேயாவது தடை நேர்ந்தால் எங்கள்விரத்தைக் காட்ட நேரும். நாங்கள் முன்னேறாமல் பின்னிடிகின்றவர்களா?

சித்திராங்கி.—உங்களுக்குத்தான் வெற்றி நிச்சயமாயிற்றே. நாங்கள் வருவதில் என்னதடை? அம்மாவும் வருகிறாள். எல்லோரும் போவோம்.

சத்ருஜித்.—ஆமாம்! உனக்குமாதிரிந்தானே உடன்வர அனுமதிக்கேட்டாய்! இதென்ன? அம்மாசெய்த யுக்தியோ?

சித்திராங்கி.—நீங்கள் அம்மாவைவிட்டுப்போவீர்களா? நான் குழந்தையாயிற்றே! ஏமாற்றிவிடலாமென்று பார்த்தீர்களோ!

சத்ருஜித்.—எல்லாரும் வாருங்கள். நாம் மங்களகரமாகத் தானே போகிறோம். யுத்தத்துக்கல்லவே.

அ ங் க ம் - V .

க ள ம் - 3 .

ஒருதளகர்த்தன்:—[பாடலீபுரத்துக் கோட்டைக்குவெளியில் உருவிய வாளுடனும் துடிக்கும் வீசையுடனும்] கடமையென்றாலென்ன? அரசன் அங்கக்காப்புப்படைக்கு நான் தளகர்த்தன். நேபாளஞ்செகுத்த நிர்மலகுப்தரின் சிஷ்யன். இந்த வாள், நான் இப்பதவியடையும் போது அரசர் அங்கத்தை என்னுயிருள்ளவரை காப்பேனென்று ஆணையிட்டுப் பெற்றது. அவரைக் காப்பதற்கன்றி நானில்லை. போர்முகத்தில் குருவும் விரோதிதான். இப்பொழுது நம்மரசனை எல்லோரும் கைவிட்டார்கள். கொடுங்கோன்மன்னென்றாலென்ன? கோலைச்செலுத்தல் அவன் காரியம். நம் கடமையைச் செலுத்தல் நம் காரியம். சுத்தவீரனுக்குத் தன் ப்ரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றுவதைத்தவிர வேறு செய்யத்தக்கதில்லையே. இது நம் குருவாகிய குப்தர் கற்றுவைத்த பாடமன்றோ? இனி யோசிக்கலாகாது. உடனே போர்முகத்துச்சென்று என்னுயிருள்ளவரை கடமையைச் செலுத்தவேண்டும். வீரனுக்கு உயிர்துறத்தலே வெற்றி. (போதல்)

அ ங் க ம் - V .

க ள ம் - 4 .

பாத்திரங்கள்:—இரண்டுவீரர்கள்.

முதல்வீரன்:—தம்பி! நம் நாட்டுக்குவந்தது நல்லதா? தீயதா?

இரண்டாம்வீரன்:—நன்மை தீமை நமக்கென்ன தெரியும்?

முதல்வீரன்:—நம் நாட்டிலும் மாற்றரசர்சேனை புகுமா?

இரண்டாம்வீரன்:—புகுந்ததுமட்டுமேயொழியப் பொருத தெல்லாம் நம் சேனைகள்தானே?

முதல்வீரன்:—நிர்மலகுப்தர் நடத்திவந்தது பாஞ்சாலர்சேனையன்றோ?

இரண்டாம்வீரன்:—நம் குறுநிலமன்னர்சேனைகளல்லவா?

முதல்வீரன்:—பாஞ்சாலர்தளகர்த்தர், சந்திரர்: இவர்களுடைய படைகள் பொருகளம் காணவேயில்லையோ?

இரண்டாம்வீரன்:—நம்மரசர் சந்திரனைச் சிறைபிடிக்கவேண்டுமென்று மெய்காப்புச்சேனையுடன் சென்று சந்திரன் படையை மோதினார். பாஞ்சாலர்சேனை பலத்த போர்புரிய இவர்கள் யாருமின்றி மாண்டனர். தன்தலை விழும்வரை மன்தலை காத்துத் தளகர்த்தரும் விழுந்தார். அடுத்து அரசனும் விழுந்தான். அச்சேனை கலையவே மற்றுள்ள நம்மெல்லாச் சேனைகளும் கூக்குரலிட்டுச் சிதறின.

முதல்வீரன்:—முதலிற் போர்தொடங்கின நிர்மலகுப்தர் சேனையைத் தொலைத்துவிட்டுப் பிறகு நம்மரசர் சந்திரர்மேற் செல்லக் கூடாதா? சுமமா இருந்தவர்களை இவர்போய் ஏன் வம்புக்கிழுக்கிறார்?

இரண்டாம்வீரன்:—மாற்றரசர்சேனை நம்நாடுபுகக் கண்டு நம் மரசர் மனம் சகிப்பாரா?

முதல்வீரன்:—திசைகாவலரும் குறுநிலமன்னரும் மற்றெல்லோரும் தனக்கு விரோதமாய்விட்டதால் இனி உயிர்வாழ்வதில்லையென்று நம் மன்னர் துணிந்துவிட்டார்போலும்.

இரண்டாம்வீரன்:—தன்னடிபணிந்தவர்களான தளகர்த்தரையும் குறுநிலமன்னரையும் எதிர்த்துப் பொருது வெற்றிபெறுதலைவிட மாற்றரசர்சேனையைத் தாக்கி மாய்தல் மேன்மையென்று மனக்கொண்டாரென்றே சொல்லவேண்டும். அவர் பொருததிறம் போற்றற்பாலது.

முதல்வீரன்:—என்ன? பேரிச்சத்தம் கேட்கிறதே?

இரண்டாம்வீரன்:—நிர்மலகுப்தர் முதலியோர் வெற்றியோடு கோட்டைக்குட் புகுமொலி. நாமும் நம் வியூகங்களிற் போய்ச்சேர்வோம். [போதல்]

அங்கம் - V .

களம் - 5 .

இடம்:—பாடலீபுரத்தில் அரண்மனைத்தோட்டம்.

பாத்திரங்கள்:—சித்திராங்கியும் சாகரனும்.

சித்திராங்கி:—உங்கள்தேசம் வந்துவிட்டால் என்னைத் திரும்பியும் பார்க்கக்கூடாதோ?

சாகரன்:—அம்மணீ! உங்களை யாரென்று தெரியவில்லையே? நீங்கள் இப்படித் தோட்டத்தில் தனித்துவரலாமா?

சித்திராங்கி:—இப்பொழுது என்னை உங்களுக்கு அடையாளம் தெரியுமா? எங்களுரானால் தெரியும்.

சாகரன்:—உங்களுர் எது? எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லையே!

சித்திராங்கி:—இதுவும் எங்களுர்தான் என்கிறீர்களோ? அது உங்களை மணந்தல்லவா ஆகவேண்டும்?

சாகரன்:—[தனக்குள்] இதென்ன? விபரீதமாகவிருக்கிறதே! இவள் பேசுவதைப்பார்த்தால் நான் ஏதோ இவளை மணப்பதாக வாக்களித்திருப்பதுபோலன்றோ இருக்கிறது!

சித்திராங்கி:—என்ன யோசிக்கிறீர்கள்! உங்கள்நாடு வந்துவிட்டால் இங்கே யாரேனும் மணமுடித்தவரோ முடிக்கவேண்டியவரோ இருப்பார்களென்றுதான் என்னிடம் முன்னமேயே அவ்வளவுகேள்விகள் கேட்டுக்கொண்டீர்களோ?

[விகலன் தூரத்தில்வர, சாகரனும் விகலனும் ஒருருவாயிருப்பதைச் சித்திராங்கி உற்றுநோக்கிப் பிரமித்துநிற்கல்.]

விகலன்:—[சமீபத்தில் வந்து] சித்திராங்கி! ஒன்றும் கவலைப்படாதே. நீ நேசித்தது என்னைத்தான். இவர் என் தமயன் சாகரன். நாங்களிருவரும் ஒருபடிப்பட்ட உருவமுடையவர்களே. ஆனால் நான் ஆண்வேடம் பூண்ட பெண். இவர்தான் ஆண்.

சித்திராங்கி:—ப்ருஹ்மஸ்ருஷ்டியில் இதுவும் ஒரு அற்புதமா? நான் பெண்ணைக்கண்டா ஆசைகொண்டேன்?

விகலன்:—இல்லையிலை. மெய்யான ஆணுருவைத்தான்.

சித்திராங்கி:—நீயும் ஒரு பெண்ணாயிருந்தா அதற்கும் இடங்கொடுத்தாய்? ஆனால் ஆணென்று சொல்லத்தக்கவளே.

விகலன்:—வேஷத்துக்குத்தக்க நடிப்பு வேண்டாமா?

சித்திராங்கி:—எனக்கு ஒன்றும் குறைந்துபோகவில்லை. இவருருவமேதான் அங்கேவந்து என்னை இங்கே அழைத்துவந்திருக்கிறது.

விகலன்:—ஆனால் இன்றுதான் மணமும் அமையும் நாள். சிறிதுநேரத்துக்குமுந்தான் சந்திரர் என் தமயனைத் தளகர்த்தராக்கியதாய் உத்தரவிட்டார். அதனாலும் அவர் உனக்கு ஒத்த கணவனாவார்.

[யழனை வருதல். விகலன் மறைதல்]

சித்திராங்கியும் சாகரனும்:—(யமுனையைத் தொழல்.)

யமுனை:—தீர்க்காயுசாய் நித்தியமங்களமாய் இருவரும் வாழக் கடவீர்கள். [சாகரனைநோக்கி] குழந்தாய்! உனக்குப் பதவியும் பாரியும் ஒருங்கேவாய்த்தது இறைவனருள்பா!

சாகரன்:—ஆம்மா! தங்கள் பாதம் தந்த பாக்கியம். இதன் மேலும் எனக்கென்னவேண்டுமானாலும் அது தராதோ?

சந்திரன் கொலுவிருக்கை

பட்டாபிஷேகம்.

நிர்மலகுப்தர், தர்மசீலர், சக்ருஜித், சாணக்கியர் முதலாயினோர் ஆசிகூறல்.

கட்டியம்:—ராஜாதிராஜ ராஜசேகர ராஜமார்த்தாண்ட ராஜ வல்லப பூநீரவிகுலதிலக சந்திரசக்ரவர்த்தியவர்கள் மறையவரேத்த மன்னவர்போற்ற — ஸுலோகனைப் பெருந்தேவியாருடன் ஆரியாஸனத்தேறி மணிமுடிபுனைந்தனர். அவருடைய வுயிர்நண்பரான சாகரர் தளகர்த்தராயினர். அவர், மந்திரப்பெரியாரும் வரன்முறைப் பெரியாரும் தத்தம் பெற்றியில் நிலைபெறவும் அறமும் திறமும் வளமும் நலமும் அகவிடமெங்கும் புகவிடமாகவும் நீடுழி நாடு காத்து வாழ்க! வாழ்க! வாழ்க!

வாழ்க நல்லறம் வாழிய! அநீதஹி
வாழ்க ஜினிஷம் வாழிய தண்புஷல்
வாழ்க மன்னவன் வையக மோங்குக
தாழ்க வல்லவை தாவில நாடரோ.

ஸுஹிஸு.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தில் விற்கப்பெறும் புத்தகங்கள்.

II. செந்தமிழ்ப்போகாம்.

1.	ஐந்திணையம்பது (உரையுடன்) ...	...	0	4	0
2.	களுதல் (5) இனியதுநாற்பது (உரையுடன்) ...	...	0	3	0
3.	*வனையாபதிச்செய்யுட்கள் ...	...	...	...	...
4.	புலவராற்றுப்படை ...	...	0	3	0
6.	நேமிநாதம் (உரையுடன்) ...	...	0	12	0
7.	திருநூற்றந்தாதி (உரையுடன்) ...	...	0	6	0
8.	திணைமாலையுநற்றைம்பது (உரையுடன்) ..	...	0	8	0
9.	அதுமானவிளக்கம் ...	...	0	10	0
10.	அட்டாங்கயோசுக்குறள் ...	...	0	2	0
11.	*விவசாயரசாயன சாஸ்திரச்சுருக்கம் ...	...	...	...	...
12.	*பன்னிருபாட்டியல் ...	...	...	...	...
13.	நான்மணிக்கடிகை (பழைய உரை) ...	...	0	4	0
14.	முத்தொள்ளாயிரச்செய்யுட்கள் ...	...	0	3	0
15.	திருச்செந்திற்கலம்பகம் ...	...	0	3	0
16.	திருவாருருலா ...	...	0	8	0
17.	சுகசந்தர்சனதீபிகை ...	...	0	12	0
18.	இயற்கைப்பொருட்பாடம்... ..	...	0	4	0
19.	தேவையுலா ...	...	0	3	0
20.	நரிவிருத்தம் ...	...	0	2	0
21.	சிதம்பரப்பாட்டியல் (உரையுடன்) ...	...	0	8	0
22.	*திருக்கலம்பகம் (ஷெ) ...	...	...	...	...
23.	*விக்கிரமசோழனுலா ...	...	...	...	...
24.	குருமொழிவினவிடை ...	...	0	1	0
25.	கேசவப்பெருமான் இரட்டைமணிமாலையு... ..	...	0	2	0
26.	திருத்தணிகைத்திருவிருத்தம் ...	...	0	1	0
27.	மதுரைத்திருப்பணிமாலையு... ..	...	0	8	0
28.	*சந்திராலோகம் ...	...	...	...	...
29.	*சோழவம்சசரித்திரச்சுருக்கம் ...	...	...	...	...
30.	ஞானமிர்தக்கட்டளை ...	...	0	3	0
31.	பாண்டியம் ...	...	0	4	0
32.	மனோபஞ்சகம் ...	...	0	8	0
33.	வேளிர்வரலாறு ...	...	0	8	0
34.	அகப்பொருள்விளக்கம் ...	...	1	4	0
35.	*திருமந்திரநூறுபாட்டுக்குறா ...	...	...	...	...
36.	உவமானசங்கிரகம் ...	...	0	1	0
37.	மாறனலங்காரம் மூலமும் உரையும் ...	...	4	8	0
38.	திருப்புல்லாணிமாலையு... ..	...	0	2	0
39.	*பழமொழி மூலமும் பழையஉரையும்(முதல் 100 செய்ய) 1	...	0	0	0
40.	திருமாலிருஞ்சோலைமலை அழகர்பின்னாத்தாழி ...	...	0	8	0

41.	பொருட்டொகைநிகண்டு ...	...	...	0	6	0
42.	அகராதிநிகண்டு ...	...	...	0	12	0
43.	மேகவிடுதூது ...	...	...	0	2	0
44.	திருக்குற்றாலமாலை ...	...	...	0	2	0
45.	தண்டலையார்சதகம் ...	...	...	0	4	0
46.	இராமோதந்தம் ...	...	...	0	3	0
47.	பழமொழிமூலமும் பழைய உரையும். (2-வது 100செய்)	...	...	1	0	0
48.	சேதுநாடும் தமிழும் ...	...	...	0	6	0
49.	* கடைவள்ளலார் காலம் ...	...	...	0	6	0
50.	தமிழரும் ஆந்திரரும் ...	...	...	0	4	0
51.	மதங்களுளாமணி ...	...	...	1	0	0
52.	கூடற்புராணம் ...	...	...	0	10	0
53.	திருவள்ளுவர் ...	...	...	0	6	0
	ஹ. ஆங்கிலத்தில் ...	...	...	0	6	0
54.	அரும்பொருள்விளக்கநிகண்டு ...	...	...	1	4	0
55.	மாறனகப்பொருளும் திருப்பதிக்கோவையும் ...	...	...	0	12	0
56.	பாப்பாவின்ம ...	...	...	0	10	0
57.	மதுரையும்மணிக்கோவை ...	...	...	0	5	0
58.	பழனிப் பிள்ளைத்தமிழ் ...	...	...	0	3	0
59.	கடம்பர்கோயில் உலா ...	...	...	0	6	0
60.	சங்கரநயினர்கோயில் அந்தாதி ...	...	...	0	6	0
61.	கலைசைக்கோவை ...	...	...	0	12	0
62.	பெருந்தொகை ...	...	...	5	0	0
63.	சூடிக்கொடுத்தநாய்ச்சியார்தோத்திரப்பாமாலை ...	...	...	0	5	0
64.	சிராமலைக்கோவை ...	...	...	0	12	0
65.	மத்யமவியாயோகம் ...	...	...	0	2	0

* இவ்வடையாளமிடப்பட்டவை இப்போது கைவசமில்லை.

குறிப்பு:-1. சங்கத்தினின்றும் மாதமொருமுறை அரிய பெரிய விஷயங்களைக்கொண்டுவெளியாகிவரும் இச் “செந்தமிழ்” ப்பத்திரிகைக்கு வருஷச் சந்தா ரூ. 4. தனிப்பிரதியின் கிரயம் அரை 8. வெளிநாடுகளுக்கு வருஷச் சந்தா ரூ. 4—8—0. இதுவரை 34 தொகுதிகள் பூர்த்தியாயிருக்கின்றன. இவற்றுள் 1, 2, 3, 7, 8, 9, 10, 16-ம் தொகுதிகள் கைவசமில்லை. பைண்டு செய்யப்பெற்றதொகுதிகள் தொகுதி 1-க்கு ரூ. 4—0—0-வீதமும், பைண்டு செய்யப்பெற்ற தொகுதிகள் தொகுதி 1-க்கு ரூ. 4—12—0 வீதமும் விற்கப் பெறும். வி. பி. சார்ஜ் பிரத்தியேகம்.

2. சங்கப்பிரசாரம், செந்தமிழ்ப்பிரசாரம், செந்தமிழ் முழுத்தொகுதி—இவற்றுள் ஒவ்வொருபுத்தகத்திலும் ஒரேதடவையில் 10 பிரதிகளும் அதற்கு மேற்பட்டும் வாங்குவோர்கட்கு மொத்தக்கிரயத்தொகையில் 100க்கு 10 வீதம் கமிஷன் தள்ளிக்கொடுக்கப்படும்.

3. சங்கப்பதிப்புப்புத்தகங்களை, ஒரு ரூபாய்க்கும் அதற்கு மேற்பட்டும் வாங்குவோர்கட்கு, ரூபா ஒன்றுக்கு அரை அரை வீதம் கமிஷன் தள்ளிக்கொடுக்கப்படும்.

லக்ஷ்மீநாராயணையர், மாணேஜர்.